

Hồi 1

Tiểu Tử Chất Phác Tiểu Thiên Sư

Trời đã hoàng hôn.

Trên con đường phồn hoa đô hội dòng người ngược xuôi như nước chảy, bầu không khí cực kỳ náo nhiệt.

Một đại hán thân hình lực lưỡng, đang cong lưng cõng một lão già gầy ốm bước nhanh trên đường.

Khách bộ hành bất giác đều ngừng chân đưa mắt nhìn xem, trên mặt họ lộ vẻ kinh ngạc, có không ít người không nhìn được, vội lấy tay che miệng cười hì hì.

Đại hán nọ dường như không nghe thấy gì, cứ lo cõng lão già đến trước cửa Tứ Hải gia tửu điểm rồi nhẹ nhàng đặt lão già xuống, đoạn cười nói:

- Đại lão gia à, đến nơi rồi đó.

Nói rồi y chìa bàn tay to bè ra trước mặt lão.

Lão già móc từ trong túi ra mấy đồng tiền, nhếch miệng cười khổ rồi chậm chạp đặt từng đồng tiền vào bàn tay của đại hán.

Đại hán nọ cầm mấy đồng tiền dáng vẻ cao hứng bước vào bên trong tửu điểm, đoạn lớn tiếng gọi chưởng quỹ:

- Chưởng quỹ, ta muốn ăn cơm.

Thanh âm của đại hán nọ phát ra làm chấn động nóc nhà khiến cho lão chưởng quỹ giật mình mất vía, cái bàn tính trong tay lão rơi tuột xuống đất...

Rồi có tiếng la hoảng "ối"...

Hoá ra cái bàn tính rơi xuống đập vào mu bàn chân của lão.

Lão chưởng quỹ đau đớn la lên một tiếng rồi vội vàng ngồi theo xuống, mặt nhăn nhó ôm bàn chân bị đau, còn miệng thì tức tối chửi mắng:

- Tiểu tử ở cái xá nào chui ra mà thô lỗ quá vậy, la lối om xòm. Bộ mi muốn ta phải chết sợ hay sao?

Đại hán nọ vội hạ giọng nói:

- Xin... xin lỗi ta đâu có ý xấu mà. Xin lỗi... xin lỗi nghe.

Lão chưởng quỹ thấy đại hán nọ dáng điệu thành thật, biết lỗi, cơn giận của lão lập tức tiêu tan. Nhưng trong miệng lão vẫn không ngớt lầu bầu:

- Hừ! Nói nhỏ nhỏ một chút bộ không được hay sao chớ? Hừ, thiệt là cái đồ không có giáo dục mà.

Lúc này thanh âm của đại hán đã trở nên nhỏ hơn trước nhiều lắm, y gật đầu lẩm bẩm:

- Phải, đúng rồi đó.

Lão chưởng quỹ cao giọng hỏi:

- Nói đi, nè! Nhà ngươi muốn ăn cái gì?

Đại hán nọ liền đáp:

- Cơm, ăn cơm.

Lão chưởng quỹ thoáng nhíu mày:

- Ta biết ngươi ăn cơm, nhưng mà ta muốn hỏi ngươi ăn đồ ăn gì? Nói lè lẹ lên dùm một cái coi!

Đại hán trở mắt ngạc nhiên nhìn chưởng quỹ:

- Đồ ăn là cái gì vậy hả?

Lão chưởng quỹ trầm nghĩ:

"Có lẽ cái đầu của gã này có vấn đề rồi".

Do đó, lão lại nhẫn nại hỏi tiếp:

- Ta hỏi ngươi muốn ăn đồ ăn gì? Hừ, bộ không nghe hả?

Đại hán nọ lắc đầu đáp:

- Ta không ăn đồ ăn mà chỉ cần ăn cơm thôi.

Nói đoạn, y gật gật đầu tựa như khẳng định điều đó, miệng lập lại:

- Đúng mà, ta chỉ ăn cơm thôi.

Lão chưởng quỹ muốn điên lên, nhăn nhó bực tức bảo:

- Hừ, được rồi chờ đó đi, ta cho mi ăn cơm.

Đồng thời lão cũng trầm nhủ:

"Đồ ngọc tử, để ta trị cho ngươi một lần mới được, hừ... xem coi ngươi làm sao nuốt nổi một bát cơm trắng không có đồ ăn"

Đoạn lão quay sang bảo một tiểu nhị đang đứng gần đấy:

- Ngươi hãy mang cơm đến cho vị khách quan này dùng, mau lên!

Tên tiểu nhị dạ một tiếng rồi quay mặt đi và cười thầm trong bụng, lát sau hắn bê ra một bát cơm đầy còn đang bốc hơi nghi ngút.

Đại hán lúc nhìn thấy bát cơm trắng, trong lòng lấy làm kỳ quái, nghĩ thầm:

"Ủa tại sao mà không có thịt thỏ hay thịt nai vậy kìa?"

Y suy nghĩ một lúc đoạn gật gù lẩm bẫm một mình:

- Ô! Có lẽ là cơm ở dưới chân núi này chỉ có như vậy mà thôi. Thây kệ, cũng chẳng sao.

Nói lẩm bẫm một lúc xong, y liền bưng bát cơm nhìn kỹ thêm một hồi nữa, đoạn không cầm lấy đũa, cứ thế mà bê bát cơm lên đổ vào trong miệng.

Lúc này, mọi người trong tử điểm lấy làm hết sức kinh ngạc. Ngẩn người lạng nhìn đại hán nọ, đối với họ đây là một chuyện hết sức quái lạ mà có lẽ suốt cuộc đời họ từ lúc cha sinh mẹ đẻ cho đến bây giờ, chưa từng thấy cách ăn cơm nào mà quái lạ như thế. Thoáng chốc, bát cơm trắng đầy đã chui hết vào bụng gã đại hán kỳ lạ nọ, y ăn xong liền nhăn mặt nói:

- Hừ! Làm sao mà không có chút mùi vị gì vậy cà? Thật là khó ăn đến chết đi được.

Tên tiểu nhị nãy giờ cũng kinh ngạc quá sức, đang đứng kể bên bàn, nghe thấy thế vội hỏi:

- Ủa! Khách quan từ trước đến giờ chưa từng ăn cơm hay sao vậy?

Đại hán nọ lắc đầu:

- Không! Có mà, ngày nào ta cũng ăn cơm, nhưng mà trước đây đâu có ăn cơm không như thế này...!!!

Tiểu nhị liền hỏi tiếp:

- Vậy chớ trước đây khách quan ăn cái gì?

Đại hán đáp:

- Ta ăn thịt thỏ, thịt nai, thịt heo rừng quay trên than hồng, rồi thêm cái thịt gì nữa, nhiều lắm nhớ đâu có hết.

Tiểu nhị lúc ấy mới vỡ lẽ ra, à lên một tiếng:

- Vậy là khách quan sống nơi sơn dã... trên núi đó... phải vậy không?

Đại hán gật đầu:

- Phải đó, hôm nay là lần đầu ta xuống núi mà.

Tiểu nhị lại hỏi tiếp:

- Thế thì trước đây người sống với ai?

Đại hán cười đáp:

- Lão ma đầu.

Tiểu nhị giật mình:

- Hả? Cái gì? Người nói lại ta nghe!

Đại hán nọ lập lại:

- Ta nói là lão ma đầu mà!

Tiểu nhị gặng hỏi:

- Nhưng mà lão đó tên gì hả?

Đại hán nọ cũng giữ vẻ thản nhiên như không đáp:

- Thì lão đó tên là lão ma đầu.

Tên tiểu nhị ngẩn người một hồi lâu với vẻ mặt cực kỳ ngạc nhiên không hiểu tại sao lại có cái tên gọi kỳ cục như vậy. Song hẳn cũng không biết làm sao đành hỏi tiếp:

- Vậy thì tên người là gì hả?

Đại hán nọ cười:

- Lão ma đầu gọi ta là Tiểu Thiên Sứ.

- Cái gì! Tiểu Thiên Sứ hả? Ha ha...

Tên tiểu nhị hết nhin được nữa, ré lên cười, thực khách trong tửu điếm nãy giờ lắng nghe cuộc đối thoại giữa hai người cũng cười ầm ĩ cả lên. Lão già thì tên là lão ma đầu, còn hán tử cao lớn như thế lại tên là Tiểu Thiên Sứ, quả là chuyện vô cùng quái dị, hiếm thấy trên đời.

Tiểu Thiên Sứ ngơ ngác hỏi:

- Nè, có chuyện gì đâu mà tại sao mấy người cười dữ vậy hả?

- Phải, phải! Đâu có chuyện gì đâu mà cười, ha ha...

Tiểu nhị miệng nói mà tay vẫn ôm bụng cười ha hả, ngay cả thực khách cũng cười mãi không thôi.

Lão chưởng quỹ thấy Tiểu Thiên Sứ chất phác, lại không hiểu chuyện thế sự cho nên việc cho y ăn cơm trắng không vừa rồi có phần hơi quá đáng. Lão cố nhịn cười bảo:

- Tiểu Thiên Sứ à, ăn cơm thì phải có đồ ăn kèm theo, nếu không sẽ chẳng có mùi vị gì đâu. Làm sao mà nuốt xuống bụng được? Hà hà...

Nghĩ đến tên của đại hán, lão không sao nhịn được nổi lại cười phá lên.

Tiểu Thiên Sứ nghe nói vậy liền thật thà nói:

- Nếu vậy thì ta muốn có đồ ăn.

Chưởng quỹ hỏi ngay:

- Người có tiền không?

Tiểu Thiên Sứ gật đầu:

- Có, có tiền mà.

Y vội móc từ trong người ra đồng tiền bằng đồng.

Lão chưởng quỹ mỉm cười:

- Chỉ có như vậy thôi sao?

Tiểu Thiên Sứ gật đầu không đáp.

Lão chưởng quỹ thoáng nhíu mày:

- Chỉ có bấy nhiêu tiền thì ăn được cái gì?

Tiểu Thiên Sứ nghi ngờ hỏi lại:

- Không đủ tiền hả?

Lão chưởng quỹ khẽ gật đầu:

- Phải, không đủ tiền.

Tiểu Thiên Sứ lầm bầm:

- Nếu vậy ta phải công thêm mấy người nữa thì sẽ có tiền ngay thôi mà.

Chưởng quỹ trở mặt hỏi:

- Như vậy là người công người lấy tiền phải không?

Tiểu Thiên Sứ gật đầu:

- Không sai, ta công một lão già về nhà, lão liền cho ta mấy đồng tiền này đó.

Ngừng một chút y lại nói tiếp:

- Nhưng mà lão già đó dường như không muốn để ta công, phải năn nỉ mãi mới được đó chứ bộ không sao!

Lão chưởng quỹ cười thầm trong bụng:

"Nhất định lão già đó thương hại y khờ khạo chất phác, nên mới để cho y công đi, nếu không ai lại cười người đi ngờ ngờ trên đường bao giờ? Hề...hề"

Lão chưởng quỹ bảo Tiểu Thiên Sứ:

- Như vậy là không được đâu, nhưng mà tại sao người lại nghĩ ra cái chiêu này vậy?

Tiểu Thiên Sứ ôn tồn đáp:

- Ta nhìn thấy có người ngồi trên cái xe do ngựa kéo, rồi sau đó đưa tiền cho người đuổi ngựa, ta không có ngựa đành phải lấy thân mình làm ngựa vậy.

Lão chưởng quỹ bật cười:

- Cái gì mà xe do ngựa kéo, rồi sau đó đưa tiền cho người đuổi ngựa... Đó là xe ngựa, vẫn nhả hơn một chút thì gọi là mã xa, còn cái người đuổi ngựa phải gọi là mã xa phu

Tiểu Thiên Sứ ồ lên một tiếng:

- Hoá ra là mã xa phu thúc ngựa đi chở người!

Chưởng quỹ gật đầu:

- Đúng vậy đó.

Tiểu Thiên Sứ vội nói:

- Vậy thì ta cũng đi chở người.

Chưởng quỹ nghe vậy lật đật ngăn y lại:

- Không được... không được... Đâu có cái cách chở người như người vậy.

Tiểu Thiên Sứ thoáng lộ vẻ kinh ngạc:

- Tại sao mà không được?

Chưởng quỹ thở dài sườn sượt, nhất thời không biết trả lời ra làm sao đành làm lơ nạt lớn:

- Không được tức là không được hỏi làm sao quá làm sao ta trả lời được chứ. Vả lại từ trước đến giờ có ai mà làm như vậy đâu nà!

Tiểu Thiên Sứ nghe nói thoáng cau mày, y đưa tay gỡ đầu nhăn mặt:

- Vậy thì ta không có tiền làm sao mua đồ ăn, vậy phải làm sao đây?

Thấy dáng điệu và lời nói của y, chưởng quỹ chịu không được lại phải bịt miệng cười khùng khục trong họng một hồi. Sau cùng thấy Tiểu Thiên Sứ thiết tình là chất phác, thật thà quá đổi, y cố nín cười và bảo:

- Tiểu Thiên Sứ người cứ yên tâm ăn cơm đi, bữa cơm và đồ ăn hôm nay xem như ta mời người đi, không có tính tiền đâu.

Tiểu Thiên Sứ cao hứng đáp như bể cả óc quán một lần nữa:

- Được lắm, ta có thể làm việc giúp ngài mà....

Thanh âm "được lắm" vừa phát ra lại khiến cho lão chưởng quỹ giật mình hoảng sợ, lão nhăn mặt cười khổ:

- Ta lạy người đó Tiểu Thiên Sứ à! Người nhỏ nhỏ cái họng lại một chút được không hả? Cái chân của ta bây giờ vẫn còn chưa hết đau đây nè.

Tiểu Thiên Sứ ngượng ngừng lại lấy tay gỡ đầu, đoạn lúng túng gật đầu:

- Phải! Phải!

Lão chưởng quỹ lên tiếng giục y:

- Đừng có lải nhải nữa, ăn cơm lẹ lên đi.

Tên tiểu nhị đã bưng lên một đĩa thịt bò hầm, một đĩa cá hấp, một đĩa thịt gà quay, một bát canh trứng gà, rồi lại đem thêm cho Tiểu Thiên Sứ một liễn cơm đầy ắp.

Tiểu nhị lại sợ Tiểu Thiên Sứ gây ra chuyện buồn cười, nên đành phải dạy y cách ăn uống sao cho nó ra vẻ con nhà hào hoa phong nhã:

- Tiểu Thiên Sứ à, ăn cơm thì phải dùng đũa, nè coi ta cầm đũa...

Tiểu nhị cầm đôi đũa đoạn tiếp:

- Ăn một miếng cơm rồi lấy đũa kẹp đồ ăn gấp bỏ vào miệng như vậy, như vậy nè... hiểu chưa?

Tiểu Thiên Sứ mở to đôi mắt nhìn chăm chú vào từng động tác của tiểu nhị không dám bỏ qua một chi tiết nào. Bây giờ nghe tiểu nhị hỏi liền gật đầu đáp ngay lập tức:

- Hiểu, ta hiểu rồi mà.

Tiểu nhị chỉ xong vội vàng qua bàn khác phục vụ

Tiểu Thiên Sứ hết sức thận trọng, nhẹ nhàng cầm đôi đũa lên, ba ngón tay đặt vào đôi đũa như tiểu nhị chỉ dạy, tư thế cũng không có gì khác thường, chỉ tiếc rằng y vừa mới dùng đũa đưa miếng cơm đầu tiên vô miệng thì bàn tay hơi chếch lên, thế là...

Cạch...

Cây đũa phía dưới rơi thẳng xuống mặt bàn, còn cây đũa phía trên quay ngược lên cắm ngay vào lỗ mũi y...

Ồi

Tiểu Thiên Sứ kinh hãi hoảng hốt rút cây đũa trong mũi ra đoạn nhẩy mũi một cái. Tiểu Thiên Sứ vội lấy tay che miệng quay đầu nhìn ngang ngó dọc điệu bộ thật là buồn cười.

Mọi người trong quán thấy vậy bất giác lại cười âm lên lần nữa, khiến cho bầu không khí trong quán trở nên huyền ảo lạ thường.

Tiểu nhị nghe tiếng cười của khách trong quán, biết ngay là do Tiểu Thiên Sứ đã làm thêm điều gì vụng về, liền chạy lại rồi thân mật vỗ vai Tiểu Thiên Sứ hỏi y:

- Tiểu Thiên Sứ à! Người làm cái gì mà khiến cho mọi người cười nói kinh động như vậy?

Tiểu Thiên Sứ ấp úng nói:

- Cái... cái đôi đũa này...nó... nó không chịu nghe lời ta...

Tiểu nhị cười bảo:

- Không sao đâu, tập dần dần rồi quen mà, đôi đũa sẽ nghe lời người, đừng có sợ.

*

* *

Màn đêm từ từ buông xuống, ánh đèn hoa đăng chợt sáng lên.

Tiểu Thiên Sứ lúc này đã ăn xong bữa cơm, đang loay hoay giúp tiểu nhị dọn dẹp, đối với y mọi việc đều hoàn toàn mới lạ ngay cả việc dọn dẹp cũng vậy.

Trước đây trong lúc sống với lão ma đầu trong vùng thâm sơn cùng cốc hiểm có dấu chân người qua lại, tất cả mọi việc ăn uống đều phải dựa vào đôi tay mới có. Hai người cùng đi săn thú rồi mang về quay hoặc nướng chín trên lửa làm thức ăn rồi thường xuyên hái trái cây trong chốn sơn lâm thay cho rau quả tươi.

Tất cả mọi vật dụng cần dùng cho cuộc sống đều nhờ vào chốn núi rừng làm ra, họ không dùng đũa, không cần chén bát. Thậm chí ngay cả một cái bàn cái ghế cũng không hề thấy bao giờ. Hai người sống trong lều tranh, phía trong chỉ có vài tảng đá lớn nhỏ khác nhau thay cho vật dụng mà thôi.

Những việc bưng cơm bê thức ăn, rửa chén lau bàn là lần đầu tiên Tiểu Thiên Sứ được nhìn thấy và làm những chuyện ấy.

Tuy vậy y học nghề rất nhanh lẹ, tên tiểu nhị từ trước đến giờ một mình làm tối tăm mặt mũi, nay có người phụ cho một tay trong lòng hẳn vui sướng không sao tả xiết.

Nhưng niềm vui chưa có được bao lâu, tiểu nhị đột nhiên biến sắc mặt, trong lòng lo lắng bội phần. Y đã nhìn thấy Hồ Tác Phí Vi đang ở trước cửa tiểu điếm.

Hồ Tác Phí Vi là biệt hiệu của bốn gã đại hán được gọi chung làm một. Lão đại Hồ Cang, lão nhị Trác Nghị, lão tam Phí Nhân và lão tứ Ngụy Nghĩa. Bốn gã này tuy xuất thân từ danh môn, gã nào võ công cũng cao cường. Nhưng chuyên môn làm những chuyện bại hoại không có chút gì gọi là tư cách đệ tử danh môn.

Bốn gã hoành hành ngang ngược, ăn nói hồ đồ, tầm bậy tầm bạ không sao tả xiết. Mọi người thấy bọn chúng như vậy bèn đặt xú danh "Hồ Tác Phí Vi" để ngầm khinh bỉ bọn chúng, song bọn chúng đã chẳng biết hổ thẹn mà còn lấy đó làm vinh dự. Cho dù đi đến đâu, bọn chúng cũng tỏ ra hung dữ hống hách, gây ra biết bao nhiêu chuyện trái tai gai mắt làm cho lương dân lo lắng sợ hãi không yên.

Tứ Hải tửu gia điếm là nơi bọn chúng thường đến, một tháng ít nhất cũng ba bốn lần. Bọn này đã ăn uống không trả tiền thì chớ, trái lại còn gây sự chửi mắng, tay chân cứ vung loạn xạ. Gặp ai trái ý là bọn chúng động thủ ngay tức khắc.

Cho nên mỗi lần bọn chúng đến đây là tiểu nhị rất đau khổ như đang bị quan nha tra tấn trong hình phòng. Tuy căm ghét bọn này tả không được, song lại không dám làm gì đắc tội đến bọn chúng. Trong lòng cứ lằm bằm rửa loạn cả lên cho đỡ tức:

"..... Hừ! Mới yên ộn được bảy, tám ngày thì cái lũ chết trôi này lại đến....!"

Song ngoài mặt tiểu nhị vẫn cố gượng cười bước đến chào hỏi:

- Kính chào tứ vị đại gia giá lâm, tứ vị mạnh khoẻ...

Bỗng nhiên...

Hồ Cang tay vung lên tát mạnh vào mặt tiểu nhị, còn miệng thì chửi lớn:

- Khoẻ cái đầu mi, cái bản mặt mi khóc không ra khóc, cười không ra cười, lúc nào cũng nhăn nhó nhó... bộ sợ bọn ta ăn không trả tiền hả? Ồ! Chỉ tại bọn tửu quán các người không tính tiền của tụi ta, chứ đâu phải bọn ta không trả... Phải không?

Tiểu nhị bất thành linh bị tát một cái quá mạng, thân hình loạn choạng phải thối lui hai, ba bước mới đứng vững lại được, hấn vừa đưa tay xoa má vừa gượng cười đáp:

- Không dám, tiểu nhân không dám, các vị đại gia hào phóng rộng rãi vô cùng, hơn xa người khác, đâu có bao giờ trả tiền đâu. Dạ đúng! Dạ đúng!

Ngoài miệng thì nói vậy, trong lòng tiểu nhị lại rửa nhiều hơn nữa:

"Tổ tông hai mươi đời cái bọn Hồ Tác Phí Vi bọn mi, cái đồ chuyên môn ăn quýt, ăn chạy, ăn không chịu trả tiền mà không biết xấu hổ"

Hồ Cang lại quát lớn:

- Súc sinh! Sao chưa chịu mang rượu thịt ra đây cho bọn ta hả?

Tiểu nhị vội vàng gặt đầu quay vào, càng lằm bằm dữ hơn:

"Con nhà đẻ hoang, tổ tông nội ngoại cả dòng họ cái đồ rùa đen chuyên môn ăn giết mà còn hống hách. Đánh đập người thường..."

Tiểu nhị giận quá nên cứ lãi nhãi miết từ bên ngoài vô đến tận trong bếp vẫn chưa chịu ngưng.

Tiểu Thiên Sứ thấy bên má tiểu nhị sưng đỏ nên hỏi:

- Người bị chuyện gì mà có vẻ không vui vậy? Bộ bị người ta la, đánh hả?

Tiểu nhị tức giận nghiến răng đáp:

- Tên khờ nạn cái lão đại tặc Hồ Cang thối tha...

Tiểu Thiên Sứ ngạc nhiên:

- Ủa! Mà tại sao hấn đánh người vậy?

Tiểu nhị hầm hầm nói:

- Cái lũ chó điên đó đâu có cần biết phải trái, bọn chúng hứng lên là đánh đập người ta hà. Hừ...

Tiểu Thiên Sứ càng tròn cặp mắt:

- Làm sao mà như vậy được, hai ta đi gặp kẻ đó để hỏi cho ra đầu đuôi, chứ tại sao vô lý kỳ cục quá trời như vậy được.

Tiểu nhị quỳnh lên vội vàng ngăn lại:

- Thôi! Mặc kệ cái lũ đó xem như ta gặp xui xẻo vậy thôi, đừng có ở đó mà nói lý với bọn chúng.

Tiểu Thiên Sứ càng lúc càng lấy làm lạ hơn:

- Tại sao mà thôi?

Tiểu nhị giải thích:

- Cái giống ngang ngược như vậy đâu có thèm, đâu có học để mà biết lý lẽ, phải trái nó ra làm sao. Bởi vậy có nói với bọn chúng cũng vô ích mà lại còn tốn công sức, mỗi cái miệng thêm mà thôi.

Tiểu Thiên Sứ cau mày:

- Đã là người lẽ nào không biết phân biệt phải trái?

Tiểu nhị hấp tấp bảo:

- Uý trời, người đừng có nói lý với bọn chúng đa, ta van người đừng có để ý đến bọn chúng mà.

Tiểu Thiên Sứ đưa tay gãi gãi đầu rồi giơ tay cầm lấy mâm rượu đoạn bảo với tiểu nhị:

- Thôi được, ta nghe lời đó. Vậy thì để ta mang rượu lên cho.

Tiểu nhị còn ráng dặn dò thêm:

- Người hãy nhớ cho kỹ, đừng có gây sự hiểu không. Đắc tội với bọn chúng thì tiểu điếm này kể như sập tiệm đó nghe.

Tiểu Thiên Sứ gật đầu:

- Ta biết mà!

Tiểu Thiên Sứ bê mâm rượu đến trước bàn bốn gã Hồ Tác Phí Vi.

Trác Nghị chột lên tiếng:

- Ô, tiểu tử này trắng kiện quá, tiểu tử lại đây cho đại gia xem người thử.

Tiểu Thiên Sứ y lời đi đến trước mặt Trác Nghị rồi đứng sừng sững tựa như một toà bảo tháp..

Trác Nghị hạ lệnh:

- Mi khom lưng xuống cho đại gia xem thử.

Tiểu Thiên Sứ hỏi lại:

- Để làm gì?

Trác Nghị nạt nộ:

- Kêu mi khom lưng xuống thì cứ khom lưng xuống, bộ mi không có tai sao? Dám trái lời đại gia hả?

Tiểu Thiên Sứ đầu óc lúc này luôn vang lên lời tiểu nhị vừa căn dặn, nên đành phải khom lưng xuống không dám nói gì nữa.

Bốp...

Trác Nghị đã giơ tay ký mạnh vào đầu Tiểu Thiên Sứ một cái, đoạn cười hăng hắc bảo:

- Ha Ha! Tiểu tử này bự con lại thêm cái đầu cứng nữa chứ...

Vừa nói xong, gã lại ký đầu Tiểu Thiên Sứ thêm một cái nữa.

Tiểu Thiên Sứ cong lưng đứng bất động để cho Trác Nghị ký vào đầu hai cái, trong lòng thầm nghĩ:

"Hừ, chẳng thấy đau gì cả, tiểu nhị ca đã dặn mình không được đắc tội với bọn họ, ta phải cố nhịn mới được."

Ngụy Nghĩa lớn tiếng nói:

- Tiểu tử ngu đầu kia, lão nhị của ta hỏi người cứ sao người không chịu đáp?

Tiểu Thiên Sứ lẩm bẩm:

- Cũng đúng đó.

Ngụy Nghĩa nhất thời không hiểu Tiểu Thiên Sứ nói cái gì liền hỏi:

- Người nói cái gì mà đúng sai lung tung vậy hả?

Tiểu Thiên Sứ chỉ vào Trác Nghị rồi nói:

- Vị này nói đầu ta cứng, ta cảm thấy đầu mình cứng thật nên mới nói là cũng đúng đó.

Bốn gã hán tử đồng thanh cười lớn:

- Ha ha...

Ngụy Nghĩa bỗng nói:

- Lão đại à, tiểu tử này nói đúng là đầu nó cứng, bây giờ bọn ta phải làm sao đây?

Hồ Cang liền bảo:

- Người cứ thử nghĩ xem có đúng không?

Ngụy Nghĩa cười hì hì đi đến trước mặt Tiểu Thiên Sứ vận sức vào cánh tay gỗ mạnh vào cái đầu cứng của chàng.

Bình...

Một thanh âm trầm đục vang lên, hữu thủ của Ngụy Nghĩa bị chấn động tê buốt không sao tưởng nổi mà Tiểu Thiên Sứ vẫn khom lưng bất động.

Ngụy Nghĩa vô cùng kinh ngạc bởi vì hắn đã vận ra hai thành công lực, nếu như là một người bình thường e rằng lúc này đã hôn mê bất tỉnh mà hiện giờ tiểu tử này không hề có phản ứng. Chẳng lẽ tiểu tử này là cao thủ võ lâm tuyệt đỉnh hay sao?

Thấy Ngụy Nghĩa đứng sững người lặng im không nói, Hồ Cang cao giọng quát lớn:

- Nè, lão tứ, chuyện gì xảy ra vậy, bộ người bị trúng phải độc khí rồi hả?

Ngụy Nghĩa buông lỏng hai tay áp úng cười đáp:

- Hì hì, cái đầu của tiểu tử này cứng thiệt đó.

Nói rồi gã từ từ bước về chỗ ngồi, tiếp tục uống rượu.

Tiểu Thiên Sứ bưng mâm rượu quay xuống nhà bếp chợt nghe tiểu nhị lên tiếng bảo:

- Làm sao rồi Tiểu Thiên Sứ có bị đau không?

Tiểu Thiên Sứ thật thà đáp:

- Cũng chẳng có gì, ta không gây sự với bọn hắn, vậy mà bọn hắn còn gõ vào đầu mấy cái thiệt là ngang ngược quá chừng.

Tiểu nhị cười bảo:

- Cho người ăn mấy cái ký đầu như vậy là còn nhẹ lắm đó, chắc là bọn hắn thấy thái độ của người thật thà dễ bảo nên mới đối xử tốt với người đó, nếu không e rằng...

Ngừng một lát, tiểu nhị nói tiếp:

- Hay là để ta bưng đồ ăn cho bọn chúng, tục ngữ nói "làm riết rồi quen" mà, huống hồ việc bưng bê này ta đã làm lâu rồi nên đâu có sợ rắc rối.

Tiểu Thiên Sứ vội chặn lại:

- Để ta đi cho, cái đầu ta cứng lắm, mấy gã kia có đánh nữa cũng đâu có sao.

Tiểu nhị cười vui vẻ:

- Cũng được, người muốn bị ký đầu thêm mấy cái là do người tự ý nói ra đó nghe, ta không chịu trách nhiệm đâu. Hì hì...

Đã có Tiểu Thiên Sứ đầu cứng không sợ đánh đỡ đòn, làm cho tiểu nhị thở phào nhẹ nhõm, y vui không sao kể xiết, vừa làm vừa hát nho nhỏ trong miệng.

Tại bàn của bốn gã Hồ Tác Phi Vi tử hững đang lúc cực thịnh.

Ngụy Nghĩa đang cất tiếng:

- Tiểu cô nương áo vàng quả là xinh đẹp, đáng tiếc là người ả nhiều gai quá, vừa đụng vào là mất hứng.

Phi Nhân cười hăng hắc rồi nói:

- Hoa hồng có nhiều gai mới càng thêm thú vị chớ, có đúng không?

Trác Nghị cười hề hề châm chọc:

- Lão tam chúng ta phận cóc ghẻ mà muốn đòi ăn thịt thiên nga phải không? Hề hề...

Phi Nhân nổi giận quát:

- Ta là cóc ghẻ thì mi là đồ quái vật gì? Vả lại muốn ăn thịt thiên nga chẳng lẽ không được hay sao?

Trác Nghị cười đáp:

- Chỉ sợ người nuốt không trôi con thiên nga này đâu, ả chẳng những đẹp tuyệt mà võ công lại cao diệu, chớ quên là hôm qua người bị ả điểm huyết, mặt nhăn còn hơn khổ ăn ớt nữa, khó coi vô cùng mà còn khoác lác sao?

Phi Nhân cũng không chịu kém:

- Hà hà người cũng vậy, đâu có hơn gì ta mà võ ngược?

Hồ Cang vội lên tiếng:

- Lão nhị, lão tam chớ có cãi nhau nữa, hãy lo kiếm cách trừng trị tiểu cô nương cứng cổ kia đi.

Ngụy Nghĩa hạ giọng hỏi:

- Làm sao mà kiếm cách được, võ công chúng ta không bằng người ta thì đành chịu vậy thôi.

Phí Nhân liền nói:

- Lão tứ người đừng có coi trọng ả quá đáng, mà tự hạ thấp uy phong của chúng ta

Ngụy Nghĩa thoáng nhếch mép:

- Chắc là lão tam nhà người nghĩ ra diệu kế rồi phải không?

Phí Nhân ghé sát đầu nói nhỏ mấy câu, nét mặt Ngụy Nghĩa thoáng mỉm cười đắc ý, cổ họng gã phát ra thanh âm quái dị khặc khặc...

Trác Nghị không khỏi ngạc nhiên vội hỏi:

- Lão tứ người cười cái gì? Phải chăng lão tam nghĩ ra diệu kế gì thật sao, vậy thì nói cho bọn ta nghe đi

Phí Nhân từ từ bảo:

- Người đừng có nóng nảy, bốn anh em bọn ta có phúc cùng hưởng, có chuyện gì thú vị thì đâu có thiếu phần người được.

Trác Nghị cười hì hì:

- Lão tam từ trước đến giờ ngụy kế đa đoan, mưu kế của người nhất định là tuyệt vời rồi

Phí Nhân cười mắng:

- Hả? Người nói cái gì mà nguy kế đa đoan? Cái này gọi là bàn mưu nơi màn trướng thắng địch ngoài ngàn dặm đó.

Nguy Nghĩa nghe vậy lớn tiếng cười ha hả:

- Bàn mưu nơi màn trướng thì quả không sai, nhưng mà thắng địch ngoài ngàn dặm thì... hà hà chỗ này mới quan trọng đây

Nói xong, bốn gã Hồ Tác Phi Vi nâng ly rượu cười nói âm ỉ.

Gần hai khắc đồng hồ trôi qua, tửu khách lúc này đã rời quán, ngay cả bọn Hồ Tác Phi Vi cũng say mềm lão đảo bỏ đi.

Sau khi dọn dẹp tửu điểm xong, tên tiểu nhị biết Tiểu Thiên Sứ không có chỗ nghỉ ngơi bèn bảo chàng:

- Tiểu Thiên Sứ à, tối nay người ngủ chung với ta nghe

Tiểu Thiên Sứ nghe vậy vui mừng đáp:

- Được được mà

Hai người cùng lên trên lầu đi vào phòng ngủ của tiểu nhị.

Đầu phòng ngủ quay ra hướng bắc, đuôi về phía nam. Trong phòng bày trí cực kỳ đơn giản. Một chiếc giường gỗ nhỏ dựa vào góc tường phía tây, kế chiếc giường là một cái bàn, phía trên có một bình trà bằng đá tím, hai chén trà bằng sứ thanh hoa, cạnh bàn bày mấy cái ghế làm bằng gỗ nam mộc cứng chắc vô cùng. Giữa bàn có một ngọn hỏa đăng nhỏ tỏa ánh sáng vàng vọt, góc phía tây phòng là một chiếc tủ đựng y phục cao bằng đầu người. Ngoài ra trong phòng không còn vật gì khác.

Tiểu nhị suốt ngày bận rộn, mệt muốn đứt hơi nên y cũng không buồn nói chuyện với Tiểu Thiên Sứ, y chỉ rửa tay sơ qua rồi nằm lăn ra giường ngủ ngay lập tức.

Tiểu Thiên Sứ đến chỗ mới nên cảm thấy mọi việc đều mới lạ, muốn hỏi tiểu nhị mấy câu, song thấy y đã ngủ. Chàng cũng đành im lặng quay mặt vào tường ngủ luôn.

Trước đây Tiểu Thiên Sứ vừa đặt đầu xuống là ngủ ngay tức khắc, nhưng hôm nay đến chỗ mới lạ chàng cố nhắm mắt, song vẫn không sao ngủ được.

Chiếc giường lại quá nhỏ nên Tiểu Thiên Sứ không dám động đây, sợ làm kinh động giấc ngủ của tiểu nhị.

Tiểu Thiên Sứ đột nhiên ôm bụng dưới, hóa ra là chàng mắc tiểu. Chàng cố nhịn được một lát song sau đó không sao nhịn được nữa, thế là đành phải nhẹ nhàng bò xuống dưới giường đi tìm chỗ để tiểu cho dễ chịu.

Tiểu Thiên Sứ lặng lẽ xuống lầu mấy lần, song không sao tìm ra nhà xí đành phải lén mở cửa đi tìm chỗ chạy ra bên ngoài.

Không nên đi tiểu ngoài đường, điều này thì Tiểu Thiên Sứ cũng biết. Như vậy thì chỉ còn cách chạy ra ngoài đồng mà thôi.

Tiểu Thiên Sứ không hề do dự, vội vã cầm đầu cầm cổ chạy ra khỏi đường quan lộ tìm một nơi cây cối um tùm rậm rạp.

Đang lúc chàng kéo quần xuống định tiểu thì chợt phát hiện cách đó không xa có ánh lửa sáng rực, chốc chốc vọng lại thanh âm dường như có người đang động thủ. Thế là chàng không còn buồn tiểu nữa, vội chạy về phía có tiếng động xem chuyện gì xảy ra. Khi đến gần nơi phát ra ánh lửa, Tiểu Thiên Sư thấy có mấy người trong đó có bốn gã trong bọn Hồ Tác Phi Vi mà chàng gặp trong tửu quán lúc nãy.

Trong tay Hồ Cang và Phí Nhân cầm hai cây đuốc lửa cháy sáng rực, ở giữa bốn gã là hai thiếu nữ.

Hai thiếu nữ này ước chừng mười tám hoa niên, dung nhan xinh đẹp, thanh tao thoát tục, mình vận y phục màu thiên thanh, trông cực kỳ thanh nhã.

Nhưng lúc này sắc diện của hai thiếu nữ trắng nhợt, vẻ mặt lơ đãng còn gã Hồ Cang đang cười mê mẩn, miệng lảm nhảm:

- Tiểu cô nương à, ban ngày nàng lợi hại quá, còn bây giờ để coi ai lợi hại hơn nè. Ha ha ha...

Trác Nghị cũng nói thêm vào:

- Cái đó còn gì phải nói, tự nhiên là huynh đệ chúng ta lợi hại hơn rồi, hí hí...

Gã nhất thời phân tâm cười nói, thiếu nữ áo xanh đã thừa cơ xuất chiêu "Xuân Phong mãn diện" làm cho Trác Nghị hoa mắt, trước mặt hấn như có trăm vạn ngón tay xòe tới.

Mặt hấn lãnh trọn một chưởng của thiếu nữ áo xanh nọ.

- Ối!

Trác Nghị đưa tay xoa mặt kêu đau âm ỉ.

Phí Nhân đứng bên cười hô hố nói:

- Lão nhị à, cái chiêu "Thiên thủ nhu mô" có hương vị không hả?

Trác Nghị cười hì hì đáp:

- Lão tam à, cực kỳ thú vị.

Nói rồi gã bước tới trước, nhe hàm răng trắng nõn nói với thiếu nữ:

- Tiểu cô nương, ngón tay của nàng mềm mại quá chừng, vuốt trên mặt ta thiệt là dễ chịu không sao tưởng nổi, còn không biết mấy chỗ khác trên thân hình nàng có mềm mại như vậy không, để ta sờ thử xem. Hí hí...

Nói đoạn y vươn hữu thủ ra sờ lên mặt thiếu nữ áo xanh.

Thiếu nữ áo xanh nộ khí, nghiêng răng tức giận, tả thủ phát chiêu "Bại vân kiến nhật" gạt phất hữu thủ của gã, hữu thủ dùng chiêu "Lập trúc kiến ảnh" đá thẳng vào huyệt "không môn" trước ngực gã. Một thanh âm nhỏ đục vang lên, khiến gã phải thối lui một bước.

Song ngay sau đó, Ngụy Nghĩa đã vung song chưởng đánh về phía thiếu nữ áo xanh nọ.

Thiếu nữ vội đưa tả cước nhích sang mé tả một bước, hữu thủ hơi chéch xuống điểm trúng vào huyệt "Kiên tĩnh" của Ngụy Nghĩa. Nhưng lạ thay, Ngụy Nghĩa dường như không hề hấn gì, song chưởng của hắn vẫn theo thế liên hoàn đập xuống. Thiếu nữ áo xanh không thể tránh kịp đành phải vung chưởng nghênh tiếp.

Bốp!

Thiếu nữ áo xanh tựa như không đỡ nổi chưởng lực của Ngụy Nghĩa, thân hình nàng lao đảo nghiêng người sang mé tả, đoạn cúi đầu tới phía trước.

Ngụy Nghĩa cười đắc ý, bàn tay phải thuận thế vuốt nhẹ lên má của thiếu nữ.

Thiếu nữ áo xanh vừa hổ thẹn vừa tức giận, nàng tự biết đã trúng phải "Tô cốt tán" của lũ ác đồ làm cho mất hết công lực nên lúc này nàng không phải là đối thủ của chúng. Nhưng trước mắt sẽ không cách nào thoát khỏi tay bọn chúng. Trong lúc cấp bách nàng bèn lớn tiếng thóa mạ:

- Lũ tiểu tặc vô liêm sỉ, rồi sẽ có ngày bản cô nương phanh thây bọn mi ra làm vụn đoạn. Trác Nghị cười hô hố:

- Ta lại không muốn phanh thây nàng làm gì, thân thể nàng mềm mại như vậy giả như phanh ra làm muôn đoạn há chẳng phải là uổng phí quá hay sao?

Ngụy Nghĩa liền tiếp lời:

- Phải đó, ta chỉ muốn gần gũi với nàng mà thôi

Thiếu nữ áo xanh vừa hổ thẹn vừa kinh hoảng, trong lúc sơ ý tay áo của nàng bị Trác Nghị xé rách.

"Rẹt" một tiếng, tay áo thiếu nữ bị xé rách để lộ ra một cánh tay tròn trịa đầy đặn và một làn da mịn trắng như tuyết.

Bốn cặp mắt háo sắc thừa cơ nhìn chằm chằm vào cánh tay của thiếu nữ. Trác Nghị đắc ý cười nói:

- Các người xem chiêu "xé rách áo mỹ nhân" có tuyệt diệu không. Ha ha ha...

Phí Nhân vội bảo:

- Lão nhị à, cái gì mà "xé rách áo mỹ nhân"? Chiêu của người chỉ có thể gọi là "xé rách tay áo mỹ nhân" thôi, đâu có gì đáng phục.

Trác Nghị liền cãi lại:

- Không đúng, tay áo cũng là một phần của áo mà, cho nên chiêu thức của ta có gọi là "xé rách áo mỹ nhân" cũng đâu có gì là sai?

Phí Nhân vội lên tiếng:

- Cứ cho người nói như vậy là có lý đi, nhưng mà cái chiêu của người đâu có toàn vẹn hết.

Trác Nghị thoáng cau mày:

- Tại sao mà người nói vậy?

Phí Nhân thản nhiên đáp:

- Y phụ thì có tay có thân sau, có vật trước, có túi cho nên đương nhiên chiêu này của người chưa có đủ hỏa hầu đâu.

Trác Nghị cầm lấy khúc áo cười hề hề nói:

- Được rồi, ta sẽ thi triển toàn bộ chiêu xé rách áo mỹ nhân cho người xem nè.

Nói rồi gã bước tới nghiêng người sang mé hữu, vươn tay ra không ngừng chụp tới như muốn xé rách luôn ống tay áo còn lại của thiếu nữ.

Ngụy Nghĩa cũng đang ở bên mé tả của thiếu nữ, gã liên tiếp vung tay chộp tới tả thủ của thiếu nữ đã lộ ra ngoài để đùa cợt.

Thiếu nữ áo xanh cấp nộ công tâm, thi triển uyên ương liên hoàn cước đá trúng vào huyết "khí hải" gần bộ hạ của Trác Nghị, song vì mất hết công lực nên độc cước của nàng tựa như đụng phải miếng da dày.

Chợt nghe:

Binh...

Thiếu nữ bị sức phản chấn dội lại, thân hình nàng loạng choạng suýt chút nữa là té nhào xuống đất.

Ngụy Nghĩa lợi dụng thời cơ dùng chiêu "Di sơn đảo hải" hai tay dang ra như muốn ôm thiếu nữ vào lòng gã.

Thiếu nữ áo xanh thấy khó tránh khỏi chiêu thức của đối phương, miễn cưỡng lăn tròn dưới đất một vòng tả cước bùng mạnh ra nhanh lẹ điểm vào huyết Túc tam ly của Ngụy Nghĩa.

Gã hốt hoảng lui vội ra sau một bước, song đã trễ.

Huyết Túc tam ly của gã đã bị thiếu nữ đá trúng.

Tuy nói là thiếu nữ đã bị mất hết công lực nhưng Túc tam ly là yếu huyết nơi hạ chi của con người, nên sau khi bị đá trúng dù là vô lực, song gã vẫn cảm thấy tê buốt như thường.

Thiếu nữ áo xanh lật người chồm dậy chưa kịp đứng vững, luồng chưởng phong của Trác Nghị đã ào ào nhằm ngay trước ngực thiếu nữ đẩy tới.

Thiếu nữ không dám liều mạng nghênh đón, liền bước sang một bước né tránh, đồng thời hữu thủ vung tới điểm vào kỳ môn huyết ở khuỷu tay Trác Nghị.

Gã vội biến chiêu phong bế chiêu thức của thiếu nữ, song không ngờ thiếu nữ áo xanh chỉ đánh ra hư chiêu mà thôi, nàng đột nhiên biến chiêu hóa chỉ thành chưởng, hữu thủ đưa chịch lên phía trên.

Bốp...

Má trái của gã đã lãnh trọn một cái bạt tai của thiếu nữ.

Trác Nghị chưa kịp định thần lại thì:

Bộp...

Một thanh âm lại vang lên, má phải của hắn lại lãnh thêm một cái bạt tai của thiếu nữ áo xanh nọ.

Hai cái bạt tai của thiếu nữ tuy không đau đớn gì nhưng Trác Nghị cảm thấy mặt mặt vô cùng, gã xấu hổ quá, nổi giận quát vang:

- Giỏi cho con xú a đầu này, mi chớ trách nhị gia đây không biết thương hoa tiếc ngọc. Hôm nay ta phải cho mi nếm mùi đau khổ.

Nói xong gã mặc kệ quyền cước chỉ phong của thiếu nữ đang điểm đánh xuống thân hình gã như mưa, gã cứ nghiêng rặng xông thẳng tới, mặt lộ vẻ hung dữ vô cùng.

Bốp... bốp...

Bình... bình...

Thanh âm yếu ớt vang lên bất tuyệt bên tai.

Thân hình Trác Nghị trùng liên tiếp ba bốn quyền chưởng của thiếu nữ, song hấn tựa như vô tri vô giác cứ liều mạng xông thẳng đến trước mặt thiếu nữ.

Ái da...

Thiếu nữ áo xanh thất kinh, trong lúc hoảng loạn chỉ biết thối lui ra sau né tránh, không ngờ chân nàng đột nhiên bị vật gì đó chặn đường khiến nàng đứng không vững ngã ngửa trên đất.

Hầu như đồng thời Trác Nghị dùng chiêu "Hổ đói vô môi" chồm tới nắm chặt hai tay của thiếu nữ áo xanh.

Trác Nghị ngồi trên mình thiếu nữ, đoạn cất tiếng cười cuồng dại:

- Há há... ta chụp được nàng rồi, chụp được nàng rồi.

Ngụy Nghĩ cười nói:

- Lão nhị, người chớ đắc ý như vậy, nếu như không có ta giúp người một tay, người chưa chắc đã bắt nàng dễ dàng như vậy.

Hóa ra là Ngụy Nghĩ thấy thiếu nữ cứ lui dần ra sau, y lén chạy ra phía sau giờ chân cản đường thiếu nữ.

Trác Nghị thản nhiên đáp:

- Lão tứ, người cũng không nên tự phụ, nếu như không có cảm nang diệu kế của lão tam, chỉ e người có muốn giúp cũng không thể giúp được. Hừ...

Phí Nhân nghe vậy mặt gã dương dương tự đắc, mỉm cười khoái chí.

Thì ra lúc ban ngày bốn gã Hồ Trác Phí Vi đi trên đường gặp hai thiếu nữ, thấy dung nhan họ yêu kiều nên bọn chúng nổi tính háo sắc, bèn bước tới lên tiếng chọc ghẹo. Trác Nghị và Hồ Cang còn ngứa ngáy động chân động tay, thừa cơ giở trò sàm sỡ, sờ mó lung tung.

Nào ngờ hai vị thiếu nữ lạ mặt nọ võ công cao cường. Thiếu nữ áo xanh xuất thủ dạy cho chúng một trận, lại thuận tay điểm huyệt hai gã Trác Nghị và Phí Nhân cùng hai gã kia, khiến cho bọn hấn đứng như trời trồng ngoài đường quan lộ dở khóc dở cười suốt một giờ đồng hồ, xấu hổ thiếu điều muốn độn thổ.

Phí Nhân cực kỳ tức tối, hấn kêu Ngụy Nghĩ âm thầm theo dõi hành tung của hai thiếu nữ, thấy hai nàng đi vào Hằng Xuân khách điểm đối diện với Tứ Hải gia tửu điểm, hấn mới hội họp bốn người đến Tứ Hải gia tửu điểm uống rượu.

Lúc đã ngà ngà say Phí Nhân đem độc kế của mình nói với ba gã kia, sau đó cả bọn cùng hành động.

Trác Nghị cùng Ngụy Nghĩ thừa lúc đêm tối đi vào Hằng Xuân khách điểm âm thầm tìm phòng trọ của hai vị nữ khách.

Ngụy Nghĩa rọc rách miếng giấy dán cửa sổ, đoạn thổi mê hương vào trong phòng, khi hai thiếu nữ đã mê man, hắn bèn cùng với Trác Nghị mỗi gã ôm một người chạy ra khỏi khách điếm, đoạn bốn gã cùng chạy ra rừng cây cối rậm rạp gần ở ngoài thành.

Để trả thù mối nhục bị điểm huyết lúc trước, Trác Nghị đã cho hai thiếu nữ uống Tô Cốt Tán để làm mất hết công lực của nàng. Hai người chợt tỉnh dậy, phát hiện thấy mình đang nằm nơi hoang dã, chung quanh là bốn gã Hồ Trác Phí Vi, biết đã trúng phải kế quỷ của chúng, song không còn biết làm sao thoát được. Sau đó Trác Nghị giải trừ mê hương cùng với nàng giao đấu một trận.

Lúc này thiếu nữ áo xanh muốn bật dậy ứng chiến, song chân lực bị tiên tán khiến nàng không nhắc mình lên nổi, nàng mới biết Tiêu Cốt tán đã phát huy tác động của nó.

Trác Nghị cứ mặt kệ nhe nanh múa vuốt lao tới.

Không ngờ thiếu nữ áo xanh tuy bị mất hết công lực song chiêu thức lại linh diệu vô cùng, suốt mấy hiệp giao chiến Trác Nghị vẫn không sao gần nàng được.

Ngụy Nghĩa thấy vậy liền xông tới trợ lực với Trác Nghị một tay, lấy hai đánh một mà khó khăn lắm mới hạ được thiếu nữ áo xanh. Còn Hồ Cang và Phí Nhân ngăn thiếu nữ áo vàng không cho nàng đến trợ chiến với thiếu nữ áo xanh.

Trác Nghị cất tiếng cười dâm dăng:

- Hi hi, con a đầu kia để ta coi da mi có trắng không?

Tiếng không vừa dứt, gã đã vung tay điểm vào mê huyết của nàng khiến nàng không sao cử động được.

Ngụy Nghĩa bước tới đắc ý vuốt nhẹ vào cánh tay của thiếu nữ áo xanh, đoạn lần đến bên nách nàng cười bảo:

- A đầu ngoan nào, đừng có sợ hãi, đại gia đây rất biết thương hoa tiếc ngọc mà.

Rồi gã từ từ đưa tay cởi cúc áo trước ngực nàng.

Sắc mặt thiếu nữ áo xanh tái ngắt, nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, hai dòng lệ tuôn trào như suối.

Đột nhiên có tiếng hét lớn:

- Dừng tay lại, các người không được động thủ.

Tiểu Thiên Sứ bất ngờ xuất hiện, nãy giờ chàng âm thầm đứng trong bóng tối, đến khi thấy Ngụy Nghĩa đưa tay cởi cúc áo của thiếu nữ áo xanh, chàng nhin không được liền nhảy ra hét lớn ngăn chặn chúng lại.

Tiếng hét vang vọng tựa như tiếng sấm nổ kinh động bên tai khiến bốn gã giật mình sợ hãi, tim đập thành thịch.

Ngụy Nghĩa đang lúc tâm thần mê mẩn bị tiếng hét làm mất hứng. Lúc hắn định thần ngược mặt nhìn lên nhận ra đó là gã hầu bàn to con trong tửu quán lúc nãy, bất giác gã giận điên người, lập tức lớn tiếng quát nộ:

- Xú tiểu tử kia, mi dám xen vào công việc của đại gia, bộ chán sống rồi hả?

Nói đoạn y tung mình bay bổng lên hai bước, vung quyền nhằm ngay đầu Tiểu Thiên Sứ đánh tới.

Thế quyền này cực kỳ hung mãnh, lại đang lúc hấn nổi giận nên xuất thủ không chút lưu tình như muốn lấy mạng Tiểu Thiên Sứ.

Tiểu Thiên Sứ nhẹ nhàng tung mình né tránh, miệng bảo hấn:

- Nè, cố sao người lại động thủ đánh ta kỳ vậy.

Ngụy Nghĩa thấy thân pháp của đối phương linh hoạt dị thường, hiển nhiên là kinh công chẳng phải tầm thường, song lúc này đang cơn thịnh nộ, gã bất kể mọi chuyện không cần biết đối phương ra sao mà cứ lớn tiếng thóa mạ.

- Xú tiểu tử bộ đui mắt rồi hả? Để ta dất người về âm phủ nghe.

Nói đoạn gã vung quyền đánh tiếp.

Tiểu Thiên Sứ thấy mặt gã cực kỳ hung dữ lao về phía mình như điên cuồng, chàng cũng vội vung quyền xuất chiêu "hắc hổ đào tâm" nghênh chiến.

Quyền thủ chưa chạm đến người Ngụy Nghĩa đã cảm thấy kinh phong ào tới, áp lực cực kỳ mãnh liệt, e rằng sức mình không chịu nổi nên gã hấp tấp thu quyền lạng người nhảy sang một bên.

Chỉ nghe...

Bùng!

Quyền thủ của Tiểu Thiên Sứ đã đánh trúng một cây cổ thụ lớn phía sau lưng Ngụy Nghĩa khiến cho thân cây rung rinh, cành lá gãy rời bay lả tả khắp nơi.

Ngụy Nghĩa tuy đã nhảy sang một bên tránh né, song vẫn cảm thấy sức ép khủng khiếp của luồng kinh phong đè lên thân mình làm gã khó thở không sao chịu nổi.

Hồ Trác Phi Vi đều cực kỳ kinh hãi, bọn chúng không ngờ công lực của tiểu tử này lại cao tuyệt như vậy, e rằng chuyện hôm nay hỏng mất rồi.

Phí Nhân lên tiếng trước tiên:

- Vị thiếu hiệp kia, long vương chớ nên bức bách Hà bá, ta khuyên người chớ nên lợi dụng nước đục mà thả tay bắt cá...

Tiểu Thiên Sứ thoáng ngạc nhiên bảo:

- Ta tên là Tiểu Thiên Sứ chứ đâu phải là thiếu hiệp, Hà bá long vương gì, ta không có.. có hiểu lắm, nhưng mà cái đó đâu có liên hệ gì đến chuyện hôm nay của chúng ta

Phí Nhân liền hỏi:

- Tại sao người lại nói như vậy?

Tiểu Thiên Sứ đáp:

- Ta ở sơn động tiểu khê thường làm cái trò bắt cá trong nước đục, nhưng mà bây giờ ta đâu muốn bắt cá, vả lại ở đây đâu có tiểu khê đại hồ gì gì đâu mà bắt.

Tiểu Thiên Sứ nói vậy là do chàng không hiểu hết thế sự, song bọn Hồ Trác Phí Vi lại cho rằng chàng cự tuyệt lời thỉnh cầu của bọn chúng, cố ý gây rối, phá hỏng quỷ kế của bọn hấn.

Hồ Cang nộ khí hét lớn:

- Xú tiểu tử chớ có làm nhảm nữa, nếu như mi có bản lĩnh thì cứ việc ra đây với bọn ta. Hừ định làm kỳ đà cản mũi hử.

Tiểu Thiên Sứ lâu nay sống nơi thâm sơn cùng cốc, tính khí lão ma đầu lại quái dị vô cùng, cả ngày lão chẳng nói mấy câu cho nên chàng đầu hiểu biết về qui củ trong võ lâm giang hồ. Nay nghe mấy câu nói giang hồ của bọn Hồ Trác Phi Vi với chàng cũng như đàn gảy tai trâu, vọt nghe sấm vậy, chỉ nghe mà không hiểu gì cả

Quả nhiên Tiểu Thiên Sứ lên tiếng:

- Ta đâu phải kỳ đà mà cản mũi cái gì, ta chỉ muốn khuyên các vị đừng có ăn hiếp hai vị cô nương này mà thôi.

Hồ Cang bực tức quát:

- Tiểu tử kia, mi chớ nói diên nói khùng nữa, có giỏi thì bước tới đây coi.

Nói xong gã đứng phắt dậy, song chưởng từ từ nhấc lên chuẩn bị xuất chiêu đánh tới.

Tiểu Thiên Sứ xua tay lui ra sau một bước, miệng nói:

- Ta đâu có nói diên nói khùng, hơn nữa cũng không muốn động thủ với các vị đâu.

Thấy tình cảnh Hồ Cang cho rằng Tiểu Thiên Sứ sợ hấn nên càng cao giọng quát vang như sấm:

- Xú tiểu tử kia, tứ đại gia chúng ta đâu có để mi sai khiến dễ dàng như vậy, hãy xem chiêu .

Nói xong gã xuất chiêu "Chung cổ tề mình" tấn công Tiểu Thiên Sứ.

Tiểu Thiên Sứ thấy Hồ Cang không đếm xỉa đến đạo lý lại xuất chiêu tấn công, chàng bất đắc dĩ đành vung quyền sử dụng chiêu Hắc Hổ Đào Tâm để nghênh địch.

Kình phong ào ạt xô tới.

Hồ Cang thấy quá lợi hại vội bay mình tránh sang một bên.

Ầm...

Thân cây cổ thụ phía sau lưng Hồ Cang bị trúng quyền của Tiểu Thiên Sứ, rung rinh tựa như sắp đổ ập xuống, cành lá tứ tung.

Thấy Tiểu Thiên Sứ hai lần đều sử dụng chiêu Hắc Hổ Đào Tâm nên bốn gã Hồ Trác Phi Vi hết sức khinh thường võ công của đối phương, đồng thời kích động tính háo thắng của bọn chúng.

Vẻ mặt bốn gã cực kỳ hung ác, trợn mắt nhìn Tiểu Thiên Sứ. Bốn đôi mắt thoảng lộ hung quang chiếu thẳng vào chàng tựa như muốn ăn tươi nuốt sống chàng ngay tức khắc.

Tiểu Thiên Sứ thấy vậy chột hỏi:

- Nè các vị muốn làm gì ta vậy?

Trác Nghị nghiêng răng đáp:

- Làm cái gì hử? Hừ, bọn ta muốn lột da mi, rút gân mi.

Tiểu Thiên Sứ kinh ngạc lo lắng nói:

- Cái đó thì không được đâu, ta lại không phải là heo rừng làm sao mà các người lại lột da ta được.

Phí Nhân cười âm hiểm:

- Đừng có lo, bọn ta có thể biến mi thành heo rừng mà. Hắc hắc...

Tiểu Thiên Sứ lại càng ngạc nhiên hơn:

- Người làm sao có thể biến thành heo rừng được? Huống hồ ta chẳng thích biến thành heo rừng chút nào.

Trác Nghi chợt xen vào:

- Muốn biến thành heo rừng hay không là do ta quyết định.

Tiểu Thiên Sứ thoáng nổi giận:

- Các người thật là không biết đạo lý, biến thành heo rừng là ý muốn của ta, tại sao lại do các người quyết định.

Hồ Cang cười hô hố đáp:

- Cái gì? Đạo lý hả? Ha ha. Hồ Trác Phí Vi chúng ta đâu có biết gì đến cái đạo lý xú uế của mi, nếu như chúng ta biết đạo lý thì thiên hạ tại sao gọi chúng ta là Hồ Trác Phí Vi ha ha

Tiểu Thiên Sứ không ngờ trên đời lại có lũ người vô liêm sỉ đến như vậy, không hề biết đạo lý lẽ phải, nên chàng cũng đứng lặng không biết nói sao nữa.

Phí Nhân không hổ danh là quân sư của lũ Hồ Trác Phí Vi, hắn thấy Tiểu Thiên Sứ võ công lợi hại, nếu như phải động thủ, bọn hắn chưa chắc đã thắng được đối phương, nếu như không động thủ thì tốt biết mấy, nghĩ vậy hắn bèn hạ giọng bảo:

- Nể tình thiếu hiệp hôm nay, huynh đệ chúng ta phá lệ cùng nói chuyện đạo lý với người một chút.

Tiểu Thiên Sứ vui mừng nói:

- Người nói đúng đó, chỉ cần các người biết nghe đạo lý thì chuyện này sẽ tốt đẹp thôi.

Phí Nhân liền hỏi:

- Vậy thì theo ý thiếu hiệp, chuyện này nên giải quyết ra sao?

Tiểu Thiên Sứ nghĩ ngợi một hồi đoạn nói:

- Ta nghĩ chuyện này cũng không khó, các vị cứ thả hai cô nương này ra là được rồi.

Phí Nhân trầm ngâm đáp:

- Chuyện này e rằng hơi khó.

Tiểu Thiên Sứ vội hỏi:

- Có cái gì mà khó?

Phí Nhân từ tốn nói:

- Chúng ta bị hai cô nương này làm thiệt hại không ít, nếu như thả họ ra chúng ta tự nhiên bị bất lợi rồi.

Tiểu Thiên Sứ đưa tay gãi đầu, nhất thời không biết giải quyết chuyện này ra sao.

Phí Nhân trầm nghĩ:

"Tiểu tử này đầu óc hơi bị đần độn, chắc là dễ bị lừa."

Nghĩ vậy hắn bèn lên tiếng nói tiếp:

- Hiện giờ ta có cách này không biết thiếu hiệp có chịu nghe không?

Tiểu Thiên Sứ cười nói:

- Được mà, người cứ nói đi!

Phí Nhân chậm rãi lên tiếng:

- Ngay lúc này thì không thể thả hai cô nương này ra được, bởi vì họ đứng không vững, chỉ bằng tạm thời không thả để ngày mai thả ra thì hay hơn.

Tiểu Thiên Sứ không nghĩ ra được cách nào hay hơn nên đành bảo:

- Nói như vậy cũng được, vậy thì hãy làm như vậy cho tiện.

Đoạn chàng liếc nhìn Ngụy Nghĩa, chàng không yên tâm nên nói thêm một câu:

- Nhưng mà các người không được xé rách áo người ta đó nghe.

Ngụy Nghĩa cất giọng cười khoái chí bảo:

- Được, được, ta bảo đảm không xé áo nhị vị cô nương này đâu.

Miệng gã tuy nói như vậy, song trong bụng lại cười thầm tự nhủ:

"Xú tiểu tử này thật là ngu xuẩn, ta không xé rách áo thì lột cũng được mà, đợi lão đại lột quần con a đầu này xong, lúc mà a đầu trần truồng rồi ta có sờ mó cũng đâu sao, huống hồ mi đi rồi thì ta có lột y phục hay không làm sao mà mi có thể biết được. Hề hề..."

Tiểu Thiên Sứ bảo:

- Như vậy nhất định ngày mai các người phải thả người ta ra.

Phí Nhân trong lòng thầm tức cười, không ngờ tiểu tử này lại dễ bị lừa như vậy:

- Được, được, chúng ta đương nhiên thả người ra mà.

Hồ Cang cũng nói:

- Nếu như thiếu hiệp còn chưa an tâm thì sáng mai đến đây, huynh đệ ta sẽ giao hai vị cô nương này cho người.

Tiểu Thiên Sứ nghe vậy cao hứng gật đầu:

- Tốt lắm, ngày mai ta sẽ đợi các vị ở đây.

Thiếu nữ áo vàng và thiếu nữ áo xanh trong lòng lo lắng, nghĩ thầm:

"Tiểu tử ngu ngốc này tại sao lại dễ tin những lời nói của lũ cẩu tặc Hồ Trác Phí Vi. Y há không biết tâm địa hắc ám của bọn chúng hay sao, thiệt là..."

Bọn họ tuy lo lắng vô cùng, song huyết đạo đã bị điểm nên không tài nào thốt nên lời đành chịu thua.

Bốn gã Hồ Trác Phí Vi ôm xúc hai thiếu nữ lên quay người bỏ chạy.

Không ngờ vừa mới chạy được mấy bước đã nghe Tiểu Thiên Sứ ở phía sau quát lớn:

- Đứng lại, các người không được đi khỏi đây.

Hồ Cang quay đầu lại hỏi:

- Thiếu hiệp còn có điều chi dặn dò vậy?

Tiểu Thiên Sứ thật thà nói:

- Ta nghĩ lại các người làm như vậy là không được phải lắm.

Hồ Cang ngạc nhiên:

- Có cái gì mà không phải?

Tiểu Thiên Sứ thản nhiên đáp:

- Ta không biết các vị hiện giờ trú ngụ ở đâu, giả như sáng mai các vị không thả hai vị cô nương thì ta biết tìm các vị ở đâu? Hơn nữa các vị đã cầm giữ hai cô nương này lâu rồi, bây giờ các vị phải thả họ ra mới được.

Bốn gã kia trong lòng thầm chửi rủa:

"Cái đồ xú tiểu tử này sao mà thay đổi lạ quá vậy?"

Phí Nhân thoáng cau mày. Gã đưa mắt ra hiệu cho ba tên kia.

Ba gã kia hiểu ý liền khẽ gật đầu.

Hồ Cang liền nói:

- Thiếu hiệp nói rất phải, chúng tôi sẽ phóng thích nhị vị cô nương ngay lập tức, thiếu hiệp hãy tiếp nhận hai vị cô nương.

Tiểu Thiên Sứ trong lòng hết sức mừng rỡ bước tới trước.

Hồ Cang và Phí Nhân đẩy hai thiếu nữ ra phía trước, đoạn tươi cười đợi Tiểu Thiên Sứ đến.

Tiểu Thiên Sứ vừa đến gần chẳng ngờ Phí Nhân và Hồ Cang đột nhiên xô hai thiếu nữ sang một bên nhất tề vung song quyền nhằm Tiểu Thiên Sứ đánh tới, khí thế cực kỳ uy mãnh.

Tiểu Thiên Sứ thất kinh, tựa như là thói quen, chàng vung quyền theo thế Hắc Hổ Đào Tâm đánh trả.

Phí Nhân thấy vậy trong lòng ngạc nhiên tự nhủ:

"Lẽ nào tiểu tử này chỉ biết có một chiêu Hắc Hổ Đào Tâm?"

Tiểu Thiên Sứ giận dữ lớn tiếng quát:

- Tại sao các người lại lừa ta?

Trác Nghị ngạo nghễ đáp:

- Lừa người thì làm sao hả? hề hề... chỉ trách mi quá xuẩn ngốc

Nói đoạn y đưa mắt ra hiệu cho Ngụy Nghĩa rồi từ hai phía xông tới tấn công Tiểu Thiên Sứ.

Tiểu Thiên Sứ không thềm né tránh vẫn cứ dùng chiêu Hắc Hổ Đào Tâm đánh ra, kinh phong tuôn ra ào ào, uy lực vô cùng ghê gớm.

Trác Nghị và Ngụy Nghĩa vây quanh, xất chiêu không ngừng đánh tới.

Hồ Cang và Phí Nhân vẫn vây quanh Tiểu Thiên Sứ như cũ, triển khai xa luân chiến.

Tiểu Thiên Sứ bị bốn gã Hồ Trác Phí Vi vây quanh tấn công, song bọn chúng không giao đấu trực diện với chàng mà cứ từ hai bên đánh lên một hai chiêu rồi lập tức lui ra.

Tiểu Thiên Sứ chỉ dùng một chiêu Hắc Hổ Đào Tâm nên không sao đánh bại bọn chúng được.

Nhưng mà bốn gã kia cũng chẳng sao đến gần chàng được, bởi vì mỗi quyền chàng tung ra kinh phong ào ạt ập tới, uy lực kinh người. Lại thêm khinh công tinh diệu, bộ pháp linh hoạt, chiêu thức lanh lẹ vô cùng, nếu sơ ý có thể táng mạng như chơi.

Năm người cứ vây quanh nhau xoay tròn như chiếc đèn kéo quân giao chiến với nhau loạn xạ

Bỗng nhiên...

Bịch...

Trác Nghị còn chưa kịp kêu lên tiếng nào đã ngã nhào, mặt úp xuống.

-- o O o --

Hồi 2

Tiểu Tử Chất Phác Tiểu Thiên Sứ

Thì ra đó là một tiểu nhi.

Trong bóng tối tuy nhìn không rõ hình dạng của tiểu nhi, nhưng nghe có thanh âm của tiểu nhi nọ vang lên:

- Thiệt là gặp quỷ rồi, gặp quỷ ác ma rồi.

Trác Nghị nổi giận đứng bật dậy, vung chân đá một cước, miệng quát lớn:

- Tiểu tử chết nè.

Bình...

Tiểu nhi bị trúng một cú đá.

Tiếp đó...

- Ái da...

- Ối da...

Hai thanh âm cùng đồng thời vang lên, tiểu nhi nhìn vật ở trong tay mình giọng thương hại:

- Hải nhi bị đá có đau không?

Trác Nghị ôm chân đau đớn rên rĩ.

Mọi người chăm chú nhìn kỹ vật mà tiểu nhi cầm trong tay là một hình nhân nhỏ bé không rõ làm bằng vật liệu gì.

Trác Nghị luôn miệng rên số phận xui xẻo, khi không đi đá vào cái hình nhân đồ chơi con nít đó khiến cho bàn chân hấn đau đớn không sao tả xiết, xuýt chút nữa là bể xương chân rồi.

Thấy tiểu nhi an ủi coi trọng hình nhân nọ. Trác Nghị trong lòng càng thêm giận dữ, gãi hất tay thủ thế định xông tới.

Bất ngờ...

Bình...

Một bóng đen bay tới đập nhẹ vào lưng Trác Nghị.

Hự...

Trác Nghị học lên một tiếng lại té úp mặt xuống đất nữa.

Lại thêm một lão già xuất hiện.

Đầu tóc lão bù xù, hàm râu rậm rạp rối bời.

Hai tay cùng hai chân của lão bị một sợi dây thừng trói chặt.

Mọi người cũng không biết lão làm sao mà bay tới được.

Trác Nghị hôm nay quả thật xui xẻo tận mạng, bị hôn đất mấy cái, xương cốt như muốn rời ra từng đoạn.

Lần này gã không còn khí lực để vung cước đá đối phương nữa.

Tiểu nhi vừa thấy lão già vội nói:

- Sư phụ à, lần này gặp người rồi coi như không tính không tính nữa

Lão già thiếu não lắc đầu nhún vai nói:

- Coi như số người may mắn, đêm hôm khuya khoắt mà có thể gặp người ta, đó âu cũng là quái lạ, thôi cũng được, không tính thì thôi

Lão già lại nói tiếp:

- Người chạy trước đi, chúng ta lại tiếp tục hiệp khác.

Trác Nghị đã lồm cồm bò dậy, tức giận muốn lớn tiếng thóa mạ nhưng bị Phí Nhân kéo tay ngăn lại.

- Lão già này xem ra có vẻ là một dị nhân phong trần nên tốt hơn là đừng nên gây sự với lão.

"Mềm nắn rắn buông", đó là bản tính của bọn Hồ Trác Phí Vi.

Tiểu nhi hiểu rõ vận may chưa chắc có mãi nếu như bây giờ mà bỏ chạy thì lão già sẽ đuổi kịp ngay.

Tiểu nhi đảo mắt một vòng, chợt nảy ra một kế, liền nói:

- Sư phụ à, mấy tên này ỷ thế hiếp bức người kia, chúng ta không thể bỏ mặc họ được.

Lão già gật đầu:

- Người nói vậy cũng đúng.

Đột nhiên lão trừng mắt nạt:

- Giỏi cho tiểu tử người, dám bày trò muốn cho đến sáng mai ta không bắt được người chớ gì? Như vậy há chẳng phải ta chịu thua người rồi sao, không được, không được, chúng ta đừng nên nhúng tay vào chuyện rắc rối này.

Tiểu nhi cười hì hì bảo:

- Sư phụ à, người làm như vậy là không phải rồi, thường ngày người dạy đồ nhi phải giúp đỡ kẻ yếu, bây giờ có chuyện lại rút đầu co cổ như đồ rùa đen, cái này tựa như... tựa như...

- Tựa như cái gì hả?

Lão già chợt hỏi rồi lại tiếp:

- Nhưng mà ta có nói là mặc kệ bọn họ đâu?

Tiểu nhi liền bảo:

- Rõ ràng là người mới nói xong, cơ sao lại chối vậy?

Lão già nhất thời không biết đối đáp ra sao, ấp úng một hồi đoạn vung tay định tát tiểu hài nhi, song không sao cử động được.

Thì ra tay lão đã bị dây thừng trói chặt, lão đành hậm hực:

- Chối cái gì, chẳng qua là ta thử người đó thôi

Tiểu nhi dương dương tự đắc:

- Thế nào? Đồ nhi làm như vậy có được chứ?

Lão già lặng im không đáp.

Tiểu nhi chợt nghĩ ra trò đùa mới, hấn chấp tay sau lưng đi đi lại lại tựa như bộ dạng giống như Bao Công.

Mọi người trở mắt nhìn không hiểu hấn muốn làm gì, ai nấy đều chăm chú theo dõi cử động của hấn.

Tiểu nhi nọ đi được mấy bước đột nhiên đứng lại, hạ tay xuống, điệu bộ tựa như đập xuống án thư miệng la lớn:

- Gia nhân đâu?

Lão già cảm thấy thích thú, ngày thường chắc đã quen với tính của đồ đệ yêu quý liền bước tới trước đáp:

- Có mặt.

Tiểu nhi nghiêm sắc mặt lớn tiếng quát.

- Mang phạm nhân lên đây

Lão già hai chân vẫn bị trói chặt nhẩy đến trước như con cóc rồi miệng đáp:

- Bẩm lão gia muốn đem phạm nhân nào lên vậy?

Tiểu nhi giả bộ đập tay xuống thét lớn:

- Bảo người đem phạm nhân lên đây, tại sao không làm mà lại nói nhiều vậy hả, mang mấy tên cùng lên đây.

Lão già "ạ" một tiếng, rồi quay sang nạt bọn Hồ Tác Phi Vi:

- Lão gia có lệnh sao còn chưa chịu lên công đường hả?

Tiểu Thiên Sư thật thà thấy có người muốn ra tay giải quyết việc này bèn vui vẻ bước tới trước.

Lão già thấy có kẻ nghe lời mình thì cao hứng vô cùng, muốn lấy ta xoa đầu chàng, song tay chân đều bị trói, không cử động được, đành cười khan hai tiếng, miệng bảo chàng:

- Hà hà, hài tử dễ bảo, hài tử dễ bảo.

Bốn gã kia có vẻ khinh thường, lòng thầm nghĩ một người bị trói chân trói tay thì làm gì được ai nên vẫn đứng yên bất động.

Lão già nổi giận trợn mắt bảo:

- Thế nào? Bộ muốn để ta lôi bọn mi lên hả?

Trác Nghị không nhìn được nữa, y lớn tiếng thóa mạ:

- Cái lão già chết tiệt kia, mi là...

Mấy tiếng sau cùng chưa kịp thốt qua, Trác Nghị chợt thấy bóng người lướt qua trước mắt liền đó đã bị lão già húc ngã xuống đất, quỳ mọp trước mặt tiểu hài nhi.

Khổ cho gã là Nhuyễn ma huyết không biết bằng cách nào đã bị lão già điểm trúng, khiến gã chẳng thể nào động đậy được.

Lão già kia dường như chưa hề động thủ, hai tay hai chân lão bị trói chặt, thân hình vẫn đứng nguyên tại chỗ như cũ.

Lão già làm cách nào để điểm vào Nhuyễn ma huyết của Trác Nghị, mọi người không hề biết, chẳng lẽ lại có ba cánh tay hay sao?

Lão liếc mắt ra sau hất hàm nạt lớn:

- Máy tiểu tử thối tha, sao không chịu bước tới lẹ đi?

Ba tên không biết làm sao đành cúi đầu ủ rũ bước tới đứng trước mặt tiểu nhi.

Tiểu nhi ra lệnh:

- Các người ngồi xuống đất cho ta coi.

Tiểu nhi dáng người thấp, nếu để mọi người đứng nói chuyện thì không tiện chút nào nên mới ra lệnh như vậy.

Hồ Cang, Phí Nhân, Ngụy Nghĩa đều nghe lời ngồi xuống, chỉ có Trác Nghị vẫn còn quỳ dưới đất.

Tiểu Thiên Sứ cũng định ngồi xuống, nhưng tiểu nhi đã đưa tay ngăn lại:

- Đứng, người cứ đứng đi, đừng có ngồi

Đoạn hấn quay sang hất hàm hỏi Trác Nghị:

- Thế nào, kêu mi ngồi mà mi vẫn còn quỳ hả? Rõ ràng là mi không chịu nghe lời ta phải không?

Trác Nghị vẫn không hề nhích động thân hình.

Khuôn mặt tiểu nhi lộ vẻ bực bội:

- Xem ra mi không muốn uống rượu mời lại muốn uống rượu phạt phải không?

Trác Nghị bị điểm vào Nhuyễn ma huyết, toàn thân cứng đờ may mà miệng vẫn còn nói được, vội lên tiếng phân trần:

- Không phải, không phải, ta muốn uống rượu phạt, không muốn uống rượu mời, ta muốn ngồi xuống thật mà, chỉ vì không cử động được.

Trong lúc hoảng loạn, gã ăn nói lộn xộn, rượu mời thành rượu phạt, rượu phạt hóa rượu mời.

Tiểu nhi mỉm cười thích chí gật đầu, bảo hấn:

- Ô, thì ra mi muốn uống rượu phạt thiệt phải không, để ta nghĩ coi nên cho mi uống rượu phạt bằng cách gì.

Trác Nghị đến lúc này mới nhận ra mình nói lộn đầu lộn đuôi, bèn hốt hoảng sửa lại:

- Xin thiếu hiệp bớt giận, lúc nãy ta nói sai, ta muốn uống rượu mời, xin thiếu hiệp giải huyết cho ta để ta ngồi xuống đi.

- Hà... như vậy mới ngoan ngoãn chứ.

Tiểu nhi tựa như phán quan đang giáo huấn thuộc hạ, giọng lạnh lùng:

- Người ta nói quân tử động khẩu bất động thủ, các người đánh nhau là chuyện không phải.

Tiểu nhi ngừng lại một chút lại nói tiếp:

- Động thủ tất là tiểu nhân không phải là quân tử.

Bọn hồ Tác Phi Vi thăm chử:

- Con bà nó, cái đô chó ngu mới muốn làm quân tử, hừ, làm tiểu nhân có gì là không tốt, mà trái lại còn được sống dai, tự tại hơn người."

Trong bụng tuy chửi thầm, song ngoài miệng vẫn đáp:

- Phải, phải lắm!

Tiểu nhi lại chỉ vào bốn gã Hồ Tác Phi Vi:

- Các người bốn người xúm lại đánh một người, cái này gọi là ỷ đông hiếp yếu thì càng sai hơn, hiểu chưa?

- Dạ hiểu, hiểu ạ.

Bốn gã đồng thanh đáp.

Tiểu nhi chỉ tay vào thiếu nữ áo vàng và thiếu nữ áo xanh bị điểm huyết đang nằm dưới đất rồi ôn tồn hỏi:

- Các người nói coi, chuyện gì xảy ra vậy?

Bốn gã Hồ Tác Phi Vi không dám nói thật, nhưng cũng không dám đặt chuyện nói láo, sợ đổ bể nên nhất thời không thốt nên lời. Tiểu Thiên Sứ chợt nói:

- Xin lỗi nhé, ta phải đi tiểu một chút.

Hóa ra từ nãy đến giờ vì chuyện này mà chàng vẫn chưa đi tiểu được, nên trong bụng cực kỳ khó chịu.

Tiểu nhi che miệng mỉm cười bảo chàng:

- Vừa nhìn là ta biết người là người tốt rồi, hãy đi đi.

Tiểu Thiên Sứ nghĩ tới đi tiểu, chàng hấp tấp không nhìn được nữa, vừa chạy vừa ôm bụng trông thật buồn cười.

Bốn gã Hồ Tác Phi Vi cười thầm, nhưng không dám phát ra thành tiếng cho nên vội lấy tay che miệng, mặt chúng đỏ rực lên.

Tiểu nhi nói lớn:

- Nè, ta hỏi tại sao các người không đáp, bộ các người định làm quỷ kế lừa gạt ta hay sao?

Tiểu nhi ngẩng cao đầu nghiêm giọng bảo:

- Bốn lão gia minh xét vô cùng, ta khuyên bọn mi nên nói thiệt mới mong được nhẹ tội.

Hồ Cang thu hết can đảm nói:

- Bẩm thiếu hiệp, hai con tiểu a đầu này gây sự đánh với bọn ta, bị chúng ta điểm huyết.

Tiểu nhi nạt nộ:

- Cái gì thiếu hiệp, đại hiệp hả, ta là phán quan lão gia, hiểu chưa?

Hồ Cang sợ hãi, sửa lại:

- Dạ hiểu, lão gia.

- Tạo so các người đánh nhau? - Tiểu nhi gặng hỏi

Hồ Cang ấp úng đáp:

- Dạ, cái này... cái này thì...

Tiểu nhi nổi nóng:

- Cái gì mà cái này cái nọ, các người muốn giở trò lường gạt bốn lão gia hay sao?

Bốn gã đồng thanh đáp:

- Dạ, tiểu nhân không dám.

Tiểu Thiên Sứ lúc này đã đi tiểu xong, trong người vô cùng sảng khoái vội nói chen vào:

- Ngài cứ hỏi nhị vị cô nương kia tất sẽ rõ thôi.

Tiểu nhi thăm bực tức:

- Ta đâu phải là đồ đại nghịch tử mà không biết điều đó, chẳng qua là muốn kéo dài thời gian đến khi trời sáng thì ta sẽ thắng sư phụ ta mà thôi.

Lão già vội vàng nắm lấy thời cơ đắc ý cười lớn:

- Ha ha... phải đó, phải đó, ngay cả điều bình thường như vậy mà cũng không biết nữa, xem ra người không thông minh chút nào.

Đột nhiên lão già như sực nhớ ra điều gì, liền nhảy dựng lên nói:

- Ai da, không xong rồi, tiểu tử, ta lại bị trúng kế của người rồi, người dám giở thủ đoạn đùa chọc sư phụ, thực là hồ đồ bất hiếu, đồ đại bất hiếu.

Tiểu nhi thấy mưu kế của mình bị lão già phá được, đành lúng túng nhăn mặt cười khổ, nhìn còn thảm hại hơn lúc khóc nữa.

Dường như lão già đã quen bị lừa, nên cũng chẳng tỏ vẻ gì bực bội chỉ luôn miệng hối:

- Người chạy lẹ đi, chạy lẹ đi, để ta rượt đuổi bắt người

Tiểu hài nhi vội nói:

- Sư phụ à, người thường nói làm bất cứ việc gì phải có thủy có chung, có đầu thì phải có đuôi chớ, hiện tại đồ nhi vừa phán án của một nửa, người lại kêu tiểu đồ bỏ đi như vậy là vô trách nhiệm đó.

Lão già điềm nhiên hỏi lại:

- Nè, ai nói ta bỏ đi hả, người cứ phán án ngu như vậy há chẳng phải ta chịu thua cuộc rồi sao?

Tiểu nhi lắc đầu nói:

- Đâu có, làm sao mà sư phụ thua được.

Lão già gật gù:

- Thôi cũng được, để xem người xét xử vụ này sao, nếu hay ta cũng học thêm được một ít kinh nghiệm.

Nói đoạn lão quay sang hỏi Tiểu Thiên Sứ:

- Nè, tiểu nhi người tên là gì vậy?

Tiểu Thiên Sứ thật thà đáp:

- Tên ta là Tiểu Thiên Sứ.

Lão già chẳng hề tỏ vẻ ngạc nhiên, mà còn gật đầu khen:

- Tên người cũng hay đó chớ.

Lão già lại nói tiếp:

- Tiểu Thiên Sứ, người đi giải huyết đạo cho nhị vị cô nương này đi.

Tiểu Thiên Sứ liền đáp:

- Ô, ta đâu có biết giải huyết.

Lão già cảm thấy kỳ quái bèn hỏi:

- Không biết hử, lẽ nào ngươi chưa được học qua?

Tiểu Thiên Sứ gật đầu:

- Đúng vậy

Lão già nhíu mày nghĩ ngợi hồi lâu.

Vừa rồi rõ ràng Tiểu Thiên Sứ đã giao chiến với bốn gã Hồ Tác Phi Vi, mà bốn gã này đều có võ công. Tiểu Thiên Sứ nếu như không biết giải huyết thì làm sao có thể chống lại bọn chúng được? Song chẳng bao lâu nữa trời sẽ sáng nên lão già chẳng buồn phí công suy nghĩ, lão quay sang quát nạt bọn Hồ Tác Phi Vi:

- Bọn mi đi giải huyết cho nhị vị cô nương lẹ lên.

Bốn gã tuy không muốn đi nhưng thấy lão già võ công cao tuyệt nên không dám chống lại, đành phải miễn cưỡng nghe theo.

Phí Nhân bước lại giơ tay giải huyết cho hai vị thiếu nữ.

Thiếu nữ áo xanh vừa được giải khai huyết đạo đã nhảy tới tát cho Ngụy Nghĩa một cái.

Ngụy Nghĩa đang ngồi bệt xuống đất, nhất thời không thể tránh kịp đành ngồi chịu trận, lãnh trọn cái tát của thiếu nữ.

May mà thiếu nữ áo xanh đã bị mất hết công lực, nếu không thì Ngụy Nghĩa đã rụng hết răng rồi.

Nhưng khi thiếu nữ xuất thủ, lão già nọ phát giác ra nàng đã bị mất hết công lực, lão biết rằng đây tất là trò quỷ dị của bọn Hồ Tác Phi Vi gây ra.

Lão già trừng mắt song chưa kịp quát tháo thì Phí Nhân đã vội lên tiếng van xin:

- Mong lão tiên bối lượng thứ, chúng tôi sẽ đưa thuốc giải ra ngay lập tức.

Quả là gã Phí Nhân lanh lợi vô cùng, vừa nhìn mặt đã đoán biết được tâm ý của đối phương.

Nào ngờ lão già không hề lưu tình, vẫn nộ khí quát tháo:

- Lão tiên bối cái tổ bà nhà mi, hử, mi gọi lão tiên bối là chê ta già rồi phải không?

Phí Nhân ấp úng:

- Dạ... dạ...

Lão già tức giận nhảy dựng lên quát mắng âm ỉ:

- Mi còn dám nói dạ dạ hử, hử, dạ cái đầu con mẹ mi đó

Phí Nhân vừa thấy lão nổi giận, hốt hoảng nói năng lung tung:

- Lão... lão... đâu có già, tiên bối còn trẻ lắm... giống... giống như là...

Phí Nhân nhất thời không biết so sánh với cái gì?

Trác Nghị vội tiếp lời:

- Giống giống như là đứa trẻ sơ sinh mới được ba tháng vậy đó.

- Hử?

Lão già đưa mắt nhìn chằm chằm vào mặt Trác Nghị.

Gã vội ngậm miệng lại không dám nói gì thêm, lão già cũng không la mắng mà còn hứng chí khẽ gật gù.

Phí Nhân lấy từ trong người ra một lọ thuốc giải đổ vào miệng hai thiếu nữ.

Lát sau hai thiếu nữ hoàn toàn hồi phục công lực quay về phía lão già, Tiểu nhi và Tiểu Thiên Sứ để tạ ơn.

Thiếu nữ áo vàng nhỏ nhẹ cất tiếng:

- Đa tạ các vị đã ra tay cứu mạng, xin tiên bối cho biết tôn tánh đại danh.

Lão già bật cười ha hả đáp:

- Cái gì mà tôn tính đại danh, ta tên là Vu Phong, người trong giang hồ gọi ta là Lạc Thiên Tử Tuyệt Quân.

Thiếu nữ kinh ngạc "ồ" lên một tiếng:

- Hóa ra là Vu tiên bối, tiểu nữ thường nghe gia sư nhắc đến người đó.

Lão già cười hỏi:

- Vậy xin hỏi lệnh sư của cô nương là...

Thiếu nữ vội đáp:

- Gia sư tiểu nữ là Vĩ Tĩnh Dật.

Lão già gật gù:

- Thì ra là chưởng môn phái Nga Mi, nói vậy các người là đệ tử của phái Nga Mi.

Thiếu nữ áo vàng gật gù:

- Chính phải, nhưng mà tiểu nữ cùng muội muội là tục gia đệ tử.

Thiếu nữ áo xanh liền tiếp lời:

- Thơ thơ của tiểu nữ tên là Lê Ôn Di, còn tiểu nữ là Lê Nhu Di.

Tiểu nhi lẩm bẩm nói một mình:

- Hóa ra là hai tiểu ni cô.

Thiếu nữ áo xanh nghe vậy thoáng bực mình, nhưng người ta vừa cứu mình nên không dám nói gì, chỉ trừng mắt liếc xéo tiểu hài nhi một cái.

Thiếu nữ áo vàng Ôn Di cô nương mỉm cười nói:

- Xin hỏi thiếu hiệp nên xưng hô ra sao cho phải?

Tiểu nhi ngẩng cao cổ ra vẻ mặt đắc ý đáp:

- Bỏ nhân tên là Tập Tiểu Lạc. "Tập" trong "Học nhi thành tập", "Tiểu" trong "Đại phái tiểu liên", "Lạc" trong "Lạc thiện hảo thi".

Tập Tiểu Lạc này thật là dẻo miệng, đem những mỹ từ rất đẹp đặt ngay vào tên của mình khiến cho hai thiếu nữ mỉm cười.

Nhu Di cô nương chột hỏi:

- Thì ra là Tập thiếu hiệp, xin hỏi có phải "Tập" trong Tập sai không đúng, còn "Tiểu" trong "Tiểu nhân khí đoản" và "Lạc" trong "Lạc cực sinh bi" (vui quá hóa buồn).

Nhu Di cô nương không chịu thua cũng dùng ba câu thành ngữ hàm ý không có câu nào có hảo ý cả.

Tập Tiểu Lạc ngẩn người kinh ngạc, miệng hừ lên một tiếng tức tối.

- Ha ha, tiểu đồ người đã gặp đối thủ rồi.

Vu Phong chớp chớp mắt, đoạn cười nói tiếp:

- Cô nương thật là có khẩu khí lạnh lợi, đồ đệ bảo bối của ta miệng dẻo vô cùng, ngay cả ta là sư phụ y mà cũng thường chịu thua y, người hãy dạy cho y một bài học để cho y biết lễ độ một chút. Ha ha ha...

Tập Tiểu Lạc lắc đầu bảo:

- Sư phụ à, như vậy là không phải rồi, đồ nhi đâu có thua nàng. Chẳng qua... chẳng qua chỉ vì nam nhân... chẳng lẽ lại đi đấu khẩu với nữ nhân sao?

Nhu Di cô nương trợn mắt tức tối:

- Cái gì? Người... người dám...

Tập Tiểu Lạc không thèm quay đầu lại liếc nhìn nàng mà cứ nghênh mặt dương dương tự đắc.

Vu Phong chỉ vào bốn gã Hồ Tác Phi Vi đang ngồi dưới đất đoạn hỏi hai thiếu nữ:

- Tại sao các người lại rơi vào tay bọn này hả?

Hai thiếu nữ chột đồ mắt, rồi Ôn Di cô nương từ từ kể lại mọi chuyện cho Vu Phong và Tập Tiểu Lạc nghe.

Vu Phong nghe xong nổi giận quát vang:

- Mấy gã này quả là bọn khảm ố vô cùng, không trừng phạt bọn hấn thì không được.

Nói đoạn lão trợn mắt nhìn về phía bốn gã Hồ Tác Phi Vi

Phí Nhân thấy tình thế nguy cấp, vội bước tới van xin:

- Tiền bối, lần này tiểu bối gây ra lỗi lầm, mong tiền bối mở lòng từ bi tha cho tiểu bối

Ba gã kia cũng đồng thanh nói:

- Dạ phải, mong tiền bối lượng thứ cho lũ tiểu bối chúng tôi.

Vu Phong cau mày lạnh lùng:

- Cái gì mà lòng từ lòng bi hả, bọn mi gây ra chuyện bại hoại, tự nhiên là phải bị trừng phạt. Hừ, quả là một lũ hồ đồ nhất gan quá trời.

Hồ Cang nói:

- Gia sư là Thiếu Lâm Không Tính đại sư.

Trác Nghị nói:

- Gia sư là Đức Phong thuộc phái Côn Lôn.

Phí Nhân nói:

- Gia sư là Thất Đôn đạo trưởng phái Võ Đang.

Ngụy Nghĩa cũng lên tiếng:

- Gia sư là Thiếu Hoa đạo trưởng môn phái Không Động.

Rồi bốn gã đồng thanh nói lớn:

- Mong tiền bối nể tình đồng đạo võ lâm mà tha cho chúng tôi.

Bốn gã Hồ Tác Phi Vi cho rằng nói ra danh hiệu của sư phụ mình sẽ làm cho Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân nể sợ mà không dám làm gì bọn chúng. Không ngờ Vu Phong nghe chúng nói vậy càng thêm thịnh nộ, lão thóa mạ:

- Bọn mi là danh gia đệ tử mà chuyên môn gây chuyện hồ đồ ác đức, nên tội càng nặng thêm bội phần, ta càng phải thay mặt mấy lão đạo sĩ hòa thượng đó mà giáo huấn các người mới được.

Tiểu Lạc lại lên tiếng ngăn lão:

- Sư phụ à, tiểu đồ có cách giáo huấn bọn chúng mà.

Vu Phong chột hỏi:

- Đồ nhi, người nói cái gì đó?

Tiểu Lạc cười bảo:

- Sư phụ giao bọn chúng cho đồ nhi, đồ nhi tự nhiên sẽ có biện pháp trừng trị bọn chúng.

Vu Phong gật đầu:

- Cũng được, để ta coi người làm gì cái lũ ác đồ này.

Tiểu Lạc cười ha hả, đưa mắt liếc nhìn bốn gã một lượt rồi đột ngột nghiêm sắc mặt quát lớn:

- Đứng thẳng lên

Bốn gã Hồ Tác Phi Vi nghe tiếng, hốt hoảng sợ mất vía, bất giác đứng bật dậy, lưng thẳng băng như người gỗ, hai chân khép lại.

Tiểu Lạc mỉm cười gật gù:

- Không sai, tuy không sai mà tư thế vẫn còn lộn xộn quá.

Hồ Tác Phi Vi chưa bao giờ bị ai đùa cợt bao giờ, bất giác mắt bọn chúng tức tối trợn lên ngó vào mặt Tiểu Lạc.

Tiểu Lạc chột trằm sắc mặt:

- Thế nào, các người không phục ta phải không?

Bốn gã lặng im không đáp, mặc nhiên thừa nhận lời nói của Tiểu Lạc.

Tiểu Lạc nói:

- Người ta thường nói trằm mặc là vàng, nhưng mà hôm nay ta không cho bọn người biến thành vàng đâu.

Nói rồi tiểu hài nhấc vai một cái, thân mình xẹt tới trước mặt bốn gã Hồ Tác Phi Vi.

Bốn gã kia không hiểu Tiểu Lạc bày trò lộng quỷ gì mà bọn hắn đột ngột cảm thấy đau buốt đến tận tâm phách.

Bốn tên không nhin nổi rên lên một tiếng:

- Hừ hừ... đau... đau quá

Trên khuôn mặt bọn hắn, từng giọt mồ hôi nhỏ xuống không ngừng.

Tiểu Lạc cười hì hì đắc ý nói:

- Thế nào hả, thu gân rút cốt thủ pháp có dễ chịu không hả?

Thì ra trong nháy mắt Tiểu Lạc đã thi triển công phu trên người của bốn gã nọ khiến bọn chúng nhăn mặt rên rỉ.

Trác Nghị là người đầu tiên không chịu đựng nổi thủ pháp của Tiểu Lạc, gã không ngớt van lạy:

- Lão... lão gia...xin ngài tha mạng.

Tiếp đó Hồ Cang, Phí Nhân, Ngụy Nghĩa cũng cầu xin tha mạng, những thanh âm vang lên bất tuyệt bên tai.

Tiểu Lạc vẫn nghiêm giọng nói tiếp:

- Tha cho các người cũng được, nhưng mà các người nhất thiết phải nghe ta phân phó mới được.

Bốn gã Hồ Tác Phi Vi hấp tấp gật đầu, chỉ mong Tiểu Lạc mau giải trừ đau đớn cho bọn chúng.

Tiểu Lạc lại xoay tròn một vòng trước mặt bọn chúng, bốn gã đột nhiên cảm thấy bao nhiêu đau đớn tiêu tan đâu mất, trong người dễ chịu không ít.

Tiểu Lạc lại trầm giọng hạ lệnh:

- Bây giờ các người nghe ta ra lệnh chỉ rồi thi hành, nếu kẻ nào bất phục tùng. Hắc hắc...

Nếu như không chịu tuân lệnh thì không cần Tiểu Lạc nói, bốn gã kia cũng biết hậu quả ra sao rồi.

Tiểu Lạc ra lệnh chỉ thứ nhất, bảo bọn hấn:

- Đầu tiên, bọn mi đứng nhảy cóc ngay tại chỗ, không kẻ nào được trốn tránh hay lười biếng, đúng một trăm cái cho ta.

Bốn gã cùng đưa mắt nhìn nhau, không hiểu Tiểu Lạc muốn làm gì.

Tiểu Lạc chột hét lớn:

- Nhảy đi!

Bọn gã không biết làm sao đành đứng ngay tại chỗ nhảy lên tưng tưng, tựa như một đàn cóc.

Tiếng chân nện xuống đất không ngớt vang lên.

Vừa nhảy bốn gã vừa lẩm bẩm đếm số:

- Một hai ba bốn... mười hai mười ba... hai mươi... ba mươi ba... bốn mươi lăm... năm mươi sáu...

Hồ Cang khó khăn lắm mới đếm được đến một trăm, lúc vừa dừng lại đã thở hồng hộc, mồ hôi tuôn ra như mưa.

Tiếp đó ba gã kia cũng nhảy hết một trăm cái, gã nào hơi thở cũng hỗn hển, dáng điệu mệt mỏi cực kỳ.

Tiểu Lạc chỉ vào ba tên làm xong, sau cùng đoạn gật gù bảo:

- Được lắm, bọn mi nhảy rất là đẹp nếu như có cuộc thi nhảy cóc nhất định bọn mi sẽ chiếm giải đặc biệt.

Đoạn chỉ vào Hồ Cang:

- Còn mi nhảy xong đầu tiên, chứng tỏ mi đã gian lận, đếm sai, phạt mi thêm năm chục cái nữa.

Hồ Cang nhăn mặt thâm kêu khổ, nghiêng răng chịu đựng nhảy thêm năm chục lần nữa.

Tiểu Lạc lại ra hiệu lệnh thứ hai:

- Bây giờ các người nằm xuống hít đất một trăm cái giữa chừng cho nghỉ hai lần, mỗi lần không quá mười cái nháy mắt nghe chưa.

Hồ Tác Phi Vi đành phải nằm bò xuống hít đất.

Lần này không ai muốn làm xong trước, ai nấy đều chậm chạp muốn kéo dài thời gian càng lâu càng tốt.

Dù làm chậm cách mấy cũng có lúc phải chấm dứt. Trác Nghị hít đất hai trăm lần mà chỉ mới đếm đến một trăm mà thôi. Tiếp đó mọi người cũng lục tục làm xong bốn phần.

Ngụy Nghĩa là người làm xong sau cùng.

Sắc mặt Trác Nghị tái mét, xanh dờn, chuẩn bị tinh thần hít đất thêm năm chục cái nữa.

Ai ngờ Tiểu Lạc quay sang Ngụy Nghĩa cất tiếng cười lạnh, khiến cho gã phát run, mồ hôi ngưng chảy luôn.

- Mi sợ mình dùng không hết sức chứ gì, rõ ràng lần thứ hai đếm đến tám mươi rồi, mà lúc làm tiếp mi lại đếm bảy mươi mốt. Hừ...

Nói rồi Tiểu Lạc lại cất tiếng cười lạnh:

- Mi dư sức quá phải không? Vậy thì phạt mi thêm năm chục lần nữa để cho mi trở tài thêm đó. Hà hà...

Ngụy Nghĩa sắc mặt xám ngắt không dám thốt lên một tiếng, tiếp tục hít đất thêm năm chục cái nữa, đúng là tính già hóa non, khôn quá thành ngu, tự chuốc khổ vào mình.

Đợi cho Ngụy Nghĩa hít đất xong, Tiểu Lạc lại ra thêm chỉ lệnh thứ ba:

- Bây giờ hện người bắt đầu động tác nằm ngửa rồi tự nâng đầu ngồi dậy, mỗi tên làm một trăm lần cho ta, kẻ nào làm xong sau chót thì phạt thêm năm mươi lần nữa.

Bốn gã Hồ Tác Phi Vi nghe rõ ràng, không tên nào dám khinh thường, vội vàng nằm xuống làm ngay.

Chỉ thấy bốn gã như những con tôm búng mình cong lại, cái đầu cứ gục gặc giống như mấy con bọ củi.

Bốn tên làm như máy không dám ngừng lại nghỉ, mong rằng làm xong sớm chừng nào tốt chừng đó để đỡ bị phạt làm thêm năm chục cái nữa.

Bởi vậy cho nên kẻ nào kẻ đó khắp đầu cổ mặt mũi đều ướt đẫm mồ hôi, tựa như vừa mới lôi dưới sông lên.

Thấy bộ dạng thảm hại của chúng, Vu Phong cùng bốn người cười ha hả thích thú.

Hai chị em Ôn Di và Nhu Di cô nương càng vui vẻ cười to hơn, hai người quên hết những gì bốn gã đã từng bức hiếp mình.

Khó khăn lắm bốn gã mới làm xong, lần này Phí Nhân làm sau chót, gã không cần đợi Tiểu Lạc mở miệng, đã tự động làm thêm năm chục cái rồi mới nghỉ.

- Ồ... ó... o...

Từ phía xa tiếng gà gáy vọng lại, trời đã dần dần sáng, góc chân trời phía đông đã ửng hồng.

Vu Phong giật mình, lúc này lão mới nhớ tới cuộc cá độ với tiểu đồ Tập Tiểu Lạc, bèn ảo não lắc đầu thở dài:

- Ôi, ta niên kỷ cao như vậy mà còn chịu thua mưu kế của một tiểu tử.

Nói rồi lão vận sức vào hai cánh tay liền đó...

Phụt... Phụt...

Mấy sợi dây thừng đều bị đứt ra làm mấy đoạn.

Tập Tiểu Lạc cười nói:

- Sư phụ nên cao hứng mới phải, đồ đệ giỏi hơn sư phụ, chứng tỏ sư phụ chỉ giáo có phương pháp, danh sư tất xuất cao đồ, nếu như không phải danh sư thì làm sao mà có cao đồ được. Sư phụ coi đồ nhi nói vậy có đúng không?

Vu Phong nhún vai đáp:

- Đúng, người nói có lý lắm, nhưng đáng tiếc là ta phải chịu thua, đành nhường con "Tam túc kim oa" cho người.

Hóa ra là hai người đánh cuộc, vật đặt cuộc của Tiểu Lạc là "Tam túc kim oa" trong tay Tiểu Lạc.

Con Tam túc kim oa được chế tạo bằng vàng nguyên chất, tuy nó chỉ có ba chân nhưng được chế tác công phu tinh xảo vô cùng, nhìn giống như một con nhái thật hết sức đáng yêu. Tiểu Lạc và Vu Phong ước định, Vu Phong tự trói chặt tứ chi để cho Tiểu Lạc chạy trước một trăm trượng, sau đó mới được truy đuổi, nội trong một ngày một đêm nếu như không đuổi kịp Tiểu Lạc thì Tam túc kim oa là sở hữu của Tiểu Lạc. Còn như đuổi kịp thì Tam túc kim oa thuộc về Vu Phong.

Đương nhiên cuộc đánh cuộc này bất lợi cho Vu Phong, nhưng mà hai người không lấy đó làm quan trọng, chẳng qua chỉ là để muốn xem công lực của hai người tăng tiến tới đâu mà thôi.

Lúc ban ngày Tiểu Lạc chuyên môn kiếm vào chỗ đông người, Vu Phong khó khăn lắm mới đuổi kịp. Tiểu Lạc cố ý chạy vào đám đông làm cho mọi việc tạm thời ngừng lại vì Vu Phong xoay trở cực kỳ khó, khách bộ hành thấy một lão già tự trói thân mình đuổi theo một tiểu hài nhi, họ đều nhìn Vu Phong với cặp mắt ác cảm tựa như một lão quái vật.

Vu Phong tự biết lúc ban ngày không cách nào truy đuổi được nên dứt khoát không truy đuổi mà chỉ nấp ở một bên âm thầm theo sát Tiểu Lạc.

Tiểu Lạc cũng vui sướng tự tại cứ chạy vào tửu lầu ăn uống thoải mái, khiến cho Vu Phong nghiêng răng tức tối.

Khó khăn lắm mới đến lúc trời tối, khách bộ hành dần dần vắng vẻ, Vu Phong mới có thể an tâm truy đuổi Tiểu Lạc.

Vừa may cho Tiểu Lạc gặp bọn Hồ Tác Phi Vi liền vui không tả xiết. Vu Phong bị trúng kế của đồ đệ, mãi xem Tiểu Lạc trừng trị bọn Hồ Tác Phi Vi, đúng lúc cao hứng, không ngờ thời gian trôi qua quá nhanh. Tiếng gà gáy vang lên làm lão sực tỉnh thì đã muộn nên lão đành chịu thua đồ đệ mình.

Bốn gã Hồ Tác Phi Vi trở thành vật tế thần cho Tiểu Lạc, gã nào cũng mệt muốn đứt hơi, may mà bọn hăn đều là danh gia đệ tử, công lực không tồi, nếu không thì đã phải nằm đo đất từ lâu rồi.

Tập Tiểu Lạc điềm nhiên bảo:

- Sư phụ, việc của chúng ta coi như đã xong, còn chuyện sau đó, đồ nhi xem chừng phải do sư phụ quyết định.

Vu Phong buồn rầu đáp:

- Phải rồi, người là kẻ thắng cuộc, chuyện sau đó là do ta ra mặt phân xử chứ gì?

Tiểu Lạc mỉm cười:

- Nếu sư phụ không muốn ra mặt xử trí thì để cho đồ nhi làm luôn vậy

Vu Phong hốt hoảng xoa tay:

- Không được, nếu giao cho người làm há chẳng phải ta lại bị thiệt thòi hay sao?

Tiểu Lạc mỉm cười, im lặng không đáp.

Vu Phong quay sang nói với hai thiếu nữ:

- Bốn gã này ta để cho nhị vị cô nương tùy ý định đoạt.

Bốn gã Hồ Tác Phi Vi không ngớt lạy lục van xin:

- Xin nhị vị cô nương tha mạng, lần sau chúng tôi không dám, không dám làm nữa ạ

Nhu Di cô nương giận dữ quát:

- Bộ các người còn muốn lần sau nữa hả?

Hồ Tác Phi Vi hoảng sợ đáp:

- Dạ, chúng tôi không dám.

Ôn Di cô nương vội can lại:

- Muội muội, bọn họ đã biết lỗi thì nên tha cho họ đi

Nhu Di gật gù:

- Tha cho bọn chúng cũng được, nhưng phải để lại đây vật gì làm kỷ niệm mới được.

Nói đoạn nàng rút phất thanh trường kiếm ra khỏi vỏ.

Một màn kiếm quang dày đặc chụp xuống đỉnh đầu bốn gã Hồ Tác Phi Vi.

Bốn gã đưa tay sờ đầu rồi chột la lên kinh ngạc.

Chỉ trong nháy mắt bốn tên đã trở thành bốn gã hòa thượng đầu láng bóng, không còn lấy một sợi tóc.

Tiểu Lạc, Vu Phong bất giác cười vui vẻ.

Tiểu Thiên Sứ cũng cười ô ô thích thú.

Tiểu Lạc chợt quay sang hỏi:

- Nè, Tiểu Thiên Sứ, người xem mấy gã này trọc đầu có vui không hả?

Tiểu Thiên Sứ gật đầu:

- Vui vui lắm!

Tiểu Lạc lại hỏi tiếp:

- Trường kiếm trong tay tiểu cô nương kia cực kỳ nhanh, dùng kiếm cạo trọc đầu bốn gã kia có hay không vậy?

Tiểu Thiên Sứ gật đầu:

- Hay, hay tuyệt!

Tiểu Lạc cười hỏi:

- Vậy thì lấy kiếm cạo trọc đầu người được không?

Tiểu Thiên Sứ thuận miệng đáp luôn:

- Tôi, được được mà!

Tiểu Lạc cười thâm thuận tay giật lấy thanh bảo kiếm của Nhu Di, màn ngân quang chợt lóe lên. Tiểu Thiên Sứ còn chưa kịp phản ứng thì cái đầu chàng đã bị cạo trọc lóc.

Tiểu Thiên Sứ hốt hoảng la lên:

- Ai da, tại sao người cạo đầu ta?

Tiểu Lạc cười rủ rượi:

- Người đừng có trách ta đó nghe, ta đã hỏi người rồi, có muốn cạo đầu làm hòa thượng không, tại sao người gật đầu làm chi?

Tiểu Thiên Sứ đưa tay xoa xoa cái đầu trọc nhẵn thín lúng túng nói:

- Ô, cạo trọc đầu cũng được, càng mát mẻ chớ sao?

Nhu Di cao mày:

- Mát cái đầu người đó, nhìn cái đầu trọc láng bóng của người, người ta lại tưởng rằng người là hòa thượng đó.

Tiểu Thiên Sứ chẳng hề phật ý:

- Hòa thượng thì hòa thượng, hòa thượng có cái gì là xấu đâu?

Nhu Di bảo:

- Hòa thượng đâu có gì xấu chỉ bất quá không thể...

Nhu Di chợt đỏ bừng mặt không dám nói nữa.

Tiểu Thiên Sứ ngạc nhiên hỏi:

- Hòa thượng không thể làm gì?

Nhu Di lúng túng nói:

- Không có gì đâu.

Tiểu Lạc vội nắm lấy cơ hội không chịu buông tha:

- Nè không có gì hả? Nàng muốn nói là hòa thượng không thể cưới vợ chớ gì, nàng yên tâm đi, Tiểu Thiên Sứ làm hòa thượng còn Tập Tiểu Lạc này không thích làm hòa thượng đâu.

Nhu Di tức đỏ mặt vung chưởng đánh Tiểu Lạc:

- Người muốn chết hả? Ta không tha người đâu!

Tiểu Lạc cười hì hì lách nhẹ người né tránh chưởng lực của nàng, đoạn cười hỏi:

- Vậy thì nàng muốn hòa thượng không thể làm cái gì?

Nhu Di thoáng bối rối:

- Hòa thượng không thể uống rượu, không thể ăn thịt bò thịt heo, không thể... nói chung là không thể làm nhiều thứ lắm.

Tập Tiểu Lạc cười tiếp:

- Đúng rồi, hòa thượng không thể cưới vợ, không thể vào lầu xanh tìm kỹ nữ, không thể... nói chung là không thể làm nhiều thứ lắm.

Tiểu Lạc nhái giọng của Nhu Di, điệu bộ trông thật tức cười.

Nhu Di nổi giận định rượt đánh. Ôn Di vội vã kéo tay giữ nàng lại:

- Nè, tiểu muội đừng có làm ồn ào lên như vậy, mau làm xong việc rồi trở vào trong thành.

Vu Phong cũng nói:

- Phải đó, lão nhân gia ta đây cũng đói quá rồi, kiếm thứ gì cho vào trong bụng chớ.

Tiểu Lạc đồng tình:

- Đúng rồi, sư phụ nói chí phải.

Vu Phong chớp mắt:

- Người đừng có đặc ý quá sớm, bữa ăn này là do người bao hết đó.

Tiểu Lạc tỏ vẻ bất mãn:

- Tại sao vậy?

Nhu Di cô nường thản nhiên đáp:

- Vậy mà cũng hỏi nữa, hôm nay người ăn được con Tam túc kim oa, tự nhiên là người phải đãi khách chớ.

Vu Phong cười hà hà:

- Không sai, người hôm nay đại phát tài, tự nhiên phải chịu mất một ít, nếu không sẽ bị bể bụng mà chết ngay đó.

Tiểu Lạc cười hì hì:

- Cái này thì sư phụ đừng lo, cái bao tử của đồ nhi kín lắm, vĩnh viễn không bể bụng chết được đâu.

Vu Phong lắc đầu:

- Không được, người bể bụng chết ta xấu hổ lắm đó.

Nhu Di cũng chen vào nói:

- Người ta bảo làm người đừng có tham lam ăn một mình, rồi hóa ra keo kiệt bủn xỉn, xấu lắm, phải rộng rãi một chút mới được.

Tiểu Lạc đưa mắt nhìn Vu Phong, lại quay qua ngó Nhu Di, rồi làm mặt nghiêm lên tiếng:

- Nhị vị nói vậy cũng có lý, hơn nữa kính già yêu trẻ là truyền thống của dân tộc Trung Hoa, mà để duy trì truyền thống tốt đẹp đó, hôm nay ta phải bao các vị một bữa mới được.

Nhu Di cao hứng cười nói:

- Như thế mới phải đạo chứ, chúng ta vào đến thành rồi người chuẩn bị lấy số bạc ra đi.

Tiểu Lạc nhìn nàng chăm chăm rồi bỗng bật cười khoái trá. Nhu Di chợt nghĩ lại nàng thấy có điều không ổn. "Kính già yêu trẻ", hừ, "kính già" thì quả không sai rồi, còn "yêu trẻ" ư, ai là trẻ? Nàng chợt dậm chân thâm than thở con trẻ há chẳng phải là ám chỉ nàng hay sao?

Xem ra để đối phó với Tiểu Lạc chỉ có cách ngậm miệng lại là hay hơn cả.

*

* *

Tại Tứ Hải gia tửu điểm...

Vu Phong, Tiểu Lạc, Lê gia nhị vị tiểu thư cùng Tiểu Thiên Sứ đang ngồi bên trong tửu điểm, tư thế đàng hoàng đỉnh đạc vô cùng, trước mặt họ là bầu rượu Tứ hải hương.

Tứ hải hương là loại danh tửu nổi tiếng khắp thiên hạ, đặc sản của vùng Trấn Giang.

Lúc Tiểu Thiên Sứ cùng mấy người đi vào Tứ Hải gia tửu điểm khiến cho tiểu nhị phải giật mình sửng sốt.

Tiểu Thiên Sứ tối qua vẫn còn bình thường, tại sao chỉ qua một đêm không gặp mà đã biến thành hòa thượng, trọc đầu, phía sau lại còn có thêm mấy người lạ mặt nữa.

Một lão già đầu tóc rối tung bù xù, râu mọc rậm rạp, y phục trên mình lão dường như suốt mấy chục năm chưa hề giặt, dơ bẩn đến kinh người, lốm đốm những vết dầu mỡ.

Một thiếu niên độ chừng mười lăm tuổi, mặt mày tuấn tú nhưng đôi mắt to tròn chiếu ra hai luồng nhãn quang sáng rực, có vẻ cổ quái khác thường, tựa như cứ nhìn xoáy vào người đối diện để bắt hồn người ta.

Phía sau còn có hai thiếu nữ trẻ tuổi, thiếu nữ áo xanh cũng khoảng độ tương đương với thiếu niên kia, da trắng như ngọc, xinh đẹp thanh tú đến mê người.

Thiếu nữ sau cùng mình vận áo vàng, tuổi chừng mười sáu mười bảy, tóc đen mượt như mây, làn da trắng như ngọc, khuôn mặt kiêu diễm tựa như thiên tiên giáng thế.

Thiếu nữ áo vàng vừa bước vô tửu quán, ánh mắt mọi thực khách đều chú mục nhìn nàng.

Tiểu Thiên Sứ đem chuyện trừng trị bốn gã Hồ Tác Phi Vi kể lại cho tiểu nhị nghe một lượt.

Tập Tiểu Lạc mỉm cười quay sang nói với chưởng quỹ:

- Nè chủ quán, hôm nay thiên hạ đệ nhất thông minh Tập Tiểu Lạc đãi khách, lão có mỹ tửu, sơn hào hải vị gì cứ dọn hết ra đây cho bản nhân nghe chưa.

Chưởng quỹ biết rằng phàm là nhân vật giang hồ hầu bao rất to chi xài thoải mái, hào phóng hơn người, nên vội vã kêu tiểu nhị mang rượu và thức ăn ra.

Ly rượu đầu tiên Vu Phong và Tiểu Lạc nâng lên uống cạn.

Nhị vị Lê gia cô nương cũng nâng rượu lên.

- Khoan đã!

Đột nhiên Tiểu Lạc cất tiếng ngăn hai người lại:

- Nữ nhân các người không nên uống rượu, ta xem chừng các người hày khoan đừng uống vội.

Ôn Di mỉm cười bảo:

- Không sai, tử lượng của ta tuy có kém, song ly rượu đầu tiên dù sao chẳng nữa cũng nên cùng uống với mọi người.

Vu Phong lên tiếng cười nói:

- Khá lắm! Thiệt có khí phách, không hổ danh là đệ tử Nga Mi.

Tiểu Lạc tự nhiên lẩm bẩm một mình:

- Chẳng biết là đệ tử Nga Mi đều có khí phách như vậy không.

Nói xong chàng làm như vô ý đưa mắt liếc nhìn Nhu Di.

Nhu Di nâng ly rượu trợn mắt nhìn Tiểu Lạc:

- Người dám khinh thường bốn cô nương.

Nhu Di nâng cao ly rượu nói tiếp:

- Người một ly, ta một ly. Hôm nay nếu như bốn cô nương uống ít hơn người một ly, thì ta không phải họ Lê mà là họ Tập, làm con gái của người.

Ôn Di vội lên tiếng ngăn lại:

- Muội muội, không được ăn nói hồ đồ.

Tiểu Lạc nhún vai:

- Làm con gái ta hả? Ta không dám đâu.

Nhu Di hỏi:

- Vậy thì người muốn thế nào hả?

Tiểu Lạc nói:

- Dứt khoát nàng phải làm vợ của ta, chỉ sợ nàng không dám mà thôi.

Nhu Di cảm thấy nóng mặt liền nạt:

- Ai nói ta không có gan hả?

Tiểu Lạc điểm nụ cười lên giọng thách thức:

- Nếu nàng có gan thì có dám gọi ta bằng phu quân không?

- Hừ, gọi thì gọi, ta đâu có sợ!

- Vậy thì nàng hãy gọi ta đi.

Nhu Di bực bội:

- Gọi người là gì?

Tiểu Lạc nghiêm mặt rồi bật cười:

- Gọi ta là lão phu quân chớ gọi là gì nữa?
Nhu Di cau mày mắng:
- Tiểu đầu quỷ, ta chưa thua người mà, cớ sao người lại có quyền bắt ta phải gọi... gọi là...
Tiểu Lạc điếm nộ cười châm chọc:
- Gọi ta là cái gì hả?
Nhu Di vung chưởng đánh Tiểu Lạc, miệng quát:
- Kêu người là tiểu đầu quỷ chết tiệt.
Tiểu Lạc nghiêng người tránh rồi kêu lớn:
- Ái chà, nàng dám mưu sát hôn phu.
Nhu Di nghe vậy lại vung tay đánh ra thêm một chưởng.
Ôn Di vội chặng tay Nhu Di lại:
- Muội muội, đừng làm vậy, bao nhiêu người đang nhìn kìa.
Nhu Di chột đỏ bừng mặt, làu bàu ngồi xuống chỗ cũ.
Tiểu Lạc lại khiêu khích Nhu Di:
- Nàng có còn dám đấu rượu với ta không?
Nhu Di thản nhiên đáp:
- Có gì mà không dám, nếu như người thua thì tính sao?
Tiểu Lạc trở mắt ngạc nhiên:
- Ta thua hả? Làm gì mà thua được! Nếu như ta thắng không nổi nàng, thì ta không là họ Tập nữa, ta sẽ lập tức đổi thành họ Lê, làm con trai của nàng.
Nhu Di bĩu môi:
- Làm con trai ta hả? Ta không dám nhận con dâu, dứt khoát người sẽ làm...
Nói đến đây, nàng chột phát giác ra đã lỡ lời vội dừng lại không nói nữa, mặt thoáng hiện vẻ bối rối.
Tiểu Lạc thừa cơ liền trêu chọc nàng:
- Dứt khoát làm gì của nàng? Nói lạ đi ta đang nóng ruột muốn chết đây nè.
Nhu Di đang lúc cấp bách chợt nghĩ ra một cách, vội nói:
- Dứt khoát người phải là đồ tôn của ta. Thế nào, có muốn làm đồ tôn của ta cũng chẳng cần phải gấp gáp lắm đâu.
Tiểu Lạc ngẩn người một lúc, đoạn cười khan hai tiếng rồi bảo:
- Nếu như ta gọi nàng là tổ mẫu, thì người ta không thể nào tin điều đó được.
Nhu Di tròn mắt nhìn Tiểu Lạc:
- Tại sao vậy?
Tiểu Lạc điềm nhiên đáp:
- Bởi vì đâu có tổ mẫu nào lại trẻ và xinh đẹp đến như vậy.
Bất cứ nữ nhân nào trên thiên hạ không ai lại không thích người khác khen mình tươi trẻ xinh đẹp. Nhu Di cũng không phải ngoại lệ.

Tiểu Lạc làm mặt nghiêm nói:

- Trẻ đẹp như nàng mà làm tổ mẫu thì nhất định không phải là phạm nhân tục tử.

Nhu Di trong lòng cực kỳ cao hứng, gặng hỏi:

- Vậy hóa ra ta là tiên nữ phải không?

Tiểu Lạc cười hì hì nói:

- Nè, không phải đâu.

Nhu Di lòng tràn đầy kỳ vọng, hy vọng rằng Tiểu Lạc sẽ khen mình.

Tiểu Lạc đưa mắt liếc nhìn nàng, giọng thản nhiên:

- Nàng giống hệt yêu tinh.

Tiểu Lạc sợ Nhu Di nghe không rõ, bèn nói thêm:

- Giống như bạch cốt tinh trong Tây Du Ký, ba lần bị Tôn Ngộ Không rượt đánh đó

Nhu Di giận xanh mặt, nàng hy vọng được Tiểu Lạc khen ngợi, chẳng ngờ hấn lại tàn nhẫn buông ra lời thóa mạ không chút lưu tình.

Nhu Di sa sầm nét mặt quát lớn:

- Câm ngay!

Đoạn vung quyền nhằm Tiểu Lạc đánh tới.

Tiểu Lạc đưa hai tay gạt ngang:

- Nè, nàng không nên nóng nảy như vậy, ta muốn gọi nàng là nội tổ của ta nhưng mà không được, vả lại chúng ta chưa đấu rượu với nhau mà nàng còn không tự tin thì có lẽ nàng phải chịu thua rồi đó.

Nhu Di quả nhiên tử lượng không cao, chỉ vì nhất thời nóng nảy đã trúng phải kế khích tướng của Tiểu Lạc, nên mới nhận lời thách đấu.

Nếu như thực sự đấu rượu chỉ sợ nàng nắm chắc phần thua

Nàng cảm thấy nản lòng, nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng:

- Người đừng có mừng vội, nhất định là người phải thua.

Tiểu Lạc lại rót rượu, đoạn nâng lên ngửa cổ uống cạn, rồi đáp:

- Ngoài miệng tuy nói hay lắm, nhưng không có hành động thực tế thì cũng vô dụng mà thôi, giống như cái gối hoa bề ngoài tuy đẹp đẽ, nhưng bên trong... bên trong thì...

Nhu Di cũng uống cạn ly rượu rồi lại rót thêm một ly nữa.

Ừc... Ừc...

Nàng không thềm nói nửa lời, chỉ trợn mắt nhìn Tiểu Lạc.

Tiểu Lạc cũng lặng im không nói, cứ trừng mắt ngó nàng, nhìn sắc mặt của hai người tựa như hai chú gà trống sắp bước vào trận tử chiến.

Tiểu Thiên Sứ ngơ ngác hỏi:

- Uống rượu thì uống rượu, hai người tại sao lại tử thí ai uống nhiều hơn ai?

Ngừng một lúc, chàng lại nói tiếp:

- Nếu tỷ thí coi ai uống nhiều rượu vậy thì nhất định là ta phải là đệ nhất rồi, bình rượu này thơm quá, nhất định là ngon tuyệt. Hơn nữa cái bụng ta lớn lắm, tự nhiên là phải uống nhiều.

Mọi người bật cười ồ lên vui vẻ.

-- o O o --

Hồi 3

Nơi Đồ Trường Được Xung Nhất Tuyệt

Tiểu Lạc liền bảo:

- Người đã nói như vậy thì mọi người cũng dự cuộc tử thí, ai uống được nhiều rượu nhất thì được gọi là đại ca, ý mọi người nghĩ sao?

Tiểu Lạc quay lại nói với Vu Phong:

- Đương nhiên là cuộc tử thí này, sư phụ không được tham dự, giả như sư phụ mà gọi đồ nhi là đại ca thì ngượng chết đi được.

Vu Phong nghe vậy liền trợn mắt mắng:

- Tiểu quỷ, mi thiệt là lẻo mép quá, chuyên môn lấn ép ta.

Rồi lão lại đặc ý nhìn Tiểu Lạc bảo:

- Mi rõ ràng biết tử lượng ta cao hơn mi, lại còn giả bộ lên mặt làm hảo hán trước mặt ta. Huống hồ ta tham dự cuộc tử thí với các người nếu thắng thì người gọi ta là đại ca há chẳng phải giảm uy tín của ta một bậc rồi sao? Hừ, đang được làm sư phụ sướng không muốn lại đòi làm đại ca của người sao, người cho ta là gốc tử hủ... Ha ha... ta không mắc lừa mi đâu

Tiểu Lạc lúng túng phân giải:

- Sư phụ đừng có trách oan đồ nhi mà, rõ ràng đó là hảo tâm. Người lại cứ nghĩ bậy bạ, thiệt là lấy bụng tiểu nhân đo lòng người quân tử.

Vu Phong thản nhiên:

- Cứ cho ta lấy bụng kẻ tiểu nhân đo lòng người quân tử đi nữa, nhưng mà ta quyết không tham dự cuộc tử thí của các người.

Tiểu Lạc lẩm bẩm:

- Không chịu đánh cuộc thì thôi, sau này vẫn còn cơ hội mà.

Vu Phong nghe vậy liền nói:

- Nè tiểu tử, người định bày quỷ kế gì để lừa ta nữa vậy hả?

Tiểu Lạc vội nói:

- Đâu có, đâu có. Ý của đồ nhi là sau này còn có cơ hội uống rượu với sư phụ để lãnh giáo uy phong của sư phụ.

Vu Phong gật đầu hài lòng:

- Phải như vậy mới được chớ

Tiểu Lạc quay lại nói với Tiểu Thiên Sứ:

- Thế nào, người có tử thí không?

Tiểu Thiên Sứ gật đầu:

- Có mà.

Nói rồi, chàng bưng ly rượu lên uống cạn

Rượu vừa trôi xuống bụng, Tiểu Thiên Sứ la lên một tiếng thảm nã, phun phì phì, mặt nhăn nhó trông thật tức cười.

Mọi người nhìn thấy vẻ mặt thảm hại của chàng, bất giác bật cười vui vẻ.

Tiểu Lạc nói nhỏ bên tai:

- Nè, Tiểu Thiên Sứ, miệng người phun phì phì giống như con mãng xà quá vậy, bộ muốn ăn thịt ta hả?

Tiểu Thiên Sứ vội xua tay:

- Không phải rượu này sao mà cay dữ vậy, uống vô sao nóng như lửa đốt, chắc ruột ta bị nấu chín rồi. Phì phì...

Tiểu Lạc nói:

- Hừ, bộ người tưởng uống rượu là dễ lắm hả? Ta thấy tốt nhất người không nên uống, tránh qua một bên cho mát.

Tiểu Thiên Sứ chột nổi tính lì lợm, bất chấp mọi sự, miệng lớn tiếng:

- Người uống được thì ta cũng uống được, lẽ nào lại sợ chảy ruột hay sao?

Tiểu Lạc bảo chàng:

- Ta chỉ sợ người quên mất đường về nhà mà thôi.

Tiểu Thiên Sứ thản nhiên:

- Ta không về nhà, một năm sau ta mới quay về lận mà.

Tiểu Lạc kinh ngạc:

- Tại sao lại như vậy?

Tiểu Thiên Sứ thành thật đáp:

- Lão ma đầu nói để ta chu du thiên hạ, học thêm kiến thức, một năm sau mới được trở về nhà.

Tiểu Lạc "ồ" lên một tiếng:

- Vậy thì người đã học được cái gì chưa?

Giọng Tiểu Thiên Sứ có chút kiêu ngạo:

-Ồ nhiều lắm, ta biết đi làm kiếm tiền rồi lấy tiền đó mua đồ ăn.

Liếc nhìn thấy tiểu nhị, Tiểu Thiên Sứ nói tiếp:

- Ta còn biết cầm dũa ăn cơm nữa.

Nhu Di vội cướp lời:

- Rồi lại còn biết uống rượu nữa, phải không?

Tiểu Lạc trừng mắt nhìn nàng, rồi thản nhiên nói:

- Rồi còn làm anh hùng cứu thoát mỹ nhân.

Tiểu Thiên Sứ trở mắt giọng kinh ngạc:

-Ồ uống rượu cũng coi như là học nữa à, còn mỹ nhân thì nhị vị cô nương đây đẹp tuyệt trần nhưng không biết anh hùng ở đâu hả?

Nói rồi chàng đưa mắt ngó nghiêng tứ phía.

Tiểu Lạc cố nhin cười hỏi:

- - Tiểu Thiên Sứ, bộ người đánh mất đồ hả?

Tiểu Thiên Sứ lạnh lùng đáp:

- Ô, đâu có mất cái gì!

Tiểu Lạc hỏi:

- Vậy thì người nhìn đông nhìn tây để làm gì.

Tiểu Thiên Sứ thật thà đáp:

- Ta đang đi kiếm anh hùng mà.

- Ha ha ha...

Tiểu Lạc cùng ba người kia bật cười ha hả.

Tiểu Lạc lại bảo:

- Tiểu Thiên Sứ, người thật là một "khai tâm quả" bẩm sinh. Chỉ cần nhìn thấy người là người ta không nhin được cười. Ha ha ha...

Tiểu Lạc dừng lại một lát, rồi nói tiếp:

- Người ta thường nói cười một cái trẻ được mười tuổi, nếu ở chung với người, ta sẽ trẻ mãi không già, từ nay về sau hãy đi với ta, ta có thể dạy cho người nhiều thứ lắm, rồi sẽ cho người ăn uống no say, sống thoải mái vô cùng, sau một năm nhất định sẽ không ít người khen người là bác học đa tài đó.

Tiểu Thiên Sứ mừng rỡ, hỏi lại:

- Có thiệt không vậy?

Tiểu Lạc gật đầu:

- Thiệt đó, chẳng lẽ làm đại ca mà ta lại lừa gạt người sao?

Nhu Di bĩu môi nói với Tiểu Lạc:

- Thật là mặt dày như cái thớt không biết xấu hổ là gì, cứ muốn làm đại ca của người ta không à.

Tiểu Lạc quay lại bảo:

- Đợi đến lúc nàng gọi ta là đại ca, lúc đó ai xấu hổ thì biết.

Nhu Di cười mỉa:

- Người đừng ăn nói hồ đồ, ta tại sao lại phải gọi tiểu đầu quỷ nhà người là đại ca chứ?

Tiểu Lạc thản nhiên đáp:

- Tiểu đầu quỷ đại ca thì cũng là đại ca, không thể nào thay đổi được, cho dù ta nhỏ xíu đi nữa cũng vẫn là đại ca của người.

Nhu Di tức tối nạt:

- Người đừng có phách lối quá đáng như vậy, ai thắng ai thua làm sao mà biết được. Hừ!

Vu Phong đã uống hết ba ly rượu từ lâu, bèn nói xen vào:

- Cái lũ tiểu quỷ kia đừng có đấu võ mồm nữa, cứ làm như lão nhân gia ta đây nè, uống rồi mới nói linh, bằng không kể như vô dụng.

Tiểu Lạc cũng lên tiếng phụ họa:

- Đúng đó, uống rồi nói mới linh.

Nói xong, bưng ly rượu dốc vào miệng một hơi cạn sạch.

Nhu Di và Tiểu Thiên Sứ cũng không chịu kém, lập tức nâng ly rượu uống cạn.

Đến ly thứ sáu Tiểu Thiên Sứ cảm thấy đầu óc mơ hồ, thân hình lâng lâng tựa như đang bay trên mây, mắt nhìn mờ mờ ảo ảo, không phân biệt đông tây nam bắc, thượng hạ tả hữu, vội nói:

- Ô làm sao vậy nè? Ta dường như đang bay lên không trung. Tiểu... Tiểu Lạc người... người làm sao mà có... hai... hai cái đầu vậy hả?

Tiểu Lạc lấy làm lạ hỏi:

- Ta làm sao mà có hai cái đầu được?

Tiểu Thiên Sứ lắc đầu định thần nhìn kỹ Tiểu Lạc, rồi cương quyết nói:

- Đúng mà, ta xem đi xem lại người vẫn có hai cái đầu đó.

Rồi lại quay sang nhìn Vu Phong cùng nhị vị Lê gia tiểu thơ:

- Ô, quái lạ! Tại sao ai cũng có hai đầu kìa, chẳng lẽ mắt ta lại lẩm lẩn rồi hay sao?

- Ha ha ha...

Mọi người cười lên một tràng dài, chột hiểu ra cơ sự, bởi vì Tiểu Thiên Sứ chẳng qua là do uống quá nhiều rượu mà thôi.

Ôn Di nói:

- Tiểu Thiên Sứ, người uống say rồi đó, đừng có uống nữa.

Tiểu Lạc cũng nói:

- Đúng đó, nếu như người uống nữa, bảo đảm chúng ta sẽ biến thành ba đầu bốn đầu...

Tiểu Thiên Sứ lại hỏi:

- Say là cái gì vậy?

Ôn Di lên tiếng đáp:

- Uống rượu nhiều thì sẽ trở nên hồ đồ, người hồ đồ thì kêu là say, say rồi thì không thể uống thêm nữa.

Tiểu Thiên Sứ liền bảo:

- Vậy thì ta chưa say mà. Ta còn uống rượu được cho nên ta chưa có say.

Nói rồi chàng nâng ly lên uống tiếp.

Hai má Nhu Di ửng hồng rực rỡ như cánh hoa đào, càng trở nên xinh đẹp lạ lùng. Nhìn sang Tiểu Lạc thấy mặt hấn vẫn không đổi sắc, hấn vẫn cười nói tự nhiên như không có gì.

Ôn Di thấy vậy biết muội muội của mình không phải là đối thủ, bèn tìm cơ hội để thoát thân, vội lên tiếng:

- Muội muội, hành lý của chúng ta còn để lại trong khách điếm, phía trong hành lý có vật gia bảo vô giá, chúng ta phải đem nó ra khỏi phòng mới được.

Rồi nàng quay sang cung kính nói với Vu Phong:

- Thưa tiền bối, tiểu nữ xin cáo từ trước về khách điếm lấy hành lý, sau này sẽ trở lại hầu rượu cùng người.

Nói rồi nàng không đợi Vu Phong trả lời, vội vàng kéo tay Nhu Di đi ra ngoài tửu điếm.

Tiểu Lạc vội lên tiếng ngăn lại:

- Khoan đã! Cô nương muốn đi cũng được, song phải gọi ta một tiếng để nghe mới được.

Nhu Di cau mày:

- Sao kỳ quái quá vậy! Người uống mấy ly, ta cũng uống y như vậy. Tại sao mà người lại bắt ta kêu người bằng cái...

Tiểu Lạc điềm nhiên ngắt lời nàng:

- Không sai. Hiện giờ nàng uống rượu ngang với ta, nhưng mà lúc lâm trận lại muốn bỏ trốn ư, vậy là coi như thua rồi, đương nhiên là nàng phải nghe theo lời của ta thôi

Nhu Di ngang bướng cãi lại:

- Bản cô nương chịu thua người lúc nào hả? Chẳng qua là ta muốn quay về lấy hành lý, bộ người tưởng ta sợ người sao?

Tiểu Lạc nghe vậy liền thách thức:

- Nếu như nàng có gan thì hãy ngồi lại đây uống rượu, còn chuyện hành lý thì ta sẽ đem đến đây ngay lập tức, hai nàng chớ có lo lắng.

Nhu Di ở thế leo lên lưng cọp khó mà xuống nổi, đành cao giọng đáp:

- Hừ! Uống rượu thì uống, bản cô nương đây đâu có sợ.

Tiểu Lạc móc ra hai mươi lạng bạc ném cho tên tiểu nhị rồi bảo hấn:

- Ta thưởng cho người số bạc này, phiền người đến khách điếm lấy hành lý của nhị vị cô nương này mang qua đây giùm ta.

Tiểu nhị thấy hai mươi lạng bạc liền mừng rỡ, vâng dạ rồi rút hỏi thăm địa chỉ rồi chạy đi cực kỳ nhanh. Bởi vì hấn làm khổ cực suốt mấy tháng mới kiếm được mười lạng bạc, nên vui mừng không sao tả xiết.

Nhu Di không biết làm sao, đành ngồi xuống tiếp tục uống rượu.

Lúc uống đến vò rượu thứ mười, trong bụng mỗi người đều có ít nhất là nửa cân rượu.

Tiểu Thiên Sứ mắt nhắm mắt mở, đầu óc quay cuồng, lảo đảo ngồi không vững.

Từ trước đến giờ Tiểu Thiên Sứ chưa từng uống rượu bao giờ, đột nhiên trong lúc bị nói khích, uống nhiều rượu như vậy tất nhiên là không chịu nổi.

Tiểu Lạc chợt lên tiếng hỏi:

- Tiểu Thiên Sứ, bây giờ người thử nhìn xem ta có mấy cái đầu?

Tiểu Thiên Sứ miễn cưỡng nhướng mắt lên nhìn, miệng lẩm bẩm:

- Mấy cái đầu hả? Một, hai, ba... bốn cái... Ủa, sao mà ta đếm lộn xộn vậy kìa... người có... mấy cái...

Nói chưa hết câu, chàng đã gục đầu xuống bàn ngủ thiếp đi. Bốn người sợ hãi không hiểu Tiểu Thiên Sứ bị làm sao, chẳng lẽ...

Tiểu Lạc đập vai Tiểu Thiên Sứ:

- Nè, người làm sao vậy?

Đáp lại lời Tiểu Lạc chỉ có tiếng ngáy o o của Tiểu Thiên Sứ.

Tiểu Lạc lấy tay xách đầu Tiểu Thiên Sứ kéo dậy rồi đưa tay vỗ lên trán y mấy cái, miệng bực tức cất tiếng nạt:

- Nè, mi có biết đây là chỗ nào không? Đây là tử điểm mà tử điểm là chỗ để uống rượu nghe chưa? Không phải là chỗ cho mi ngủ đâu, tỉnh dậy lẹ lên đi.

Vu Phong vội ngăn lại:

- Tiểu Lạc, đừng quấy rầy hắn, để cho hắn ngủ đi.

Tiểu Lạc buông tay ra không nắm đầu Tiểu Thiên Sứ nữa.

Cốp!

Cái đầu của Tiểu Thiên Sứ đập mạnh xuống bàn một cái.

Tiểu Thiên Sứ vẫn ngủ say như chết, miệng ngáy vang như sấm.

Tiểu Lạc lại nói:

- Xem ra cái đầu của y cứng ghê đó chớ nhưng mà để y ngủ ở đây thì thật là mất hứng uống rượu, phải kiếm cho y chỗ khác ngủ mới được.

Đoạn quay đầu tìm tiểu nhị:

- Tiểu nhị à, tiểu nhị.

Chưởng quỹ mỉm cười chạy lại nói:

- Khách quan vừa rồi ngài phân phó cho tiểu nhị lấy hành lý giúp cho nhị vị cô nương đây, giờ hắn chưa trở về, có chuyện gì cần khách quan cứ sai khiến tiểu nhân đây cũng được.

Ôn Di chợt nhớ tới, nàng cảm thấy lạ bèn nói:

- Phải đó, tại sao tiểu nhị lâu quá chưa trở về vậy kìa? Cho dù y có đi hai lần đi chẳng nữa, cũng dư sức mà!

Tiểu Lạc chợt hỏi:

- Trong hành lý các người có vật gì quý giá không?

Ôn Di liền đáp:

- Đương nhiên có rồi, đồ trang sức kim ngân thì không nói. Nhưng quan trọng nhất là một cuốn kiếm phổ "Nga Mi thập tam thức", tuy không phải là tuyệt thế võ công, nhưng là bảo vật của bản môn, không cho phép truyền ra bên ngoài.

Nhu Di cũng buồn bã nói:

- Sư phụ đưa bí quyết võ công cho chúng ta tham ngộ, giả sử làm mất nó thì làm sao mà ăn nói với lão nhân gia.

Tiểu Lạc bực mình nạt:

- Làm gì mà nàng nóng nảy quá vậy? Sự tình còn chưa tìm ra được manh mối mà nàng cứ la trời la đất làm rối loạn tinh thần người ta không hà.

Tiểu Lạc đưa mắt liếc ngang một cái rồi nói tiếp:

- Chắc là tiểu nhị gặp người quen nên ở lại nói phét đó thôi, hay chắc là tiểu nhị đi đường ẩu tả nên bị té gãy chân, chắc đi tìm đại phu rồi, chắc là tiểu nhị gặp... chắc là...

Nhu Di nghe vậy tức tối cắt ngang lời chàng:

- Chắc là... chắc là cái đầu mi đó tiểu quỷ.

Tiểu Lạc nghe hàm răng cười hì hì, thích thú.

Vu Phong nói:

- Đi ra khỏi cửa tất nhiên là phải cẩn thận rồi, chúng ta hãy đi xem thử có chuyện gì bất trắc xảy ra không?

Rồi lão quay lại nói với chưởng quỹ:

- Phiền người kiếm chỗ nào cho Tiểu Thiên Sứ ngủ một chút, đợi chút nữa chúng ta sẽ quay trở lại.

Chưởng quỹ cười hề hề đáp:

- Khách quan cứ yên tâm, tiểu nhân sẽ lo liệu chu đáo mà

Vu Phong khóat tay ra hiệu:

- Vậy thì chúng ta đi ngay đi, đến khách điếm rồi sẽ tính sau

*

*   *

Tại Hằng Xuân khách điếm.

Vu Phong đi vào bên trong chào hỏi lão chủ xong, vội bước tới gian phòng của hai vị Lê gia tiểu thơ.

Phía trong phòng có một người đang nằm ngủ say trên giường.

Tiểu Lạc bật cười khiến cho mọi người nhìn kỹ lại, kẻ đang nằm ngủ trên giường hóa ra chính là tên tiểu nhị.

- Ha ha... Tiểu Thiên Sứ ngủ tại tử điếm, còn tử nhị chạy vô trong khách điếm ngủ li bì, thiệt là vui quá. Ha ha...

Nhu Di đang lúc tức giận vội bước tới kéo cái mền đắp trên mình tên tiểu nhị ra.

Đột nhiên Nhu Di la lên một tiếng thất thanh, hấp tấp quay đầu bỏ chạy, mặt đỏ bừng xấu hổ.

Ôn Di bước tới rồi cũng vội vàng quay mặt bỏ đi

Thì ra tiểu nhị thân hình trần truồng không một mảnh vải nằm thẳng đơ như một khúc gỗ trên giường.

Tiểu Lạc lên tiếng:

- Không xong rồi, xem ra tiểu nhị nhất định bị ám toán rồi.

Vu Phong cũng nói:

- Không sai, hẳn bị người ta điếm huyết rồi.

Tiểu Lạc kinh ngạc nói:

- Tiểu nhị không biết võ công làm sao lại có kẻ mang y đến đây? Sư phụ à, chuyện này kẻ động thủ điếm huyết này nhất định là vì cái bao hành lý của hai vị cô nương này.

Vu Phong bước tới đắp chăn lại cho tiểu nhị, rồi thuận tay xách cái túi vải xanh để nơi đầu giường lên, đoạn nói:

- Hành lý chẳng phải là vẫn còn ở đây sao?

Tiểu Lạc nói:

- Hành lý tuy còn, song e rằng đồ vật đã mất.

Vu Phong cau mày:

- Lẽ nào người muốn nói đến Nga Mi thập tam thức kiếm phổ?

Tiểu Lạc điềm nhiên đáp:

- Ngoại trừ kiếm phổ ra thì còn bảo bối gì khác, bảo bối trong mắt người giang hồ tự nhiên là những loại như bí quyết võ công, chớ không có gì khác.

Vừa nghe nói đến kiếm phổ bị mất, Ôn Di lập tức quay đầu lại đưa tay nhận lấy hành lý trong tay Vu Phong, rồi mở ra xem. Phía trong ngoại trừ những vật trang sức bằng kim ngân và vài bộ y phục vẫn y nguyên, còn quyển kiếm phổ đã biến mất. Ôn Di thất kinh la hoảng:

- Chết rồi, kiếm phổ đã mất tích.

Vu Phong vội an ủi:

- Nhị vị cô nương đừng có lo lắng quá như vậy, đợi ta hỏi lại tiểu nhị xem sao.

Nói rồi lão đưa tay giải khai huyệt ngủ cho tên tiểu nhị.

- Ô, làm sao ta ở đây vậy nè?

Tiểu nhị mở mắt ngạc nhiên nhìn bốn người rồi lăn mình như muốn bò xuống giường trốn.

Tiểu Lạc vội ngăn y lại đoạn cười bảo:

- Khoan đã! Người có muốn biểu diễn thoát y vũ thì cũng phải xem kỹ sân khấu đã chớ. Có nhị vị tiểu thư ở đây mà người làm như vậy há chẳng phải là làm bại hoại thuần phong mỹ tục hay sao?

Vu Phong vội hỏi:

- Tiểu nhị, tại sao người lại nằm ngủ ở đây.

Gã tiểu nhị liền đáp:

- Tiểu nhân cũng không hiểu nữa, tiểu nhân vừa chạy vào trong phòng tìm hành lý, vừa chạy đến cửa bỗng thấy buồn ngủ quá độ, sau đó chuyện gì xảy ra thì tiểu nhân không biết nữa.

Vu Phong biết có hỏi nữa cũng vô ích bèn nói với y.

- Người mặc quần áo vào đi rồi tính sau.

Tiểu nhị nằm ở trong mền nhìn ngang ngó dọc một hồi lâu mới thấy một miếng vải trắng dơ dáy kinh khủng, trên có mấy hàng chữ nguệch ngoạc:

"Muốn tìm kiếm phổ một tháng sau hãy đến Bắc Cổ sơn Võ Đế thạch khắc thâu hồi."

Tiểu nhị buồn rầu than thở:

- Đây là miếng vải trong áo của tiểu nhân, ôi bộ phục trang ấy coi như xong đời rồi.

Nhu Di mừng rỡ nói:

- Như vậy là ta biết chỗ kiếm phổ hạ lạc rồi.

Tiểu Lạc liền bảo:

- Thiên hạ đâu có chuyện dễ dàng như vậy, tên tặc tử đó tại sao lại không hoàn trả kiếm phổ cho người ngay lập tức mà phải đợi một tháng sau lận? Ta e rằng hấn giăng bẫy đợi hai người chui vô đó.

Nhu Di nghe vậy liền cúi đầu buồn bã:

- Như vậy thì phải làm sao bây giờ?

Tiểu Lạc nói:

- Làm sao hả? Cứ theo như hiện giờ hừ chỉ có cách tùy cơ ứng biến mà thôi.

Vu Phong cũng bảo:

- Không sai, hiện tại chúng ta không còn manh mối nào khác, đợi qua một tháng sau, đến lúc chúng ta tới Bắc Cổ Sơn Võ Đế Thạch khắc xem coi có chuyện gì xảy ra.

Tiểu Lạc lên tiếng:

- Trong lúc này các người có thể đi theo chúng ta để thêm chút lịch duyệt chốn giang hồ để sau này tránh bị thiệt thòi.

Nhu Di chu miệng chế nhạo:

- Hừ! Cái đồ mèo khen mèo dài đuôi, đi theo người thì được cái lịch duyệt giang hồ gì cơ chứ?

Tiểu Lạc cao giọng bảo nàng:

- Nè nè, tiểu a đầu, người nghe rõ chứ, ta nói chúng ta là ta và thêm cả sư phụ của ta nữa đó.

Rồi Tiểu Lạc lại nói tiếp:

- Chẳng lẽ người lại cho là sư phụ của ta không đủ kinh nghiệm lịch duyệt giang hồ hay sao? Nếu không thì ta khổ công làm gì?

Nhu Di không biết nói sao, nàng càng lúc càng phát giác ra mình không thể nào chiếm được thượng phong hay lấy được tiên cơ khi đấu khẩu với Tiểu Lạc, chỉ đáng buồn là tính nàng rất dễ bị kích động. Một khi đã nổi giận là bất chấp tất cả nên đi cùng với Tiểu Lạc nàng tự nhủ phải hết sức cẩn thận đề phòng để khỏi bị chịu thiệt hại. Tiểu nhị không có y phục đành phải lấy cái khăn trải giường cuốn quanh người che thân rồi cùng bốn người trở về Tứ Hải gia tửu điểm. Lão chủ khách điểm tròn mắt kinh ngạc nhìn tên tiểu nhị.

Vu Phong móc trong người ra một đỉnh bạc đặt mạnh lên quây rồi bảo:

- Ông chủ, đặt trước cho chúng tôi hai phòng, cái này coi như tiền đặt trước, còn tấm vải này tối nay ta trả sau.

Năm người quay về Tứ Hải gia tửu điểm mà Tiểu Thiên Sứ vẫn chưa tỉnh, Tiểu Lạc vẫn chưa hết hứng thú, vội la lớn:

- Lại đây, chúng ta lại tiếp tục uống rượu cho đến lúc nào phân rõ thắng bại mới thôi.

Nhu Di rầu rĩ đáp:

- Không uống nữa, không uống nữa. Kiếm phổ mất rồi ta còn lòng dạ nào uống rượu được nữa.

- Hừ! Nàng đừng kiểm lý do này nọ, không uống cũng được, nàng chịu nhận thua là được rồi.

Tiểu Lạc lại nói tiếp:

- Nàng nhận thua dễ lắm mà, chỉ cần nhép miệng một chút là đỡ được cái khổ uống rượu nóng nẩy ruột gan, có sao mà không chịu hả?

Nhu Di nổi tính ngang ngược hất hàm nói:

- Không uống là không uống, ta cũng dứt khoát không chịu thua người.

Tiểu Lạc buông tiếng thở dài:

- Ôi, trong thiên hạ này nữ nhân là cái giống khó dạy đệ nhất, đánh cuộc với nữ nhân coi như là xui xẻo rồi. Thua thì không nói gì, còn nếu như thắng thì cũng coi như không có gì luôn.

Nhu Di cười hì hì:

- Cứ cho là ta gian lận ngang ngược đi, người làm gì được ta?

Tiểu Lạc nhún vai lắc đầu:

- Ta đâu dám làm gì nàng, từ nay về sau đành phải chịu mà thôi.

Nhu Di vỗ tay cười nói:

- Ha ha ha... người công phu không bằng người ta, thì phải chịu người ta chọc tức là phải rồi.

Tiểu Lạc thản nhiên:

- Đúng rồi, công phu gian lận ngang ngược ta không bằng nàng, bởi gần như ta thua nàng đến năm sáu bậc, nên bị như vậy là phải rồi.

Nhu Di tức tối nói:

- Người... người dám...

Tiểu Lạc ôn tồn bảo:

- Hơn nữa phu nhân bị hôn mê chọc tức đó là lẽ tất nhiên, từ trước đến giờ vốn là như vậy mà.

Rồi Tiểu Lạc lại nói tiếp:

- Ta là nam nhân tự nhiên phải hiểu rõ điều này, nếu không nhất định sẽ phải chết tươi vì tức.

- Hừ! Người nói cái gì hả?

Nhu Di bỗng nổi cơn thịnh nộ, bất ngờ cầm ly rượu ném về phía Tiểu Lạc.

"Binh" một tiếng, Tiểu Lạc bị bất ngờ, nhất thời không sao tránh kịp, ly rượu đã đập vào giữa trán Tiểu Lạc.

- Ối da!

Tiểu Lạc rú lên một tiếng đau đớn, giơ tay ôm trán, một dòng máu rỉ ra hòa lẫn với rượu chảy xuống.

Nhu Di thấy mình xuất thủ nặng tay, hoảng hốt rút chiếc khăn trong túi ra bịt vào trán cho Tiểu Lạc, miệng luôn hỏi:

- Tiểu Lạc à, xin lỗi nghe, người có đau không hả?
Tiểu Lạc tuy đau đớn, song lúc này cũng không quên trêu chọc nàng:
- Làm sao mà không đau? Nhưng mà đau trên đầu, còn lòng thì sướng lắm, vui hết biết luôn.
Nhu Di "hứ" lên một tiếng:
- Người thiệt là quái dị, bị đánh đau mà còn vui với sướng nỗi gì.
Tiểu Lạc cười hì hì:
- Người ta thường nói đánh là yêu, chửi là thương mà. Nàng đánh ta đương nhiên ta vui sướng là phải.
Nhu Di giận dữ:
- Hứ! Đồ quỷ!
Nói rồi nàng quay mặt đi không thèm nhìn Tiểu Lạc nữa.
Vu Phong đứng bên cạnh chợt nói:
- Ăn uống xong rồi bây giờ nên bàn vào việc chính sự.
Nói rồi lão quay sang gọi tiểu nhị:
- Tiểu nhị ca, trong thành Trấn Giang này, sông bạc nào nhộn nhịp nhất?
Tiểu Lạc vội lên tiếng:
- Sư phụ đừng có lo chuyện đó.
Nói rồi một tay bịt miệng Tiểu Thiên Sứ, tay kia bóp mũi không cho chàng thở.
Ặc... Ặc...
Tiểu Thiên Sứ đập tay đập chân loạn xạ, rồi cuối cùng cũng tỉnh dậy. Tiểu Lạc gọi:
- Tiểu Thiên Sứ, chúng ta đi đến sông bạc.
Tiểu Thiên Sứ hỏi:
- Làm cái gì mà đến đó?
Tiểu Lạc đáp:
- Đến đó để đánh bạc lấy tiền.
Tiểu Thiên Sứ vẫn còn ngáy ngủ chưa tỉnh hẳn, giọng mơ màng:
- Đánh bạc lấy tiền để làm gì?
Tiểu Lạc không đáp, vươn tay chụp lấy ly nước lạnh trên bàn đổ ụp lên đầu Tiểu Thiên Sứ:
- Úy da!
Tiểu Thiên Sứ kinh hãi nhảy dựng dậy trở mắt nhìn Tiểu Lạc, lúc này chàng đã hoàn toàn tỉnh ngủ.
Tiểu Lạc cười hì hì nói:
- Làm gì mà người trở mắt nhìn ta dữ vậy còn không chịu đi lẹ lên ư?
Tiểu Thiên Sứ ngơ ngác hỏi:
- Đi hả? Mà đi đâu mới được?
Tiểu Lạc thản nhiên đáp:

- Đi vào sòng đánh bạc lấy tiền.
Tiểu Thiên Sứ thật thà nói:
- Nhưng mà ta đâu có biết đánh bạc.
Tiểu Lạc bảo chàng:
- Không biết bộ không thể học được hay sao?
Rồi hấn lại nói tiếp:
- Tiểu đệ, người cứ đi theo đại ca thì có nhiều cái phải học lắm. Hôm nay ta coi như dạy người môn đầu tiên. Đổ bác công.
Tiểu Thiên Sứ chột hỏi:
- Tiểu đệ hả? Ta rõ ràng tên là Tiểu Thiên Sứ, người tại sao lại gọi ta là tiểu đệ
Tiểu Lạc thoáng cao mày:
- Cái gì mà cứ người người hoài vậy, bộ người không biết chút lễ độ gì hay sao? Từ sau trở đi người phải gọi ta là đại ca hiểu chưa?
Tiểu Thiên Sứ dường như hiểu ra điều gì, liền nói:
- Kêu người là đại ca vậy là ta uống rượu thua người rồi phải không?
Tiểu Lạc gật đầu:
- Đương nhiên là người thua rồi, nếu không thì tại sao lại nằm đây.
Tiểu Thiên Sứ lẩm bẩm:
- Ô thì ra là ta bị thua rồi.
Tiểu Lạc đắc ý nói tiếp:
- Cho nên người phải gọi ta là đại ca, mau lên, đại ca đợi người lâu lắm rồi đó.
Tiểu Thiên Sứ đành phải kêu lên:
- Đại ca...
Tiểu Lạc giả như không nghe thấy, nghiêng tai lại gần rồi bảo:
- Cái gì? Ta không nghe rõ, người gọi lớn một chút coi.
Tiểu Thiên Sứ bèn há miệng la lớn:
- Đại ca...
Tiểu Lạc giật nảy mình cũng vội hét lớn:
- Người làm cái gì vậy, bộ định kiếm đại ca để đánh lộn?
Tiểu Thiên Sứ lẩm bẩm:
- Tại vì người kêu ta gọi lớn sao lại trách ta?
Tiểu Lạc vội bảo:
- Thôi được rồi, bây giờ đại ca sẽ dẫn người đến sòng bạc để người học thêm kiến thức.
Tiểu Lạc nói xong, liền dẫn Tiểu Thiên Sứ đi ra khỏi tử quán.

*

* *

Tại sông bạc Như Ý!

Hai chữ Như Ý màu xanh viết theo lối đại tự nổi bật trên mái hiên cao vút, màu xanh biết bị ánh dương quang chiếu vào phát sáng lấp lánh để thu hút nhãn quang của khách bộ hành.

Đây là sông bạc lớn nhất là sang trọng nhất trong thành Trấn Giang.

Những kẻ đến đây có thể nói là chỉ đủ mọi hạng người, có kẻ vung tay coi vàng như rác, có kẻ keo kiệt bủn xỉn từng lạng bạc, có người áo mũ đạo mạo, cũng có kẻ quần áo lam lũ... tất cả đều đến đây để đánh bạc kiếm tiền.

Đương nhiên kẻ nào cũng muốn thắng cuộc.

Có kẻ lăm tiền đến nỗi xài không hết cũng vẫn muốn thắng nữa, có người ăn mặc tầm thường cũng hy vọng được thần tài gõ cửa để có dịp phát tài nên càng muốn thắng hơn nữa.

Cũng có kẻ coi tiền như rác, căn bản không để ý đến tiền bạc, nhưng một khi ngồi vào bàn là trong đầu chỉ còn có một chữ thắng và thắng mà thôi.

Cho dù thắng nhiều hay ít chẳng nữa chỉ cần có thắng là được. Sông bạc tuy lên là Như Ý nhưng kẻ nào đến đây cũng đều không được như ý.

Chỉ có một người được như ý thật sự đó là Phan Đạt, lão chủ nhân của sông bạc Như Ý.

Cho nên kẻ thua tự nhiên sẽ thua sạch túi, còn người thắng chưa chắc đã thắng được bao nhiêu.

Kẻ thắng thực sự cũng chỉ là chủ nhân của sông bạc mà thôi. Tuy vậy sông bạc vẫn náo nhiệt, kẻ ra người vào không ngớt.

Kẻ thắng cuộc ăn được bạc đương nhiên sẽ lại đến nữa.

Kẻ thua cuộc cũng vẫn cầu mong may mắn, nên cũng cố đến nữa. Huống hồ cách phục vụ của sông bạc Như Ý thuộc hàng tuyệt vời đệ nhất thiên hạ.

Cho dù người đó là ai chẳng nữa, chỉ cần bước vào đây sẽ trở thành đại lão gia.

Kỳ thực cách phục vụ ở đây cũng không có gì độc chiêu, song những nhân viên phục vụ lại thuộc hàng đệ nhất thiên hạ.

Bởi vì bọn họ đều là những nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần, sắc đẹp có thể nói là thiên kiều bá mỹ.

Nếu như cảm thấy khát, họ sẽ lập tức bưng trà tới cho khách nhân, nếu người nào đói, các nữ nhân đó sẽ mang các món sơn hào hải vị lên, nếu kẻ nào cảm thấy nóng, họ sẽ đứng một bên quạt cho hết nóng, còn ai muốn dùng mỹ tửu thì họ sẽ lập tức mang tới trước mặt. Người nào chột hứng chí thì ngay tức khắc những nữ nhân này sẵn sàng lên giường cùng vui vẻ với người đó bất tận.

Tất nhiên nếu như kẻ nào thua sạch kim ngân tài bảo mà nhất thời không muốn trở về nhà thì có thể ngủ tại các phòng nơi hậu viện của sông bạc, thậm chí có thể tùy chọn một cô nương xinh đẹp để cùng vui vẻ xả xui một trận.

Tất cả chi phí này trừ một ít bạc trả tiền ăn uống mà thôi, mọi khoản phí tổn khác đều do chủ nhân sòng bạc chịu hết. Nếu như số bạc thua quá nhiều thì ngay cả tiền ăn uống cũng miễn phí.

Được tiếp đãi nồng hậu như vậy nên bất cứ kẻ nào có ít bạc trong người cũng đều muốn chạy đến sòng bạc thử vận may. Lão chủ nhân Phàn Đạt lại kinh doanh có phương pháp nên việc làm ăn của sòng bạc cực kỳ phát đạt cứ theo việc làm ăn hưng vượng của sòng bạc như vậy nhất định sẽ giàu có lắm.

Song ngược lại Phàn Đạt dường như không được giàu có bao nhiêu, chỉ vì lão có thói quen là mê cờ bạc vô cùng.

Mê cờ bạc tuy không có gì ghê gớm, song vận may có vẻ không mỉm cười với lão.

Vào ngày mười lăm mỗi tháng lão đều tổ chức một trận đấu trong sòng bạc, vào đúng ngày này sòng bạc không cho bất cứ người nào đến chơi mà chỉ được phép đánh bạc với lão mà thôi. Nếu ai đến xem có thể còn được ăn một bữa cơm miễn phí nữa, lão chỉ đổ xí ngẫu, mỗi ván người chơi với lão phải đặt ra một ngàn lạng bạc.

Trong ngày này không biết bao nhiêu kẻ đến đây để tìm vận may, mong thần tài gõ cửa nhà mình. Thậm chí có kẻ dám đem hết gia sản của mình ra bán hết để có số bạc chơi với lão một ván.

Chỉ vì người đó đặt ra một ngàn lạng thì Phàn Đạt đặt ra mười ngàn lạng coi như đặt một trăm ăn một.

Nếu kẻ đó thua thì chỉ mất có một ngàn lạng bạc, còn Phàn Đạt thua thì lão phải mất đến mười vạn lạng.

Phàn Đạt cho rằng chỉ có như vậy mới có khí phách, mới đáng với hào khí của chủ nhân sòng bạc.

Tài nghệ đồ bác của Phàn Đạt quả thực tinh thâm hơn người, mười người đến thử thí đồ kỹ cùng lão thì đã có chín kẻ thua cuộc.

Song đáng tiếc là qui cũ một trăm ăn một mà không phải là mười ăn một, nên chỉ cần thua một ván trong số mười ván thôi là cũng đủ sạt nghiệp rồi.

Tuy biết vậy, song lão vẫn cứng cổ không thay đổi qui củ cho dù tháng này có xui xẻo bị thua thì tháng sau lão vẫn tổ chức cuộc thử thí như thường.

Cho nên số bạc mỗi tháng sòng bạc kiếm được có lúc hầu như đều bị lão làm mất sạch.

Do vậy mà không ít kẻ đến sòng bạc Như Ý để mong kiếm đủ một ngàn lạng bạc, sau đó cùng với Phàn Đạt thử thí một trận, nếu như thần tài chiếu cố đến há chẳng phải trong một ngày sẽ trở thành kẻ đại phú hay sao?

Song kẻ thực sự phát tài trong một ngày cũng không được nhiều, tuy nói là không nhiều, song mỗi tháng đều có thể có một người được như vậy.

Nhiều kẻ nghĩ rằng tháng sau sẽ đến lượt ta phát tài, nhất định tháng sau ta sẽ phát tài.

Trong lòng luôn mơ tưởng đến điều đó, cho nên sòng bạc Như Ý mỗi lúc mỗi đông người đến làm cho không khí càng thêm náo nhiệt. Do thế tử thí đồ bác của Phàn Đạt công hiệu hơn quảng cáo nhiều lần.

Vu Phong cùng bốn người cũng đến sòng bạc Như Ý.

Chưa kịp bước vào cửa, phía trong đã vọng ra tiếng người cười nói truyền vào tai năm người cực kỳ huyền ảo.

Các đồ khách trong lúc đánh bạc tự nhiên có thói quen là càng la hét càng lớn thì càng gặp may mắn, càng thắng được nhiều tiền.

Khi bước vào bên trong liền thấy một gian đại sảnh rộng lớn vô cùng, có đến mấy chục cái bàn, các loại cờ bạc đều có đủ, nào là đồ xí ngẫu, bài cừ, mạt chược, áp bảo, khiến cho người ta mê muội như lạc vào mê hồn trận của trò đồ bác.

Bên cạnh bàn nào cũng có không ít kẻ vây quanh, có người mặt mày đỏ rực, tinh thần hăng hái, có kẻ mặt mày nhăn nhó tinh thần bảo oải, cũng có kẻ điềm nhiên hết sức...

Trong bọn họ việc thắng bại hiện ra trên nét mặt rõ ràng, không thể nào giấu được.

Ở chiếc bàn thứ ba đang đồ xí ngẫu, gã cầm cái là một lão già gầy đét, dường như chỉ còn da bọc xương mà thôi.

Chỉ thấy sắc mặt lão vô hồn tựa như xác chết, nét mặt không hề lộ một chút tình cảm vui buồn nào.

Lạc thiên tử tuyệt quân Vu Phong khẽ gật đầu.

Một kẻ có sắc mặt lãnh cảm như vậy tất là một cao thủ trong làng đồ bác.

Nếu như một người thấy thắng là nhẩy múa reo hò, bị thua thì ủ rũ như con gà sắp chết thì chẳng qua chỉ là một kẻ cực kỳ tầm thường trong làng đồ bác mà thôi.

Vu Phong được giang hồ xưng tụng là Lạc Thiên Tử Tuyệt Quân, trong đó nhất tuyệt của lão chính là đồ bác.

Lúc vào sòng bạc Vu Phong dứt khoát phải tìm người có đồ kỹ cao siêu để tử thí, nếu không lão cho là chán, không thèm chơi nữa, hiện tại lão đã kiếm được lão già gầy đét làm đối thủ.

Lão già gầy đét lúc này đang lắc xí ngẫu, động tác của lão nhẹ nhàng thanh thoát, tiếng hột xí ngẫu kêu leng keng, tiếp đó lão đặt nhẹ cái bát xuống bàn.

Cặp mắt mọi người đều chăm chăm nhìn vào cái bát không chớp mắt, khi mở cái bát ra chỉ thấy bên trong có sáu hột xí ngẫu, một hột hiện một điểm, hai hột ba điểm, ba hột bốn điểm, tất cả là mười chín điểm.

Có kẻ cao hứng la lên, cũng có kẻ buồn bã thở dài, chỉ có lão già gầy là sắc mặt vẫn trở ra như cũ không hề đổi, cử chỉ từ tốn thu bạc về.

Đây là ván thắng thứ mười tám của lão.

Vu Phong đi đến ngồi xuống trước mặt lão già gầy.

Lão già gầy hơi thoáng nhíu mày, hết nhìn Vu Phong lại nhìn xuống đồng bạc trên tay lão.

Tiểu Lạc khẽ kéo áo Vu Phong, đoạn nói nhỏ:

- Sư phụ hay là để cho đồ nhi lên trước đối phó với cái loại tép riu này, cần chi sư phụ phải động thủ cho mệt sức.

Vu Phong khẽ gạt tay Tiểu Lạc sang một bên, rồi trừng mắt quát:

- Lẽ nào ta lại không biết điều đó, nhưng hiện giờ cái cơn ghiền đổ bác của ta nó nổi lên, hãy để ta chơi mấy ván cho đỡ ngứa ngứa.

Tiểu Lạc liền lui sang một bên, trong lòng âm thầm tức cười, tính khí của sư phụ Tiểu Lạc đâu còn lạ.

Lão già gầy lại lắc xí ngẫu, động tác vẫn nhẹ nhàng như cũ, những hạt xí ngẫu ngân lên trong cái bát cứ nghe cực kỳ vui tai.

Đôi tay để nơi mép bàn, mắt vẫn không rời đôi tay của mình, nhưng tai của lão thì lại chú ý lắng nghe thanh âm trong bát, hột xí ngẫu chọt dừng lại.

Vu Phong nghe ra số điểm của sáu hạt xí ngẫu, một hột một điểm, một hột bốn điểm, hai hột hai điểm, hai hột năm điểm, tổng cộng là mười chín điểm. Vu Phong giơ tay định lấy ra mấy tấm ngân phiếu để đặt xuống bàn. Tiểu Lạc đứng sau lưng mỉm cười tinh quái.

Vu Phong thấy ngân phiếu không còn trong người, biết rằng Tiểu Lạc cố ý gây ra để ngăn lão ở chỗ đông người lão không tiện làm âm ỉ, đành phải nghiêng răng chịu trận.

Lão già gầy chậm chạp lên tiếng:

- Ai muốn đặt cửa thì mau mau đi, nếu không sẽ không có cơ hội nữa đâu.

Nói rồi lão đưa tay định mở nắp đậy bát xí ngẫu ra.

Vu Phong vội ngăn lại:

- Khoan đã, ta cũng muốn thử vận may.

Nói rồi bèn đưa tay nắm lấy Tiểu Lạc, đẩy tới trước, đoạn nói:

- Đây là tiểu đồ đệ của ta, là hài nhi cực kỳ thông minh lanh lợi, ta lấy y đặt thay cho số bạc đó.

Tiểu Lạc quả thật không ngờ sư phụ mình lại dùng độc chiêu như vậy, liền nói:

- Sư phụ à, người không thể lấy mạng con làm tiền đặt cửa, vạn nhất người xui xẻo thua thì lấy ai hầu hạ săn sóc cho người?

Vu Phong thản nhiên đáp:

- Tiểu tử, người cứ an tâm đi. Sư phụ người số hên lắm, không thể nào thua được đâu. Vả lại tính khí của ta người đã biết rồi, một khi mà mê đổ bác thì không kể đến bất cứ thứ gì cũng đều đem vô sòng bạc, còn số bạc trên mình ta bị một tên tiểu tặc lấy mất, nên không có tiền vốn đánh bạc, vì thế phải đem người làm vốn đánh bạc vậy.

Tiểu Lạc biết sư phụ thâm thoá mạ mình là tiểu tặc để mình đưa trả ngân phiếu cho lão, cho nên giả vờ nhăn mặt nói:

- Sư phụ đã nói như vậy thì đồ nhi cũng không còn cách nào hơn, người ta thường bảo "kính sư như kính phụ thân", sư phụ đã muốn như vậy thì người cứ làm đi.

Mọi người đứng quanh bàn trầm nghĩ:

"Cái lão sư phụ này thiệt vô lương tâm, dám đem đồ đệ của mình ra thế vào sòng bạc. Nếu lỡ bị thua, thì lão tính sao không biết. Hừ!"

Lão già gầy cũng bảo:

- Lão huynh, ở đây chỉ nhận kim ngân châu báu làm tiền đặt cửa, chứ không có nhận người đâu, giả như trong tay lão huynh tạm thời hết số bạc thì lần sau bản nhân hoan nghênh quý khách giá lâm đến đây vui chơi.

Vu Phong lên tiếng bảo:

- Các vị chớ nên xem thường đồ đệ của ta, trên mình ta tuy không có gì, nhưng mà trên mình hẳn có nhiều tiền lắm đó.

Nói đoạn, lão đưa tay vuốt nhẹ trên người Tiểu Lạc một cái, quả nhiên lấy ra không ít những đĩnh bạc, ngân phiếu, còn có con tam túc kim oa phát ra những tia kim quang lấp lánh.

Mắt ai nấy đều sáng rực lên tựa như mèo thấy mỡ, trong lòng ai cũng bực bội nhủ thầm:

"Hừ! Chắc là cái lão già này điên rồi, trên mình đồ đệ có nhiều bảo bối như vậy mà lại đem đồ đệ ra làm đồ đặt cửa, có lẽ cái đầu lão bị đứt mấy dây thần kinh nên không được bình thường."

Lão già gầy cũng vẫn thản nhiên như cũ, mặt không đổi sắc:

- Vậy huynh đài định đặt xuống bao nhiêu?

Vu Phong liền đáp:

- Khoảng mười lạng được không?

Mọi người vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ một tiểu nhi như vậy mà không đáng giá mười lạng vàng sao?

Nào ngờ Vu Phong lại nói:

- Mười lạng bạc, người thấy sao?

Lão già gầy dường như không dám tin vào tai mình, liền hỏi lại:

- Cái gì? Mười lạng bạc hả? Lão huynh không nói đùa với ta chứ?

Vu Phong thản nhiên nói:

- Nếu như người không muốn thì tính là một lạng bạc cũng được.

Lão già gầy vội gật đầu:

- Được, được mà. Coi như là mười lạng bạc.

Vu Phong liền bảo:

- Đã như thế thì ta đặt tiền vào lẻ đó.

Lão già gầy mặt vẫn trở ra bất động, mở cái bát sứ ra.

Sáu hột xí ngẫu quả nhiên có một hột một điểm, một hột bốn điểm, hai hột hai điểm, hai hột năm điểm, tất cả là mười chín điểm.

Có tiếng người thóa mạ:

- Sư bà nó, lại mười chín điểm, thiệt là đồ quỷ chết bầm.

Lại có tiếng người nói tiếp:

- Đúng đó, chỉ sợ hai tay của nhà cái có quỷ khí, đã chín ván rồi mà cứ mười chín điểm lẻ, chỉ e rằng ván sau lại thêm mười chín điểm nữa chắc.

Lại có tiếng người nói:

- Nếu mà như vậy chúng ta cứ đặt vào cửa điểm lẻ để cho nhà cái sập tiệm.

Lại có tiếng người khác vang lên:

- Hừ! Chưa chắc như vậy đâu, lỡ nhà cái lại lắc ra điểm chẵn, há chúng ta chẳng bị mắc lừa hay sao?

Lại có tiếng thở dài bực bội:

- Vào đây thì phải mạo hiểm một ít chớ, nhưng mà đặt ô lẻ cũng bị thua, rồi đặt ô chẵn cũng chưa chắc thắng nổi, có gì mà lừa với gạt, chẳng qua chỉ là hên hay xui mà thôi. Hừ!

Liền có tiếng người cao giọng phụ họa:

- Đúng rồi! Xui thì thua, hên thì ăn, cái đó là đúng chắc rồi

Lão già gầy vẫn không đổi sắc mặt, hốt số bạc về rồi đưa cho người thắng một ít. Vu Phong nói với Tiểu Lạc và mọi người:

- Hà hà... Lạc thiên tử tuyệt quân danh bất hư truyền, một khi hạ thủ là bắt buộc phải hên liền.

Tiểu Lạc cười bảo:

- Nếu sư phụ không lấy đồ nhi thay cho số bạc thì sư phụ làm sao có tiền vốn đánh bạc, nói chi là hên xui hả?

Vu Phong điềm nhiên đáp:

- Hừ, người tưởng ta không biết ha sao, người lấy trộm ngân phiếu của ta, muốn cho ta không có tiền để chơi. Nhưng người không ngờ ta lấy người làm vốn đánh bạc. Ha ha ha... cái này là gậy ông đập lưng ông đó.

Tiểu Lạc cũng cười nói:

- Sư phụ hơi nhẫn tâm quá đáng, lại còn coi rẻ người ta nữa, cái mạng đồ nhi mà chỉ đáng giá mười lạng bạc hay sao? Sư phụ phải biết đồ nhi là vật "vô giá chi bảo", sư phụ làm như vậy há là chịu lỗ quá nhiều hay sao?

Vu Phong giả vờ lạnh lùng nói:

- Lỡ cái gì mà lỗ? Cái thân của người lại là vật vô giá chi bảo hả, tiểu đầu quỷ đáng giá mười lạng bạc đã là được lắm rồi.

Vu Phong cố ý muốn chọc tức Tiểu Lạc.

Tiểu Lạc quả nhiên bị trúng kế, liền hỏi:

- Sư phụ, đồ nhi kiên quyết phản đối, phản đối sư phụ đã ngược đãi đồ đệ.

Vu Phong thoáng cau mày đoạn cười mỉa:

- Phản đối cái đầu nhà mi, ta ngược đãi mi cái gì hả, đánh mi hay chửi mi? Hay là không cho mi ăn không cho mi uống? Hừ...

Tiểu Lạc thần nhiên cười đáp:
- Cái này gọi là ngược đãi tinh thần.

-- o O o --

Hồi 4

Thiên Vương Chi Vương Thi Triển Tuyệt Kỹ

Nhu Di vỗ tay cười bảo:

- Hay lắm, hay lắm! Hương vị của ngược đãi tinh thần nhất định là ngon lắm, người hãy nếm từ từ chớ.

Tiểu Thiên Sứ nghe vậy vội nói:

- Vậy thì ta cũng muốn nếm thử mùi vị của ngược đãi tinh thần.

Chợt nghe cốp...

Tiểu Lạc đưa tay ký vào đầu Tiểu Thiên Sứ, đoạn cười bảo:

- Bộ người tưởng muốn nếm cái mùi vị ngược đãi tinh thần dễ lắm hay sao? Chỉ sợ rằng mi có muốn nếm cũng không được đâu.

Tiểu Thiên Sứ thật thà bảo:

- Chỉ cần bán ta lấy mười lạng bạc là được thôi mà.

Tiểu Lạc nhăn mặt:

- Để làm cái gì? Mi có bị bệnh tâm thần không vậy? Người đâu phải là kỹ nữ mà cứ muốn bán rẻ thân mình, thiệt là khùng.

Nhu Di thoáng nhíu mày,

- Nè, Tiểu Lạc, cái miệng của người phải sạch sẽ một chút, chớ sao lại ăn nói thô tục như vậy mà không biết ngượng.

Tiểu Lạc vội đổi giọng:

- Xin tuân lệnh lão bà đại nhân.

Nhu Di đưa mắt liếc xéo Tiểu Lạc.

Thanh âm của lão già gầy đét chợt vang lên:

- Đặt tiền bạc xuống lẹ lên đi.

Mọi người đều đặt tiền vào ô điểm lẻ chỉ có Vu Phong đặt số bạc vào ô điểm chẵn, bởi vì lão đã biết ván này sẽ ra đúng mười tám điểm. Quả nhiên khi cái bát sứ được mở ra bên trong là ba hột một điểm, ba hột năm điểm không sai.

Tiếng thoá mạ chửi rửa vang lên không ngớt:

- Con bà nó! Hừ! Hôm nay lão gia gặp phải quỷ xui xẻo rồi, chín ván đều điểm lẻ giờ lại lắc ra điểm chẵn, thiệt là số mạt rệp rồi.

Một hán tử ảo não nói tiếp:

- Nếu như ván này ta đặt vào ô chẵn thì chắc chắn là ăn rồi.

Mọi người đều ân hận tại sao không cố gắng đợi thêm chút nữa để đặt bạc vào ô chẵn, tại sao mà lại nóng vội đến thế. Một gã trung niên ăn vận theo lối thương buôn, thân hình mập mạp, cười tỏ vẻ thán phục, quay sang nói với Vu Phong:

- Lão huynh có thần nhãn phi hộ, nên đặt đầu trúng đó, thiệt là hên.

Vu Phong chỉ mỉm cười lặng yên không đáp.

Lão già gầy lại bê cái bát lên định lắc tiếp.

Vu Phong lập tức đưa tay ngăn lại:

- Khoan đã! Nếu như chỉ lật điểm chắn điểm lẻ thì không có hứng, chi bằng chúng ta hãy chơi cách khác, lắc điểm số to hay nhỏ để phân định thắng bại, được không?

Mọi người từ nãy giờ chơi chắn lẻ thua nhiều thắng ít, cũng có ý muốn thay đổi cách chơi, nên cũng phụ họa theo.

Lão già gầy điểm nụ cười lạt đáp:

- Các vị đã nói như vậy thì thay đổi cách chơi cũng được, chúng ta hãy so sánh số điểm.

Vu Phong liền hỏi:

- Không biết lớn điểm thắng hay là điểm nhỏ thắng?

Lão già vội đáp:

- Điểm ai lớn thì kẻ đó thắng.

Tiếng ồn ào chợt nổi lên:

- Đừng có nói nhiều nữa, tránh ra lệ lên.

- Đúng đó, tránh ra lệ lệ đi.

Lão già giơ tay chụp lấy sáu hột xí ngẫu rồi lại ném nhẹ lên trên mặt bàn.

Sáu hột xí ngẫu không ngừng chuyển động, xoay tròn một hồi xong từ từ ngừng lại.

Trên bàn hiện ra hai hột sáu điểm, ba hột năm điểm, một hột bốn điểm, tất cả là ba mươi mốt điểm.

Có một số thấy điểm lớn nên vội rút tay về không dám đỡ nữa, chỉ có một hán tử không phục, đặt xuống bàn mười lạng bạc rồi vươn cánh tay chụp sáu hột xí ngẫu.

Sáu hột xí ngẫu lại quay tròn, lúc dừng lại trên bàn hiện ra ba hột sáu điểm, hai hột bốn điểm, tổng cộng là ba mươi sáu điểm, chỉ còn lại một hột sau cùng vẫn không ngừng quay.

Nếu như hột này được sáu điểm, thì hán tử sẽ thắng, còn như được năm điểm hoặc dưới năm điểm kể như là hán tử đại bại. Hán tử nọ mặt đỏ rực, miệng lẩm bẩm như điên:

- Sáu, sáu, sáu coi.

Lão già gầy nhếch mép cười nhạt:

- Chỉ e rằng nó bốn điểm mà thôi.

Tiếng "điểm" vừa thoát ra khỏi miệng, hột xí ngẫu lập tức dừng lại và lộ ra bốn chấm màu đỏ.

Hán tử nọ cực kỳ thất vọng vì lại thua thêm mười lạng bạc nữa. Vu Phong thoáng kinh ngạc, thủ pháp lắc xí ngẫu của lão già kia tuy không có gì đặc biệt, nhưng ngay lúc lão vừa nói vừa vận nội công, khi vừa hô dứt tiếng "điểm", lập tức công lực phát ra làm cho hột xí ngẫu dừng lại, công phu này người tầm thường khó mà có được.

Vu Phong đưa tay vỗ nhẹ vào vai hán tử nọ, an ủi hẳn:

- Nè, tiểu lão đệ đừng có ủ rũ như vậy, nếu như người tin ta hãy đặt xuống bàn mười lạng bạc nữa đi ta sẽ giúp người lấy lại mười lạng bạc lúc nãy.

Hán tử nọ lúc này không còn để ý đến mười lạng bạc, song bởi vì gã cứ bị thua liên tục nên trong lòng hết sức chán nản. Nay có người giúp mình, gã bèn lấy ra hai mươi lạng bạc thấy lên trên bàn cao giọng nói:

- Lão huynh à, ta tin lão mà, đặt hai mươi lạng bạc.

Vu Phong cười ha hả nói:

- Được lắm, có khí phách đó, người đã tin ta như vậy thì ta bảo đảm sẽ kiếm số bạc lại cho người, nhất định ta phải thắng mà.

Nói xong lão đặt xuống bàn thêm hai mươi lạng nữa, đoạn giơ tay cầm lấy sáu hột xí ngầu.

Mọi người đều nhìn Vu Phong trong lòng hy vọng lão sẽ lắc ra điểm số lớn thắng cái lão già gầy đét đáng ghét kia.

Không ngờ Vu Phong hơi nghiêng tay một cái, một hột lọt qua kẽ tay rơi xuống bàn.

Cạch!

Hai chấm đen hiện ra trên bàn.

Lão già gầy thấy vậy lên tiếng:

- Cái này coi như không tính, người có thể đổ lại.

Vu Phong lắc đầu:

- Không cần, không cần. Hai điểm là hai điểm, chẳng lẽ gương vỡ lại lành được sao? Hãy xem những hột còn lại.

Mọi người đều bảo:

- Hột thứ nhất đã đổ thành hai điểm, thì trừ phi lão có đổ ra năm hột còn lại đều sáu điểm mới mong thắng được, bằng không thì coi như thua chắc rồi. Nhà cái đã cho đổ lại mà còn không chịu, cái lão này thật là cứng đầu quá.

Hán tử nọ lo lắng khẽ giật vạt áo Vu Phong:

- Lão huynh đừng nên làm như vậy, bộ lão không muốn thắng?

Vu Phong khẽ bảo hấn:

- Người cứ yên tâm đi, coi ta nè.

Nói rồi Vu Phong thổi nhẹ vào lòng bàn tay rồi thả năm hột xí ngầu lên trên mặt bàn.

Năm hột xí ngầu không ngừng xoay tròn trên mặt bàn.

Vu Phong chỉ nhìn lên bàn, miệng lẩm bẩm:

- Sáu, sáu, sáu...

Bốn hột xí ngầu dừng lại để lộ ra hai mươi bốn chấm đen.

Còn một hột xí ngầu cũng quay chậm dần lúc sắp ngừng lại bỗng nhiên nghe lão già la lớn:

- Năm điểm!

Hột xí ngẫu tựa như muốn ngừng lại trên mặt bàn nghiêng nghiêng hiện ra năm chấm đen.

Hầu như ngay lúc đó, Vu Phong nhìn vào hột xí ngẫu miệng quát:

- Sáu!

Tiếng quát vừa phát ra, lập tức hột xí ngẫu xoay nhẹ qua rồi dừng lại không chuyển động nữa để lộ ra mặt sáu.

Những kẻ đứng xung quanh đó đồng thanh la lên vui sướng.

Lão già gây cực kỳ kinh hãi, tiếng quát của Vu Phong tiềm ẩn một nội lực kháng cự lại lực đạo của lão. Lão già gây biết rằng công lực đối phương cao hơn mình, lão tự biết mình không phải là đối thủ nên không nói gì thêm, vội móc ra bốn mươi lạng bạc đưa cho Vu Phong, rồi bảo:

- Lão huynh kỹ xảo cao siêu, ta không phải là đối thủ. Nếu như huynh đài có hứng thú, ta xin mời huynh đài cùng với Cao tổng quản của chúng tôi chơi vài ván, không rõ ý huynh đài ra sao?

Lão già không nói Vu Phong đồ kỹ cao siêu mà lại nói là kỹ xảo cao cường, lão lại nói là mời Cao tổng quản xuất hiện, lúc đó hai bên đều tử thí nội lực chớ không phải vận may, đến đó thì Vu Phong có thua cũng không sao nói gì được.

Vu Phong thừa biết điều đó, bèn mỉm cười thu số bạc lại rồi đưa cho đại hán nợ bốn mươi lạng bạc xong quay sang nói với lão già gây:

- Được lắm! Ta đang vô cùng hứng chí đây, chỉ phiền một điều là khó gặp được đối thủ. Nghe khẩu khí người nói, Cao tổng quản chắc cũng chẳng phải tầm thường, vậy thì người mau mời hẳn ra đây.

Lão già gây liền bảo:

- Phiền lão huynh đợi một chút.

Chẳng bao lâu Cao tổng quản xuất hiện.

Khuôn mặt Cao tổng quản hồng nhuận không hề có một nếp nhăn, hai mắt nhỏ dài, mũi hơi lớn, cằm nhọn, mặt luôn luôn như muốn mỉm cười làm cho người ta có một cảm giác thân thiết dễ chịu.

Cao tổng quản là nhân vật có danh tiếng ở thành Trấn Gian, đương nhiên danh tiếng của y không gì khác là tài đồ bác.

Chỉ cần sòng bạc có đồ khách lợi hại thì lập tức y xuất hiện, từ trước đến giờ chưa hề thua ai một lần nào cả.

Còn như ứng phó với loại đồ khách bình thường thì không cần đến y xuất hiện.

Vu Phong tuy chỉ mới ăn được ba mươi lạng bạc mà đã phải mời Cao tổng quản xuất đầu lộ diện chỉ vì lão gây biết rõ Vu Phong không phải là hạng đồ khách bình thường, mà là hạng có công phu thật sự đáng nể sợ.

Cao tổng quản cũng thuộc loại có công phu siêu quần mới được lão già gây trọng vọng như vậy.

Cao tổng quản nhìn Vu Phong, mỉm cười, đoạn gật đầu ngồi xuống. Vu Phong nhìn hẳn mỉm cười gật đầu song vẫn đứng im.

Cao tổng quản đưa tay đoạn mời Vu Phong ngồi.

Vu Phong lắc đầu đáp:

- Ta không đủ vốn đánh bạc.

Rồi lão đưa tay chỉ vào Tiểu Lạc:

- Đây là tiểu đồ đệ của ta, trong mình hẳn có nhiều bạc lắm.

Cao tổng quản ngạc nhiên:

- Nếu như vậy cơ sao người lại nói không đủ vốn?

Vu Phong liền bảo:

- Số bạc trên mình đồ đệ ta, đồ đệ tuy là của ta, song số bạc thì không thuộc về ta.

Cao tổng quản hỏi:

- Như vậy là người không chơi sao?

Y cho rằng Vu Phong sợ mình nên phải tự thoái lui.

Mục đích của Cao tổng quản là nói cho khách tự biết phận mà rút lui, nếu không cho họ có cơ hội thắng nhiều bạc nữa.

Mỗi sòng bạc đều kiếm một hai người như vậy, tuy bản lĩnh cao thấp khác nhau, song mục đích đều giống nhau cả.

Nếu bản lĩnh của người này càng cao thì sòng bạc càng phát tài. Sòng bạc Như Ý kiếm được số bạc nhiều như vậy đều có một phần công lao của Cao tổng quản.

Nếu như Vu Phong tự ý rút lui thì coi như Cao tổng quản đã đạt được mục đích của mình. Chỉ tiếc rằng Vu Phong lại không dễ dàng rút lui như vậy, lão lắc đầu nói với Cao tổng quản:

- Ta cũng chơi mà.

Cao tổng quản không được minh bạch, đã muốn chơi tại sao cứ đứng đó, lại còn nói không có vốn nữa chứ?

Vu Phong thấy vậy liền giải thích:

- Ta để cho tiểu đồ đệ đánh với người một ván để lấy chút tiền vốn vậy.

Cao tổng quản trong lòng thoáng bất mãn, thầm nghĩ mình lại đi chơi với một tiểu đồng, há chẳng phải là mất mặt lắm sao?

Vu Phong dường như đã đoán được ý nghĩ trong đầu y, bèn nói:

- Người đừng có coi thường đồ đệ của ta, hẳn có biệt hiệu là Thiên hạ đệ nhị đồ vương, một khi đã ngồi vào bàn chơi là chỉ có ăn mà thôi, chứ chưa hề thua bao giờ.

Cao tổng quản vẫn không thay đổi sắc mặt:

- Ô, thất kính, thất kính! Nhưng không rõ thiên hạ đệ nhất đồ vương là ai?

Tiểu Lạc tuy bị sư phụ kéo vào đặt sòng, trong lòng vẫn còn tức, nghe Cao tổng quản hỏi liền bực bội đáp:

- Hừ! Ngay cả thiên hạ đệ nhất đồ vương mà người cũng không biết hạt là kém quá, kém quá

Cao tổng quản nói:

- Ta chỉ nghe nói trong thành Tô Châu có Đồ thần Trương Năng còn cái gì thiên hạ đệ nhất đồ vương là ai ta chưa nghe thấy.

Tiểu Lạc liền khinh miệt bảo:

- Người quả là kiến thức hẹp hòi quá, để ta dạy người một chút nghe. Thiên hạ đệ nhất đồ vương là Vu Phong, chính là gia sư ta đó.

Cao tổng quản mỉm cười nói:

- Hóa ra đồ kỹ của nhị vị là thiên hạ vô địch?

Trong lòng hấn lại nghĩ thầm:

- Hừ! Cái đồ cuồng vọng quá đáng, đợi lát nữa gia gia đây sẽ cho bọn mi biết thế nào là lợi hại.

Tiểu Lạc đắc ý đáp:

- Há chẳng phải vậy sao? Chúng ta đây không những là thiên hạ vô địch mà cho dù đồ thánh, đồ thần đội mồ sống lại cũng chưa chắc thắng được chúng ta đâu.

Cao tổng quản cười rồi nói tiếp:

- Như vậy thì trước tiên bốn nhân xin lãnh giáo tuyệt kỹ của thiên hạ đệ nhị đồ vương, lát nữa sẽ lại lãnh giáo công phu của thiên hạ đệ nhất đồ vương.

Giọng y lộ rõ vẻ châm chọc khinh thường khi nói đến mấy chữ thiên hạ đệ nhất và thiên hạ đệ nhị đồ vương.

Tiểu Lạc không thèm để ý tới lời mỉa mai của hấn:

- Nếu vậy thì ta cũng miễn cưỡng chơi với người một ván để người khai nhãn giới một bữa.

Rồi Tiểu Lạc lại nói tiếp:

- Ta là khách, người là chủ, vậy chơi cách nào thì tùy ý người định đoạt.

Cao tổng quản liền bảo:

- Cứ như cũ, ai lớn điểm là thắng, còn nếu như bằng điểm là kể như hòa, nhị vị thấy thế nào?

Tiểu Lạc gật gù:

- Được lắm!

Tiểu Lạc lấy số bạc ra để lên bàn rồi lên tiếng:

- Cái này là đồ nhi đi lấy tiền vốn về cho sư phụ nên cũng chẳng cần đặt nhiều làm chi, cứ tạm thời dùng hai trăm lạng bạc thôi, sư phụ thấy có được không?

Khẩu khí của Tiểu Lạc cực kỳ thoái mái đối với hai trăm lạng, dường như chỉ đáng chút bạc vụn mà thôi, lại còn tỏ vẻ đắc thắng nữa là khác.

Cao tổng quản thản nhiên:

- Tùy ý người, hai trăm lạng thì hai trăm lạng.

Nhưng trong lòng hấn thâm nhủ:

- Hừ! Đợi đến lúc thua, xem mi có còn cuồng ngạo được không?

Tiểu Lạc bảo hấn:

- Cao tổng quản à, người đổ trước đi.

Cao tổng quản liền đáp:

- Để người đổ trước thì hay hơn.

Nhưng trong bụng y nghĩ thâm:

"Đối phó với tiểu đầu quỷ này thì chẳng cần chi đến chân công phu cho phí sức."

Cho nên hai tay y khoanh trước ngực, ngồi im lìm bất động không thêm nói thêm lấy nửa lời.

Tiểu Lạc thấy vậy liền nói:

- Vậy thì ta không khách khí đâu.

Nói đoạn, liền cầm lấy sáu hột xí ngẫu, chẳng buồn chú ý cứ vung tay thả chúng nhẹ nhàng lên trên mặt bàn.

Cao tổng quản ung dung không thèm liếc nhìn Tiểu Lạc, nghĩ thâm:

"Cho dù mi đổ ra mấy điểm, ta chỉ cần thi triển một ít thủ pháp để hơn một điểm mà thôi. Lúc đó coi mi có còn kiêu ngạo được hay không?"

Trong bụng hấn đang mãi suy tính, chợt nghe Tiểu Lạc la lên:

- Ngừng lại!

Sáu hột xí ngẫu tựa như biết nghe lời Tiểu Lạc, liền nhất tề ngừng lại ngay lập tức.

Cao tổng quản đưa mắt nhìn, bất giác phải giật mình kinh ngạc, trong sáu hột dừng lại có năm hột sáu điểm, chỉ còn có một hột là năm điểm mà thôi, quả là lớn quá rồi còn gì. Gã tiểu quỷ này thật là có bản lĩnh, chỉ còn chừa cho y có một điểm một thôi. Nếu như đối phương đổ ra ba mươi lăm điểm thì coi như hòa, còn muốn thắng thì phải có ba mươi sáu điểm mới được.

Cao tổng quản trong lòng tuy khâm phục Tiểu Lạc, nhưng không hề sợ hãi chút nào.

Bởi vì Cao tổng quản là cao thủ của sông bạc, chuyển đổ ra ba mươi sáu điểm với y chẳng phải là điều khó khăn gì cho lắm.

Cao tổng quản có đồ kỹ cao siêu có thể nói là muốn bao nhiêu điểm thì đổ ra bấy nhiêu điểm. Từ trước đến giờ chưa lần nào sai, cho nên y không hề sợ bất cứ ai, y tin rằng mình không thể nào thua được.

Vả lại tuyệt kỹ của Cao tổng quản không chỉ khống chế được điểm của chính mình mà còn có thể kiểm soát được điểm số của đối phương nữa, về sau nhất định y sẽ không cho đối phương đổ ra con lục nữa.

Tiểu Lạc đẩy số bạc từ mé tay trái sang mé tay phải của bàn, miệng lải nhải không ngớt với đồng bạc:

- Ngân bảo bối của ta, các người nằm lâu trên bàn chắc lạnh rồi hả? Đừng có nóng nảy mà, đợi lát nữa ta sẽ bỏ người vào trong túi cho ấm mà.

Rồi Tiểu Lạc lại nhìn vào đồng bạc của Cao tổng quản lẩm bẩm:

- Các người cũng là bảo bối của ta nữa, lát sau túi này cũng không mất phần các người đâu, đừng có sợ mà

Mọi người nghe vậy đều cười khoái chí.

Cao tổng quản không thèm để ý đến những câu nói hồ đồ của Tiểu Lạc, trong lòng y thâm nhủ:

"Hừ! Tiểu quỷ mi muốn làm ta rối loạn tâm tư sao? Mi mừng hơi sớm đó đồ nhóc con a."

Y không hề lo lắng, nhẹ nhàng cầm sáu hột xí ngẫu khẽ ước chừng cân lượng, rồi thả lên trên bàn, miệng lẩm bẩm quát:

- Lên núi đánh lão hổ, lão hổ không đánh hết, lại gặp gã mập kia đang đánh cô nương, đầu bị u một cục.

- Dừng!

Mỗi câu y hát xong có một hột xí ngẫu dừng lại, khi sáu câu vừa hát xong, quả nhiên sáu hột xí ngẫu ngừng lại đang lúc mọi người tấm tắc khen hần hay. Cao tổng quản chột há hốc miệng, trợn mắt lạng im không thốt nên lời.

Sáu hột xí ngẫu có năm hột sáu và có một hột hai điểm, tất cả là ba mươi hai điểm, thế là Cao tổng quản thua.

Cao tổng quản cơ hồ như không tin vào mắt mình nữa, y lấy tay dụi mắt mấy lần, nhìn kỹ lại, hai chấm đen hột xí ngẫu tựa như hai con mắt không ngừng chăm chăm nhìn y nhạo báng.

Cao tổng quản thực là không hiểu thủ pháp của mình tinh diệu như vậy, đâu có chỗ nào khuyết thiếu, rõ ràng hột xí ngẫu phải là sáu điểm, tại sao lại biến thành hai điểm?

Tiểu Lạc điềm nhiên nói:

- Cao tổng quản, người thua rồi, đẩy đồng bạc về đây cho ta.

Cao tổng quản đành đưa cho Tiểu Lạc hai trăm lạng bạc.

Tiểu Lạc nói:

- Cao tổng quản, người nhất định là không ngờ nổi cái vụ thua này phải không?

Rồi Tiểu Lạc lại nói tiếp:

- Kỳ thực cái này không có gì kỳ quái đâu, thủ pháp của người tuy xảo đó, song chỉ vì dùng không đúng mà thôi.

Tiểu Lạc nói rồi đưa tay chỉ vào xí ngẫu hai điểm:

- Người nhìn coi phía dưới hột xí ngẫu này đã bị nghiêng dù thủ pháp của người có tinh diệu đến đâu đi nữa, thì xí ngẫu cũng không chịu nghe lời của người đâu, bởi vì...

Cao tổng quản đưa mắt nhìn kỹ, phát hiện thấy trên mặt bàn chỗ hột xí ngẫu hai điểm hơi bị lõm xuống, tuy chỉ lõm một chút nhưng nó cũng khiến cho hột xí ngẫu bị ảnh hưởng, cho nên sự chuyển động của nó không được hoàn toàn chuẩn xác.

Đương nhiên nếu Cao tổng quản thi triển tuyệt kỹ thì cũng có thể khống chế được hột xí ngẫu nọ.

Chỉ tiếc rằng y không quan sát kỹ, lại thêm quá khinh thường mới bị Tiểu Lạc làm cho mất mặt.

Cái bàn sở dĩ bị lõm là do Tiểu Lạc gây ra, lúc Tiểu Lạc để số bạc lên bàn đã ngâm vận nội công làm cho chiếc bàn bị lõm. Sau khi Tiểu Lạc đổ xí ngẫu xong bèn cố ý làm nhằm những điều hồ đồ, dời chỗ đóng bạc khiến y bị mắc lừa.

Cao tổng quản không ngờ hôm nay lại bị trúng phải độc kế của một tiểu nhi làm trò cười cho mọi người.

Ai bảo hấn không cẩn thận, nếu như chỉ cần quan sát mặt bàn, tất nhiên sẽ không bị mất mặt đến thế.

Tiểu Lạc cười hì hì đứng dậy đẩy số bạc đến trước mặt Vu Phong:

- Sư phụ à, đến phiên người rồi đó, đồ nhi kiếm vốn cho người rồi, đợi lát nữa ăn thêm nhiều nhiều, sư phụ cho ăn ngon một bữa nghe.

Vu Phong nháy mắt cười đáp:

- Cái đó là phải rồi, người đừng lo mà.

Cao tổng quản trong lòng cực kỳ tức giận, nghe hai sư đồ Vu Phong nói như là coi y là đồ phế vật không đáng giá gì cả.

Từ trước đến giờ y chưa từng bị khinh thường đến mức như vậy, nên cắn răng tức tối, nghĩ thầm:

"Hừ, các người chớ nên đắc ý vội, lát nữa ta sẽ cho các người thua đến phải lột quần ra mới thôi."

Song ngoài mặt y vẫn thản nhiên như không, chỉ khẽ phẩy tay ra hiệu cho Vu Phong đặt số bạc xuống.

Vu Phong lấy hai trăm lạng bạc mới được của Cao tổng quản đặt ra.

Cao tổng quản thấy vậy liền lên tiếng:

- Lão huynh không hề có đến một đồng bạc làm vốn, nay quý đồ đệ đã kiếm được hai trăm lạng, nếu như lão đặt xuống hết há chẳng phải là chịu ra về tay không hay sao?

Vu Phong cười đáp:

- Ta một khi đã ngồi bàn đồ bạc thì chỉ thắng chớ không thua, nếu không thì làm sao dám xưng danh là thiên hạ đệ nhất đồ vương, huống hồ hai trăm lạng bạc này cũng không phải là vốn của ta, nếu như thua cũng không thể là về sạch không được.

Cao tổng quản gật đầu:

- Không sai, lão huynh nói đúng lắm, vậy ván này ta phải lấy số bạc của mình về lại mới được.

Nói rồi hấn chụp lấy sáu hột xí ngẫu thả lên trên mặt bàn.

Lần này hẳn không còn khách khí, quyết chí đổ ra ba mươi sáu điểm để chiếm lấy tiên cơ nên hẳn không thềm hát nữa. Hai bàn tay áp chặt vào cạnh bàn, mắt nhìn vào sáu hạt xí ngẫu đang quay trên bàn không chớp.

Hóa ra hẳn đang âm thầm thi triển tuyệt kỹ võ công "cách vật truyền công", lấy công lực của hẳn truyền qua bàn để khống chế điểm số của sáu hạt xí ngẫu.

Công phu này Cao tổng quản đã chuyên tâm tinh luyện suốt mấy chục năm trời, chưa lần nào bị thất bại cả.

Song lần này công phu của hẳn đã hết linh nghiệm.

Ba hạt xí ngẫu dừng lại hiện ra sáu điểm, hạt thứ tư lại biến thành hai điểm.

Cao tổng quản kinh ngạc mắt nhìn Vu Phong chăm chăm không chớp "Thiệt là quỷ mị". Cao tổng quản chửi thầm một câu rồi lại hấp tấp thi triển công lực điều khiển hai hạt xí ngẫu còn lại. Nhưng mà hai hạt xí ngẫu còn lại dường như cứng đầu vẫn không chịu nghe lời sai khiến của hẳn, một hạt ba điểm, còn hạt kia hai điểm.

Tiểu Lạc cười chế nhạo:

- Sao mà có hai mươi lăm điểm à? Như vậy mà còn đòi làm phách.

Cao tổng quản đỏ mặt:

- Câm cái mồm của mi lại mau.

Tiểu Lạc thấy vậy càng khoái chí hơn giả bộ nhăn mặt cãi:

- Rõ ràng hai mươi lăm điểm, là nhỏ quá rồi, tại sao ngươi lại cấm ta nói hả?

Cao tổng quản lặng im không đáp, miệng thở hổn hển ra vẻ tức tối.

Vu Phong chột bảo:

- Ngươi đã đổ ra hai mươi lăm, vậy hãy xem ta đổ ra bao nhiêu điểm nè.

Cao tổng quản tức giận đáp:

- Ngươi cũng chẳng hơn ta được đâu.

Vu Phong cười đáp:

- Đâu có thể như vậy được, ít ra cũng phải hơn ngươi một điểm chớ.

Nói rồi lão nhón lấy sáu hạt xí ngẫu, ném nhẹ lên mặt bàn.

Cao tổng quản áp hai tay vào cạnh bàn âm thầm vận công để khống chế sáu hạt xí ngẫu của Vu Phong thành hai mươi lăm điểm.

Lúc này thắng hay thua mấy trăm lạng bạc đối với Cao tổng quản không còn nghĩa lý gì, điều quan trọng là danh tiếng của hẳn mà thôi. Năm hạt xí ngẫu của Vu Phong dường như biết nghe lời Cao tổng quản quay tròn rồi dừng lại để lộ ra bốn hạt năm điểm, một hạt hai điểm. Lúc này năm hạt xí ngẫu trên bàn, tổng cộng là hai mươi hai điểm, nếu như hạt cuối cùng lại là ba điểm thì coi như hai bên đồng điểm, tất nhiên là phải hòa rồi.

Cao tổng quản âm thầm phát ra âm kinh định làm cho hai xí ngẫu cuối cùng hiện lên ba điểm.

Đáng buồn là hạt xí ngẫu này lại không tuân theo ý nguyện của hẳn, nó xoay nhẹ mấy vòng rồi dừng lại để lộ ra bốn chấm đỏ chói.

Cao tổng quản lại bị thua nữa, mà thua sát điểm mới tức chớ.

Hắn không hiểu tại sao hôm nay lại thất thủ tệ hại đến như vậy. Nếu nội công của hắn quá kém thì có đánh chết hắn cũng không tin được, lẽ nào công phu khổ luyện suốt mấy chục năm mà lại nói là kém cỏi cho được.

Còn như nói Vu Phong giỏi trò gian lận thì thiệt là vô lý. Bởi vì Vu Phong vẫn ngồi đằng hoàng trên ghế, ngay cả tà áo cũng không hề đụng tới mép bàn thì làm sao có thể gỡ trò gian trá, trừ phi hôm nay hắn đã gặp phải đại đầu quỉ.

Cao tổng quản đang đau đầu nghĩ ngợi, Tiểu Lạc đứng bên liền vỗ tay cười lớn:

- Sư phụ à, hóa ra người cũng không hơn mấy cái lũ hạ lưu.

Tiểu Lạc thiệt là to gan, dám chọc quê sư phụ mình.

Vu Phong liền mắng:

- Đồ nhi không được ăn nói hàm hồ, sư phụ đây rõ ràng là đại hiệp, tại sao người dám nói là hạng hạ lưu hử?

Tiểu Lạc nói:

- Sư phụ lúc hành sự thì đương nhiên là đại hiệp, song lúc vào sòng bạc ngồi xuống bàn kiểm tiền thì tất nhiên chẳng khác nào hạng hạ lưu.

Quả thực bất cứ kẻ nào mê trò đổ bác đều có thể nói là thuộc hạng hạ lưu bởi vì thiên hạ thường nói "cờ gian bạc lận" đó sao?

Vu Phong cảm thấy thú vị gật gù bảo chàng:

- Người nói tuy không sai, nhưng mà sư phụ lâu lâu mới đến đây kiểm ít bạc vụn chi dùng, thì đâu có gì xấu hổ.

Tiểu Lạc vốn không chịu buông tha:

- Lâu lâu mới đến hử. Hừ tháng ba mươi ngày thì sư phụ đã có mặt tại sòng bạc gần hai mươi chín ngày, như vậy mà dám nói là "lâu lâu" được hử?

Vu Phong không biết nói sao đành quay sang bảo Cao tổng quản:

- Nè, người hai mươi lăm, ta hai mươi sáu, vậy là thua rồi, đưa số bạc cho ta.

Nghe nói Vu Phong mê đổ bác đến thế, ai nấy đều há hốc trợn mắt kinh ngạc cực độ.

Mỗi lần đổ xí ngẫu, mặc dù ai đổ trước đổ sau, Vu Phong vẫn được hai mươi sáu điểm còn Cao tổng quản chỉ có hai mươi lăm điểm mà thôi, ván nào cũng vậy.

Sắc mặt của Cao tổng quản càng lúc càng đỏ rục lên đến sau cùng bỗng trở nên tím ngắt.

Vu Phong mỗi lần thắng được bao nhiêu đều gom hết ra đặt xuống bàn, đến ván thứ tám lão đã ăn được hai vạn năm ngàn sáu trăm lạng bạc mà vẫn là hai mươi sáu điểm ăn hai mươi lăm như cũ.

Đến ván thứ chín, Vu Phong đẩy hết đồng ngân phiếu hơn hai vạn lạng bạc ra trước mặt chơi tiếp.

Đột nhiên...

Rầm...

Một thanh âm trầm đục vang lên, Cao tổng quản bất ngờ ngã nhào xuống đất.

Mọi người kinh hãi hốt hoảng dìu Cao tổng quản ngồi lên, rồi kẻ thì chạy đi kiếm nước lạnh, khăn ướt, kẻ thì xoa ngực. Một lúc sau Cao tổng quản mới từ từ tỉnh dậy, sắc mặt vừa tím ngắt lúc nãy, giờ đã trở nên nhợt nhạt trắng bệch, không còn chút huyết sắc giống như xác chết vậy.

Nguyên là Cao tổng quản gặp phải kinh địch quá lợi hại trong lúc cực kỳ căng thẳng, nộ khí bốc lên làm hấn phải bất tỉnh.

Vu Phong lắc đầu bảo:

- Nè, thật là mất hứng quá, không ngờ đường đường là một tổng quản của sông bạc Như Ý mà mới có tám ván đã hôn mê bất tỉnh rồi, thật là yếu cơ quá.

Vu Phong chợt buông tiếng thở dài:

- Khắp thiên hạ không biết đâu mới gặp được đối thủ của Thiên hạ đệ nhất đồ vương. Ôi thật là chán quá.

Cao tổng quản cố nuốt hận, vòng tay ôm quyền nói:

- Các hạ có đồ kỹ cao siêu quá, tại hạ xin bái phục, nếu như chơi nữa thì tại hạ lại thua, hay là chúng ta kết thúc ở đây.

Vu Phong cao giọng:

- Hừ, có đánh nữa cũng mất hứng, ta cứ thắng hoài thật là chán không sao tưởng nổi.

Cao tổng quản lần này thua cực kỳ thảm hại, điều nhục nhã là hấn không biết mình thua đối phương bằng cách nào, bây giờ hấn mới hiểu thế nào là vô quýt dày và móng tay nhọn.

*

* * *

Vu Phong và bốn người rời khỏi sông bạc, ngoài trời vẫn còn sớm nếu như lập tức quay về khách điểm nghỉ ngơi thì không có gì thú vị nên Vu Phong liền bảo:

- Từ lâu ta đã nghe nói Kim Sơn à khu phong cảnh tái danh ở thành Trấn Giang, chúng ta tại sao không tận dụng cơ hội đi đến đó du ngoạn một chuyến.

Bốn người đồng thanh đáp:

- Hay lắm, xin tuân lệnh tiên bối.

Năm người liền trực chỉ theo hướng Kim Sơn thẳng tới.

Pháp Hải thiên sư đời nhà Đường, lúc khai sơn gặp được kim ngân tại đây, nên đặt tên cho nó là Kim Sơn rồi xây Kim Sơn tự vô cùng độc đáo, điện thờ, tăng viện cùng với đình đài lầu các đều theo thế dựa vào sườn núi nơi sơn đỉnh cao chót vót là Tử Thọ tháp, thân pháp có tám mặt phân thành bảy tầng, lối khắc họa trên tháp tinh xảo, thế đứng cực kỳ vững chắc.

Trên đỉnh Diệu Cao phong có Lưu Vân đình, đứng dậy nhìn ra xa, sông nước mây trời hòa lẫn vào nhau, khí thế tráng lệ vô cùng. Gần một chút phong cảnh thành Trấn Giang thu gọn vào trong tầm mắt.

Phía dưới Diệu Cao phong là Diệu Cao đài, tương truyền nơi đây là chỗ Tô Đông Pha đứng thưởng nguyệt.

Phía nam Kim Sơn là Lăng Gia đài, còn giữa sơn tự là thạch động Pháp Hải, Bạch Long, Triều Dương, Tiên Nhân, còn mặt tây có Trung Lãnh tuyền được người trong Trung Nguyên xưng tụng là Thiên hạ đệ nhất thủy tuyền.

Vu Phong kiến thức uyên thâm, hạp vấn sâu rộng nên vừa du ngoạn phong cảnh vừa đem kinh điển ra nói thao thao bất tuyệt, lại đem thêm những chuyện thần kỳ ra kể làm cho bốn thiếu niên nam nữ say sưa lắng nghe miệng không ngớt trầm trồ thán phục.

Thời gian trôi qua như bay bóng, đêm dần dần phủ xuống, lúc đó cả năm người mới chịu quay về.

Khi về đến Hằng Xuân khách điểm, hai cô nương Ôn Di và Nhu Di ở chung một phòng, còn Tiểu Thiên Sứ và Tiểu Lạc cùng lên một phòng. Vu Phong thấy vậy cười bảo:

- Tiểu Thiên Sứ, xem ra người và tiểu đồ đệ của ta có cơ duyên nên mới quen biết nhau có một ngày mà đã thân thiết đến như vậy.

Tiểu Thiên Sứ nghe lầm hai chữ "cơ duyên" thành "đầu tròn" nên vội nói:

- Đầu tròn hả? Đúng rồi đầu của hai chúng tôi tròn lắm, nhưng mà đã là người thì đầu tròn, điều đó đâu có gì lạ!

Mọi người bật cười nghiêng ngả.

Tiểu Lạc cười bảo:

- Đúng đó, đúng đó đâu có gì là lạ nhưng mà đầu của người chẳng những tròn mà còn bự lại trọc lóc nữa chứ.

Ôn Di nhin cười mắng:

- Nè, Tiểu Lạc, người bớt nói một chút có được không?

Nhu Di cũng lên tiếng:

- Đúng rồi, người chuyên môn ăn hiếp người thật thà, thiệt là đồ không ra gì.

Tiểu Lạc lại biện bạch:

- Hừ, cái gì mà ăn hiếp người thật thà, ta chỉ đùa vui thôi, làm gì mà các người lại âm ỉ như vậy? Rồi Tiểu Lạc nheo mắt nhìn Nhu Di nói tiếp:

- Các người nói ta ăn hiếp người thật thà, thiệt là đã không ra gì, vậy ta thử ăn hiếp các người coi nó có ra gì không?

Ôn Di và Nhu Di nhất tề nạt ngang:

- Người dám...

Tiểu Lạc lè lưỡi đoạn nói:

- Không dám, không dám, nhị vị tiểu muội muội ngày mai gặp lại.

Nói xong liền kéo tay Tiểu Thiên Sứ lùi về phòng.

- Khoan đã.

Nhu Di nắm tay Tiểu Lạc lôi lại trộn mắt quát:

- Hừ, người vừa gọi ta là cái gì?

Tiểu Lạc vội lùi ra sau, co người lại, miệng la thất thanh:

- Bỏ tay ta ra mà, lệ lên, nam nữ thọ thọ bất thân, nàng nắm tay ta làm gì vậy?

Nhu Di chột đỏ bừng mặt, buông tay Tiểu Lạc ra.

Tiểu Lạc mân mê tay áo đoạn hạ giọng nói:

- Ôi, y phục tội nghiệp của ta suýt chút nữa là bị ma trảo cào rách rồi.

Lúc nói hai chữ "ma trảo" thanh âm của Tiểu Lạc thật nhỏ nên Nhu Di không sao nghe thấy được.

Song Tiểu Thiên Sứ thánh giác cực kỳ linh mẫn liền hỏi:

- Đại ca, ma trảo là cái giống gì vậy?

Tiểu Lạc vội xua tay:

- Đâu có gì, đâu có gì, chúng ta lên phòng nghỉ ngơi đi

Nhu Di chột nghe thấy, bất giác giận điên người:

"Hừ, cái tên tiểu quỷ khả ố này dám gọi tay của mình là ma trảo."

Nàng nắm chặt tay lại, mắt đỏ ngầu, trộn trừng nhìn Tiểu Lạc.

Tiểu Lạc cất tiếng châm chọc:

- Hai con mắt nàng sao giống mắt trâu bò quá vậy, mà tại sao lại trộn ngược làm cái gì, bộ muốn ăn thịt ta hả?

Nhu Di tức tối vung cước đá Tiểu Lạc một cái, đoạn cất tiếng thóa mạ:

- Tiểu quỷ chết tiệt kia, người dám nói mắt ta là mắt trâu bò hả? Ta thấy mi mới là cái đồ mắt bò mắt heo, tai lừa mắt ngựa, mỏ vịt đầu trâu đó.

Tiểu Lạc nghiêm giọng:

- Nè, nàng phải lịch sự lễ độ một chút, chớ đừng có tỏ ra vô lễ vô giáo dục như vậy.

Nhu Di chu mỏ nói:

- Tại người không lễ độ trước mà còn nói hả?

Tiểu Lạc nhăn mặt hỏi lại:

- Ta làm sao mà không biết lễ độ.

Nhu Di tức tối đáp:

- Tại sao người lại thóa mạ ta là đồ mắt trâu bò?

Tiểu Lạc vội bảo:

- Đừng có chửi oan đó nghe, ta kêu nàng là đồ mắt trâu mắt bò lúc nào vậy?

Nhu Di nổi giận:

- Hừ, người vừa mới nói xong mà còn chối hả, thiệt là đồ không biết xấu hổ?

Tiểu Lạc nói:

- Nàng có nghe lầm không đó, ta vừa mới nói mắt nàng giống như mắt trâu mà thôi.

Rồi y đọc luôn một hơi:

- Giống tức là không phải, không phải tức là giống, giống không phải là phải, phải không phải là giống, giống tức là giống, không phải tức là không phải, không giống tức là phải, phải tức là không giống, phải tức là phải, không phải tức là không phải, mấy cái này không thể nói lộn xộn được, nàng hiểu chưa?

Nhu Di nghe Tiểu Lạc nói một hơi giống với không giống, phải rồi không phải, lung tung khiếng đầu óc nàng trở nên hồ đồ, nàng chỉ ước gì có được một cục phân bò nhét vào miệng y để y cầm miệng lại đừng có lảm nhảm lung tung nữa.

Vu Phong lấy hai tay bịt chặt tai lại rồi hạ giọng năn nỉ:

- Nè, Tiểu Lạc, ta xin người đừng có nói nữa mà, người mà nói nữa chắc cái đầu ta nổ tung liền đó.

Rồi lão quay lưng bỏ chạy, vừa chạy vừa lảm bảm nói:

- Mất không thấy là yên, tai không nghe là đỡ phiền, ta đi ngủ trước đây, mặc kệ chuyện của các người.

Ôn Di cũng lên tiếng:

- Thôi trễ rồi, chúc nhị vị an giấc điệp, sáng mai gặp lại.

Nói xong, nàng kéo Nhu Di về phòng.

Nhu Di vừa vào phòng liền tức tốc đưa tay xô cửa.

Rầm...

Cánh cửa bị xô mạnh liền đóng sầm lại.

Tiểu Lạc cười thầm trong bụng. Nhu Di bị hấn chọc tức ít nhất phải hai tiếng nữa mới mong ngủ được.

Tiểu Lạc và Tiểu Thiên Sứ cũng đi vào phòng của mình.

Căn phòng này hết sức rộng rãi, bên trong kê hai cái giường, trên giường có đầy đủ nệm, chăn, mùng, gối. Tất cả đều cực kỳ sạch sẽ, một cái bàn vuông, hai cái ghế, rồi bồn rửa mặt, chậu rửa chân, khăn giấy đều có. Trên vách lại treo một cái gương đồng sáng bóng để soi mặt.

Hai người tắm rửa xong xuôi, Tiểu Lạc vươn vai mấy cái rồi nằm phịch xuống giường, mắt híp lại:

- Tiểu Thiên Sứ, ta mệt quá, sắp ngủ rồi đây.

Tiểu Thiên Sứ gật đầu, miệng thoáng điểm nụ cười, bộ dạng như đang đóng kịch, lấy tay sờ quanh người mình rồi lại đến đầu giường Tiểu Lạc, loay hoay làm gì đó, đoạn quay về giường mình cũng làm y như vậy.

Bỗng nhiên thân hình Tiểu Thiên Sứ hơi chồm tới trước, cả người đã lơ lửng trên không trung, nằm yên bất động.

Tiểu Lạc thất kinh la lên một tiếng đoạn ngồi bật dậy, vội vàng tông cửa chạy ra ngoài trốn.

Bởi vì người làm sao có thể nằm lơ lửng trên không, nhất định trong phòng này có ma quỷ rồi.

Tiểu Thiên Sứ cũng hấp tấp bật đứng dậy, rồi đuổi theo miệng gọi:

- Đại ca, đại ca làm gì mà chạy dữ vậy hả? Quay lại đi mà!

Tiểu Lạc dừng lại quay đầu nhìn Tiểu Thiên Sứ, ánh mắt lạ lùng tựa như vừa gặp phải quái vật.

Tiểu Thiên Sứ bước tới bảo:

- Đại ca à, người về phòng đi.

Nói rồi chàng giơ tay như muốn kéo Tiểu Lạc về phòng.

Tiểu Lạc co rúm người lại, Tiểu Thiên Sứ bước tới một bước, Tiểu Lạc lại lùi ra sau một bước, đôi môi mấp máy hỏi:

- Người... người đừng có bước lại nữa, người là người hay là quỷ?

Tiểu Thiên Sứ lấy làm lạ song cũng đáp:

- Ta là người thật mà.

Tiểu Lạc hỏi tiếp:

- Lúc này người làm cái trò quái quỷ gì vậy?

Tiểu Thiên Sứ ngơ ngác:

- Lúc này ta đâu có làm cái gì.

Tiểu Lạc nghiêm giọng:

- Lúc này tại sao thân hình mi lại lơ lửng trên không?

Tiểu Thiên Sứ chợt hiểu ra mọi chuyện, chàng bảo Tiểu Lạc:

- Ô! Hóa ra là đại ca sợ cái đó hả?

Tiểu Thiên Sứ đưa tay gỡ cái đầu trọc rồi nói tiếp:

- Đại ca đi xem với ta là biết à, kỳ thực cái đó cũng đâu có gì là cổ quái.

Tiểu Lạc chậm chậm đi theo Tiểu Thiên Sứ về phòng.

Tiểu Thiên Sứ chỉ vào giữa hai cái giường, đoạn lên tiếng:

- Đại ca nhìn xem ở giữa nó có một đường dây đó.

Tiểu Lạc đưa mắt nhìn kỹ, quả nhiên ở giữa hai chiếc giường có một sợi tơ trong suốt màu xanh nhạt, nếu như không để ý thì khó mà nhận ra nó.

- Hóa ra là như vậy

Tiểu Lạc tức quá liền tặng cho Tiểu Thiên Sứ một cái tát tai giọng vẫn còn hậm hực:

- Hừ, cái đồ quỷ sứ, ta nói cho người biết, đại ca đây không sợ trời không sợ đất, nhưng mà chỉ hơi sợ ma một chút thôi. Người lại bày trò hí lộng quỷ thần để nhát ma ta, bộ người muốn hãm hại ta sao?

Tiểu Thiên Sứ lắp bắp:

- Đại ca, ta... ta đâu có... có muốn hại đại ca.

Tiểu Lạc đưa tay kéo thử sợi dây ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, quái lạ, sợi dây này là cái giống gì, nhỏ như vậy mà sao nó dai chắc quá sá vậy?

Tiểu Thiên Sứ liền đáp:

- Cái này là Thiên tâm ty của lão ma đầu cho ta đó.

Tiểu Lạc nghe vậy bèn hỏi:

- Lão ma đầu là ai? Phải chăng là sư phụ của người?

Tiểu Thiên Sứ ngơ ngác hỏi:

- Sư phụ là cái gì vậy?

Tiểu Lạc đáp:

- Sư phụ chính là người dạy võ công đó

Tiểu Thiên Sứ nói:

- Vậy thì lão không phải là sư phụ của ta rồi, lão đâu có dạy võ công cho ta.

Tiểu Lạc hơi ngạc nhiên:

- Vậy thì võ công của người là học của ai vậy?

Tiểu Lạc cảm thấy kỳ quái vô cùng, hẳn biết Tiểu Thiên Sứ không hề nói dối, vậy thì ai truyền thụ cho hắn cái chiêu "Hắc hổ đào tâm" mà công lực lại phi phàm, uy lực lại kinh khiếp đến như vậy?

Tiểu Lạc thủ thế đánh ra chiêu Hắc hổ đào tâm rồi hỏi:

- Cái chiêu thức võ công này do ai dạy người?

Tiểu Thiên Sứ tròn mắt hỏi lại:

- Ủa, cái đó gọi là võ công?

Tiểu Lạc gật đầu.

Tiểu Thiên Sứ liền nói:

- Như vậy thì lão ma đầu là sư phụ của ta đó.

Tiểu Lạc chột hiểu nhưng lại hỏi:

- Tại sao người lại gọi sư phụ là lão ma đầu?

Tiểu Thiên Sứ đáp:

- Tại vì lão kêu ta gọi như vậy mà.

Tiểu Lạc liền giải thích:

- Lão ma đầu là tiếng để thóa mạ người ta, sau này người đừng có gọi như vậy nữa, hiểu chưa?

Tiểu Thiên Sứ ngơ ngác:

- Tại sao vậy?

Tiểu Lạc nói:

- Tại vì cái danh hiệu đó xú ối, khó nghe lọt tai lắm, người đừng có kêu ai như vậy nghe chưa?

Tiểu Thiên Sứ nhăn mặt:

- Vậy thì sau này ta phải gọi lão ma đầu là gì?

Tiểu Lạc bảo chàng:

- Sau này người cứ gọi lão là sư phụ.

Tiểu Thiên Sứ vui mừng, gật đầu ra chiều đã hiểu.

Tiểu Lạc lại cất tiếng hỏi tiếp:

- Người làm sao mà sống chung với sư phụ người hủ?

Tiểu Thiên Sứ đáp:

- Ta cũng không biết nữa, từ lúc lớn lên đến giờ ta cứ sống bên cạnh lão ma đầu.

Tiểu Lạc nghe vậy vội bảo:

- Nè, ta nói người đừng có gọi là lão ma đầu nữa, mà người lại quên rồi.

Tiểu Thiên Sứ lúng túng đáp:

- Ô, xin lỗi đại ca nghe, để ta sửa ngay lại.

Tiểu Lạc lại hỏi:

- Vậy sư phụ người có dạy người võ công nào khác không?

Tiểu Thiên Sứ hỏi:

- Võ công có giống bản lĩnh không?

Tiểu Lạc thoáng ngần người, nhưng cũng đáp:

- Cũng gần giống như vậy đó

Tiểu Thiên Sứ vui vẻ nói:

- Vậy thì lão sư phụ dạy ta nhiều võ công lắm.

Tiểu Lạc nói:

- Người còn biết được võ công gì nữa?

Tiểu Thiên Sứ đáp liền:

- Ta biết leo cây, bắt cá, đánh heo rừng, đuổi bắt thú hoang, rồi còn...

Tiểu Lạc nghe vậy suýt phì cười, vội cắt ngang lời Tiểu Thiên Sứ:

- Được được rồi, ta không hỏi người những thứ võ công đó đâu.

Tiểu Thiên Sứ hỏi:

- Vậy thì võ công là cái thứ gì ghê gớm vậy?

Tiểu Lạc đành phải giải thích:

- Võ công là cái mà người ta luyện tập để đánh nhau, hiểu chưa?

Tiểu Thiên Sứ càng ngơ ngác hơn:

- Võ công để đánh nhau hủ, vậy thì ta không biết, ta và sư phụ ở nơi sơn cốc lẽ nào ta lại đi đánh với sư phụ.

Tiểu Lạc bèn nghĩ ra một cách liền nói:

- Nè, Tiểu Thiên Sứ, tối hôm qua người đánh với bọn Hồ Tác Phi Vi, tại sao người chỉ sử dụng có một chiêu "Hắc hổ đào tâm"?

Tiểu Thiên Sứ trở mắt ngạc nhiên:

- Ủa, cái chiêu đó gọi là "Hắc hổ đào tâm" sao? Cái này thì ta không biết.

Tiểu Lạc lại hỏi:

- Chẳng lẽ sư phụ người chỉ dạy cho người một chiêu thức đó hay sao?

Tiểu Thiên Sứ gật đầu:

- Phải đó, lão chỉ dạy ta một chiêu độc nhất, nói là nhiều đó cũng đủ dùng rồi.

Tiểu Lạc kinh ngạc:

- Tại sao có một chiêu mà nói là đủ dùng?

Tiểu Thiên Sứ vội giải thích:

- Sống trong sơn cốc, săn bắn thú hoang để sinh sống chỉ nhờ vào một chiêu đó thôi là ta có thể săn được nhiều thú rừng, heo rừng, tuy hung dữ, song chỉ cần hai quyền là ta đánh nó chết tươi à.

Hóa ra cái lão ma đầu nọ dạy Tiểu Thiên Sứ một chiêu là để tiện việc săn thú mà thôi.

Tiểu Lạc lại hỏi:

- Sư phụ người đối xử với người có tốt không?

Tiểu Thiên Sứ đáp:

- Sư phụ ta đối với ta tốt lắm, lão lo sau này ta bị người ăn hiếp nên mới cho ta hạ sơn đi khắp thiên hạ để học thêm kinh nghiệm.

Tiểu Lạc bảo chàng:

- Sư phụ người tự xưng là lão ma đầu chắc phải là nhân vật có bản lĩnh trong giang hồ, tại sao lão lại không dạy cho người một chút bản lĩnh hả?

Tiểu Thiên Sứ vội cãi lại:

- Sư phụ dạy cho ta nhiều bản lĩnh lắm đó.

Tiểu Lạc giọng ngờ vực:

- Chẳng phải là lão chỉ dạy người có một chiêu "Hắc hổ đào tâm" hay sao?

Tiểu Thiên Sứ đáp:

- Ngoài cái đó ra ta còn biết chạy nữa, mà chạy rất nhanh, khó có ai đuổi kịp được ta đâu.

Tiểu Lạc gật gù bảo:

- Như vậy nhất định là sư phụ người đã chỉ giáo môn khinh công cho người rồi.

Tiểu Thiên Sứ bất ngờ nhảy bổng lên không trung.

Chợt nghe...

Bịch...

Cái đầu của Tiểu Thiên Sứ đụng vào trần nhà một cái.

Tiếp đó...

Bịch...

Tiểu Thiên Sứ ngã phịch xuống đất.

Tiểu Lạc hoảng hồn la lớn:

- Tiểu Thiên Sứ, người làm cái gì vậy?

Tiểu Thiên Sứ lấy tay xoa xoa lên cái đầu trọc, rồi cười bảo:

- Ta muốn làm cho đại ca xem thử cái động tác này có phải là khinh công hay không, ai ngờ cái trần nhà thấp quá, vừa mới nhảy nhẹ một cái đã đụng trần rồi.

Hóa ra là như vậy.

Tiểu Lạc nói:

- Phải rồi, cái đó là kinh công nhưng mà sau này đừng có tự nhiên làm ẩu như vậy, ta có bệnh tim người làm như vậy ta sợ muốn bể tim luôn đó.

Tiểu Thiên Sứ thật thà nói:

- Nếu như tim không tốt thì đổi lấy trái tim khác không được sao?

Tiểu Lạc vội ôm lấy ngực:

- Không, khỏi cần, dù tim có bệnh cũng không thể đổi trái tim khác được. Nhưng mà nếu tim người bị bệnh thì ta có thể giúp người đổi một trái tim khác được.

Tiểu Thiên Sứ cao hứng:

- Nhưng mà hiện giờ tim ta đâu bó bệnh gì, tạm thời đâu có cần đổi, nếu mà vạn nhất có bệnh gì có đổi cũng không muộn mà

Tiểu Lạc thấy Tiểu Thiên Sứ thật thà nên không nỡ chọc chàng nữa bèn đổi giọng nói:

- Tiểu Thiên Sứ, người cứ một mực gọi ta là đại ca, ta sẽ không để người thiệt hại đâu, sau này ta sẽ cho người cơm rượu no say.

Tiếng say chưa kịp dứt bỗng nghe

Vút... Vút...

Tiếng ám khí xé gió lao tới. Tiểu Lạc vội lách mình tránh qua một bên, liền đó một vệt ngân quang xẹt tới cắm phập vào cửa phòng.

Cùng lúc đó Tiểu Thiên Sứ "hự" lên một tiếng rồi đứng bất động nguyên tại chỗ. Hiển nhiên là chàng đã trúng phải ám khí.

Tiểu Lạc la lớn:

- Đồ chuột nhắt phương nào dám đến đây lén ám toán ta, mau ra đây cho ta điểm mặt coi.

Vu Phong cùng với Ôn Di vào Nhu Di cô nương ở trong phòng nghe tiếng hét của Tiểu Lạc vội mở cửa phòng chạy tới, đồng thanh lên tiếng hỏi:

- Tiểu Lạc, có chuyện gì xảy ra vậy?

Chưa kịp nghe tiếng trả lời đã thấy ngoài góc lầu xuất hiện năm bóng đen mặt bịt một chiếc khăn đen rồi một giọng cười lạnh lùng vang lên:

- Hừ, tiểu tặc này thiệt là tai mắt linh mãnh đã tránh được Thấu cốt đỉnh của đại gia. Hắc hắc... chỉ đáng tiếc rằng tránh không nổi độc thủ của ta đâu, nếu khôn hồn thì hãy tự thúc thủ chịu trời.

Vu Phong trợn mắt nói:

- Nè, tại sao mi lại gọi đồ đệ của ta là tiểu tặc hả? Vậy ta là cái gì mi thử nói rõ cho ta nghe coi!

Gã bịt mặt nổi giận:

- Hừ, lão tặc tử dám thóa mạ lão gia, ta coi bộ mi chán sống rồi đó, dám vuốt râu hùm sao?

Lời chưa dứt gã bịt mặt bỗng thấy trước mắt hoa lên, rồi mặt hấn lãnh trợn hai cái tát tai nẩy lửa.

Nhìn lại Vu Phong thấy lão vẫn đứng nguyên vị, một tay chấp sau lưng, một tay chỉ vào mặt gã mắng chửi:

- Cái đồ không có mắt lại dám nói đến chữ "lão" trước mặt ta, ta xem mi mới là đồ chán sống hơn ta đó.

Gã bịt mặt chưa bao giờ bị người khác hạ nhục đến như vậy, bèn giận dữ chửi rửa:

- Lão già chết bầm kia dám giở trò yêu thuật, hôm nay ta không lột da mi, không rút gân mi, thì lão gia đây không phải họ Hà nữa

Vu Phong cười lạt:

- Hóa ra cái tên tiểu tử chết tiệt nhà mi họ Hà

Tiểu Lạc cũng vỗ tay hét lớn:

- Hôm nay nhà mi không chịu khai rõ mọi chuyện thì đừng hòng thoát khỏi nơi đây.

Gã bịt mặt họ Hà cười hăng hắc nói:

- Chạy hả? Không thu dọn xong mấy cái mạng các người thì chúng ta làm sao có thể chạy được?

Vu Phong cười nhạt:

- Hừ, không biết các người muốn thu dọn ta như thế nào?

Gã bịt mặt họ Hà nói:

- Các người cứ thực thà xuôi tay chịu trời ngoan ngoãn đi theo đại gia, đợi sau khi đại gia hỏi thăm xong, nếu đại gia hứng chí sẽ tha mạng cả các người về khách điểm.

-- o O o --

Hết Quyển Một